

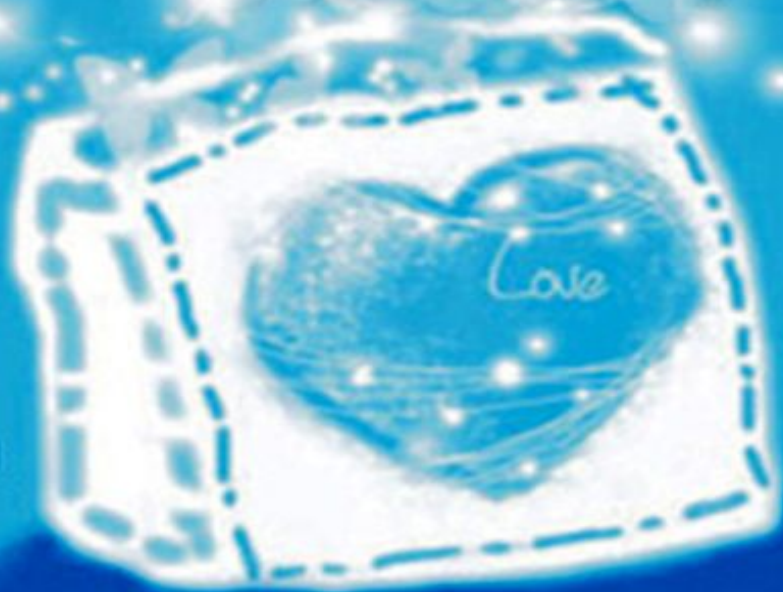
LOVE

SARA ZARR

NGƯỜI
YÊU ĐẦU

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ

ĐÔI LỜI DẪN TRUYỆN

Con đường đến trường tuổi nhỏ, người bạn thân thiết thừa ấu thơ, niềm vui, nỗi buồn hay những sợ hãi đầu đời... chẳng hiểu sao những điều rất đời thân quen ấy trong “Người yêu dấu” của Sara Zarr lại có sức cuốn hút lạ kỳ đến vậy.

Có lẽ bởi lối hành văn giản dị nhưng ngọt ngào, sâu lắng, hay bởi vì những câu chuyện, những kỷ niệm được kể dễ chạm vào miền ký ức thăm thẳm của mỗi người, vẫy gọi bao tháng năm tuổi nhỏ, bao ký ức không thể nào quên. Nhưng dù thế nào, cũng có thể khẳng định “Người yêu dấu”, một tác phẩm viết về tuổi teen, qua bản dịch của Dili, thực sự là một món quà ý nghĩa gửi tới bạn đọc trong những ngày đầu hè...

Nhân vật chính, Jenifer, xuất hiện ngay từ những dòng đầu tác phẩm, lập tức kéo bạn vào những hoài niệm miên man về tháng ngày đã qua. Điều lạ lùng là, bạn sẽ có cảm tưởng, đang trải nghiệm một hiện tại sinh động, chứ không phải những gì được hồi tưởng lại. Bởi những hình ảnh, những người, những sự kiện liên quan đến Cameron - người bạn thân thiết duy nhất của Jenifer thừa thiếu thời, dường như chưa bao giờ thuộc về quá khứ.

Chỉ có một vài điều, Jenifer muốn nhớ về Cameron mà không thể, như bộ pijama mà cậu ta mặc khi đi ngủ, món ngũ cốc ưa thích của

cậu ta, hay cảm giác Jenifer nắm tay Cameron lúc họ đi bộ từ nhà đến trường hồi lớp ba.

Thậm chí, cô muốn nhớ lại chính xác cô và Cameron đã trở thành bạn của nhau như thế nào ở điểm khởi đầu và cứ muốn trở đi trở lại điều này mãi: “Cameron là một cuốn sách mà tôi ao ước được khám phá ngay từ trang đầu tiên”.

Cameron là người duy nhất không hắt hủi, coi thường, không trêu chọc vẻ ngoài quá béo, không hòa vào những người bạn cùng trang lứa để trêu chọc gọi cô là Fattifer. Cậu luôn làm Jenifer cảm thấy cô là người đặc biệt, được bảo vệ, được chăm sóc và được yêu thương. Cậu sẵn sàng xông vào những kẻ dám gọi Jenifer béo phì, vất đồ ăn trưa của Jordana khi Jordana dám bắt chước giọng nói ngọng của Jenifer. Vì vậy, những năm tháng tuổi nhỏ dường như không còn cô đơn và đáng sợ nữa mặc dù Jenifer bị cha bỏ rơi, và không có mẹ ở bên cạnh quan tâm, chăm sóc.

Những ký ức hồn nhiên, ngọt ngào ấy cứ hiển hiện sống động bên cạnh những ký ức buồn về người bạn tội nghiệp. Jenifer nhớ mãi những ngày tháng, khi Cameron đến trường với đôi tay tím bầm sau mấy ngày nghỉ học, lẳng lặng không nói cho đến khi ổn lại. Cô thực sự không biết, Cameron đã phải hứng chịu những gì trong ngôi nhà chính mình, cho đến tận khi trưởng thành.

Một ngày người bạn thân thiết của Jenifer không còn đến lớp. Cậu đi mà không nói với cô một lời từ biệt, không một dòng tin nhắn để lại. Bạn bè đã nói dối cô là Cameron đã chết. Một Jenifer yếu đuối,

nhỏ bé hình như cũng đã không còn tồn tại từ sự ra đi lặng lẽ của Cameron.

Jenifer trở thành một người khác, tên họ cũng thay đổi theo do mẹ cô kết hôn với Alan: Jenna Vaughn. Cuộc sống của cô trở nên sung túc hơn, cô sống trong một căn nhà đẹp trên đại lộ, trang phục luôn luôn chỉnh tề, thân hình thon thả ...và cô có một người bạn trai mới rất thương yêu cô. Nhưng sự mất mát Cameron khiến cuộc sống trở nên không còn ý nghĩa, nhất là những ngày sinh nhật, những ngày khiến cô nhớ Cameron nhiều nhất.

“Cuộc sống này cần phải có một cái nút tua nhanh. Bởi vì sẽ có những ngày bạn không muốn tồn tại trên cõi đời này nữa. Cái cảm giác ấy không kéo dài vĩnh viễn nhưng nó cứ bao quanh khiến bạn cảm thấy bất lực, bạn không thể ngưng thời gian lại, cũng không thể cuốn nó đi thật nhanh hay làm bất cứ điều gì để tránh đối diện với nó”.

Sinh nhật lần thứ mười bảy, Jenna Vaughn nhận được một bức thư kì lạ, phong thư gửi theo tên cũ thời ấu thơ của cô. Mở thư, cô hoàn toàn bất ngờ, bởi đó là thư của Cameron, cậu không hề chết như cô vẫn tưởng. Sự trở lại bất ngờ, đột ngột của Cameron làm cuộc sống của Jenna hoàn toàn xáo trộn. Bao kỉ niệm xưa sống dậy, bao câu hỏi dồn nén, bao điều Jenna muốn biết tại sao? Họ cùng trở lại những tháng ngày thơ ấu, trở lại những nơi họ từng sống bên nhau. Hành trình trở lại này, giúp cô hiểu sâu sắc cuộc sống kinh hoàng tuổi nhỏ mà Cameron phải trải qua.

Những kí ức đáng sợ về một ngày mà người cha bạo lực và bất thường của Cameron đã gây ra cho hai đứa, khiến cho cô và cậu từng phải đập cửa kính để bỏ trốn, luôn luôn trở lại như một ngày không bao giờ kết thúc. Cô chợt nhận ra rằng, đó là cuộc sống mà người bạn thân duy nhất của cô đã luôn phải trải qua, luôn phải đối diện. Những vết bầm, những ngày nghỉ học và những im lặng triền miên sau đó... Chỉ có tình bạn yêu thương và chở che đã cứu vớt cả hai đứa, khiến họ có một ý nghĩa vô cùng quan trọng trong cuộc sống của nhau.

Một câu chuyện khiến bạn không ngừng nhớ về tình bạn và thừa ấu thơ. Liệu những điều gì sẽ theo chúng ta cho đến tận cuối cuộc hành trình của cuộc đời? Một kỉ niệm, một người thân, hay một người bạn nhỏ bé mang gương mặt yêu thương...? Có thể là tất cả.

Tất nhiên, câu chuyện giản dị về tình bạn này không chỉ dừng lại ở lời nhắc nhở chúng ta, hãy trân trọng những gì ý nghĩa mà chúng ta đang có. Xa hơn nữa, là một điều giản dị, sẽ không bao giờ khép lại, ngay cả khi câu chuyện kết thúc: Hãy hiểu và yêu thương nhiều hơn nữa! Vì lẽ đó, “Người yêu dấu” quả là một món quà ý nghĩa cho tuổi học đường

MỞ ĐẦU

Ngày 17, tháng 10, năm 1988, 3.30 chiều

Một cái vòi nước đang nhỏ giọt.

Những mẩu bánh mì vụn và vết bẩn hồng hồng trên bàn ăn.

Quả chuối đã thâm đen hết nửa và cũng bốc mùi chẳng kém hình dạng của nó.

Nếu tôi chỉ tập trung vào những thứ này thôi chứ không phải bất cứ thứ gì khác, chỉ tập trung vào chúng và im lặng, không gây tiếng ồn, thì chẳng mấy chốc mọi cái sẽ qua đi, tôi có thể trở về nhà và không phải nhìn thấy bố Cameron nữa.

Ông ta đang la hét, quát mắng về việc Cameron luôn về nhà muộn sau giờ học. Trong khi cái chuồng nhốt thần lẫn cảnh đang cần được lau rửa và bố cậu ta hối tiếc là đã giao cho Cameron việc quan trọng ấy. Điều tồi tệ đã xảy ra. Lũ trẻ lúc nào cũng quên tiệt việc phải để mắt đến mọi thứ và ỷ lại vào bố mẹ chúng. Cameron cũng là một đứa như thế mà thôi. Nếu một ngày nào đó Cameron từ trường về nhà và thấy rằng cả nhà đã biến mất không nói với cậu lời nào bởi vì họ đã chán ngấy cậu đến tận cổ thì không biết Cameron sẽ xoay sở ra sao với con thần lẫn cảnh?

- Tao nghĩ tao sẽ làm việc này – ông ta nói, - có thể là ngày mai, có thể là tuần sau hoặc tháng sau. Mày sẽ không tưởng tượng được rằng mình sẽ làm gì cho tới một ngày mày về nhà và thấy mọi thứ trống hoác. Mày có thích thế không?

Tôi không định tới nhà Cameron hay nhà của bất kì ai khác, nhưng bởi vì Cameron đã làm một món quà cho ngày sinh nhật của tôi. Cậu ta nói với tôi lúc ở trường rằng món quà đó to quá không vác đi được nên cậu đành phải để nó ở nhà. Tôi vẫn chưa nhìn thấy nó. Có thể cậu ta đã nướng cho tôi một cái bánh chãng. Hình ảnh về cái bánh làm tôi nghĩ tới hộp ăn trưa với hai chiếc bánh quy chocolate mà tôi để dành được, và thanh chocolate trắng Milky Way tôi thó được ở cửa hàng 7-Eleven trên đường tới trường sáng nay bằng cách tườn nó vào tay áo khoác khi người thu tiền bận gói thuốc lá cho khách. Tôi có thể chia nó cho Cameron. Thậm chí có thể cắm một cây nến lên đó nữa, nếu như cậu ta chẳng nướng được cái bánh nào cho tôi.

Lá cây đã rụng đầy trước khung cửa sổ chỗ bồn rửa nhà bếp. Chỉ còn vài tuần nữa là sẽ đến lễ Halloween. Ý nghĩa về việc mình sẽ mặc gì cho ngày lễ này giúp tôi đẩy được giọng nói của bố Cameron ra khỏi đầu. bộ đồ hóa trang không được tốn quá nhiều tiền vì tôi chẳng có đồng nào cả. nó cũng không nên quá phức tạp vì nhà tôi chỉ có mỗi mẹ, mà mẹ thì có công việc của mẹ và cả việc ở trường y tá nên chẳng mấy khi ở nhà. Nó cũng không thể có bất kỳ liên hệ nào tới Harry Potter vì Jordana Bennett và Charity Hays đã đe dọa tôi trong phòng thay đồ nữ và nói rằng chúng cho phép một số người mặc trang phục của những nhân vật trong Harry Potter, còn những người khác, ví dụ như tôi chẳng hạn, nếu diện đồ của Harry, sẽ bị chúng bắt lột truồng điếu vòng quanh sân trường vào giờ nghỉ giải lao.

- Mà biết là tao đang nghĩ gì không? Tao nghĩ rằng con thần lẩn này

đang muốn được tự do. Nếu mày không thể chăm sóc nó, tốt hơn hết là hãy cho nó cơ hội để trở về nơi hoang dã. Hoặc nếu mày lờ nó đi và để nó chết, tại sao không giải thoát cho nó? Sao mày còn chờ đợi gì nữa?

Tôi cố gắng không tưởng tượng ra việc bố của Cameron sẽ làm gì vào lúc ấy nhưng hình ảnh của ông ta cứ chui vào trong đầu tôi, cũng như hình ảnh con thần lằn đang lũng lẳng trong sợi dây hay bị nghiền nát trong một đôi tay khổng lồ.

Một con ruồi đậu trên quả chuối và bắt đầu đánh chén say sưa. Tôi lại điều khiển cho đầu óc mình chu du đến nơi khác một lần nữa, đến chỗ những đứa bạn cùng trường mà tôi hay xem chúng chơi trò đèn xanh đèn đỏ. Tôi không bao giờ tham gia chơi cùng, và chúng cũng không bao giờ mời tôi cho dù tôi chỉ đứng cách chúng vài feet, cho dù tôi có đứng đó lâu đến thế nào với ước mong cháy bỏng là có một đứa bạn nào đó sẽ làm việc ấy. mẹ tôi nói rằng nếu tôi muốn có nhiều bạn bè thì tôi phải tươi cười lên và phải cởi mở, cho dù cả mẹ và tôi đều biết rằng điều đó sẽ dễ thực hiện hơn nhiều nếu như chúng tôi có hoàn cảnh giống như các gia đình khác có con học ở trường này. Dầu sao, tôi phải mỉm cười với ai đây khi mà chẳng ai thèm nhìn tôi? Cameron đã nhìn tôi. Cậu ta là người duy nhất nghĩ rằng tôi là người có giá trị.

Có lẽ tôi nên lấy áo khoác và hộp đựng đồ ăn trưa ở trên tràng kỷ phòng khách và chuẩn bị đi trước khi bố của Cameron để ý tới tôi. Cậu ấy có thể đưa quà tặng cho tôi sau cũng được. Tôi bước đi rón rén và từ tốn hết sức có thể, mắt dán chặt vào đôi giày thể thao màu

hồng mà chúng tôi tìm được ở cửa hàng đồ cũ trước giờ học. Đó cũng là nơi tôi đã mua được chiếc hộp đựng đồ ăn trưa mà Jordana nói rằng thứ đó là để dành cho trẻ con mới đẻ. Khi tôi hỏi mẹ là liệu tôi có thể đựng đồ ăn trưa trong túi giấy như tất cả những người khác được không, bà nói rằng làm như thế thật lãng phí và tính về lâu về dài thì rất tốn kém.

Bây giờ tôi chỉ còn cách mười bước nữa là ra được đến cửa trước. Tôi với chiếc áo khoác và hộp đồ ăn trưa một cách cẩn thận, rất cẩn thận, nhưng mà cái khóa kéo áo khoác của tôi lại cọ vào chiếc hộp đựng đồ ăn trưa và tạo ra một tiếng động mà đối với tôi là âm thanh to nhất từ trước tới giờ. Mặc dù vậy, không ai để ý thấy và tôi đã ra được tới cửa. Tay nắm cửa rất lạnh, tôi đang nghĩ về những chiếc bánh quy cùng thanh Milky Way của tôi và làm cách nào tôi có thể giữ nó nguyên vẹn trên suốt chặng đường đi bộ về nhà, đúng lúc đó, giọng nói của bố Cameron vang lên sau lưng tôi.

- Mà ỳ định sẽ đi đâu bây giờ?

Chương 1

Một số ký ức rất mơ hồ Có một vài điều tôi muốn nhớ về Cameron Quick mà không thể, ví dụ như bộ pyjama mà cậu ta mặc khi đi ngủ, món ngũ cốc ưa thích của cậu ta, hay cảm giác tôi nắm tay Cameron lúc chúng tôi đi bộ từ nhà đến trường hồi lớp Ba. Tôi muốn nhớ lại chính xác chúng tôi đã trở thành bạn của nhau như thế nào ở nơi đầu tiên ấy, điểm khởi đầu mà tôi cứ muốn trở đi trở lại mãi. Cameron là một cuốn sách mà tôi ao ước được khám phá ngay từ trang đầu tiên.

Tuy nhiên dường như trí não tôi lại không chịu hoạt động theo cách ấy. Hầu hết những điều đặc biệt về Cameron đều rất mờ nhạt – cái ngày chúng tôi gặp nhau, chúng tôi đã đứng gần nhau đến thế nào, chính xác chúng tôi đã nói với nhau những gì? Chỉ là vài khoảnh khắc, những hình ảnh ngắn ngủi, những phút giây bối rối. Có một lần tôi cảm thấy chúng đã ở ngay trong lòng bàn tay mình , thật như một món quà tặng, nhưng thường thì những cảm giác của tôi sau đó lại giống như một đám hơi nước mà tôi phải cố gắng để nắm lấy. Tôi hiểu rằng chẳng còn cách nào khác, khi ta không thể có được một hình ảnh trọn vẹn về những thứ mà ta không biết, không thể biết. Nhưng mỗi lần ký ức về Cameron quay trở lại, tôi luôn ước ao có được nhiều hơn những gì tôi có, muốn có ít nhất một hay hai mẫu ký ức thôi cũng được, bởi vì tôi tin rằng vẫn còn những phần nào đó của con người tôi đang còn lẫn khuất trong hoài niệm.

Còn những hồi ức khác, cho dù bạn có mong muốn xóa sạch chúng, bạn cũng không thể làm được. Chúng giống như một bài hát bạn ghét nhưng hoàn toàn không thể gạt ra khỏi đầu óc, và bài hát này trở thành tiếng ồn thường trực trong phần đời còn lại của bạn. Các đoạn lời hát và khuôn nhạc cứ dâng lên rồi lùi dần ra xa như thể những cơn thủy triều điên cuồng không bao giờ chấm dứt.

Kỷ ức về lần sinh nhật thứ chín của tôi là một cơn thủy triều kiểu như vậy. Thỉnh thoảng nó lại vụn vỡ thành từng mẩu nhỏ. Thỉnh thoảng nó như một đường vòng vô tận, nhưng lúc nào cũng ở sẵn đó.

Tôi còn hai kỷ niệm nữa về Cameron mà tôi nhớ rất chính xác, một tốt và một xấu. Một lần cả hai chúng tôi bị kéo ra khỏi lớp học để kiểm tra chấy và kết quả là trong suốt học kỳ còn lại, lũ bạn cùng lớp gọi chúng tôi là Rận Sinh Đôi.

Hồi lớp hai, Cameron lúc nào cũng gặp rắc rối với thầy Duke vì tội mất tập trung, không bao giờ chịu ngồi yên và đôi giày quanh năm tuột dây.

Chúng tôi luôn ở bên nhau mọi lúc và điều đó càng trở thành mục tiêu trêu chọc của lũ bạn. Như thế, thậm chí còn bị tra tấn hơn là chúng tôi bị tất cả ruồng bỏ, nhưng chúng tôi không quan tâm đến điều đó bởi vì chúng tôi đã có nhau.

Ba ngày liền Cameron không nói năng gì – với tôi hay với bất kỳ ai khác – sau cái lần cậu nghỉ một buổi học ngày thứ Ba và quay trở lại

trường học với một cổ tay bị đánh đến bầm dập. Cậu vẫn đi bộ về cùng tôi hàng ngày, vẫn yên lặng ngồi bên tôi trên chiếc ghế băng vào giờ ăn trưa, bàn tay lành lặn còn lại của cậu cầm miếng bánh sandwich nhồi pho mát và giữa hai chúng tôi là những bịch carton sữa rẻ tiền. Nhưng cậu không nói một lời nào trong suốt những ngày còn lại trong tuần. Tôi có hỏi Cameron vài câu và cậu chỉ lắc đầu, hoặc gật đầu, hay nhìn tôi bằng đôi mắt mở to. Khi chúng tôi gặp lại nhau vào thứ Hai, Cameron biểu hiện một thái độ hàm ý là mọi thứ đã ổn rồi.

Tôi nhớ lại rằng Cameron đã làm tôi cảm thấy tôi thật đặc biệt, được bảo vệ, được chăm sóc, được yêu thương. Nếu Matt Bradshaw đi vòng quanh sân trường vào giờ nghỉ trưa rồi gọi tôi là đồ béo phì và khó ngửi, thì chắc chắn Cameron sẽ xông vào nó, và thường mọi việc chỉ kết thúc ở văn phòng của hiệu trưởng. Khi Jordana bắt chước giọng nói ngọng của tôi hoặc gọi tôi là Fattifer, Cameron sẽ trộm đồ ăn trưa của nó và ném đi. Tôi còn nhớ một ngày tuyết rơi, mẹ tôi không kịp phơi đồ giặt ra sân và kết quả là tôi phải đến trường trong đôi giày thể thao không tất. Cameron đã cởi ngay đôi tất của cậu để đưa cho tôi. Chúng vẫn còn giữ nguyên hơi ấm từ đôi bàn chân của cậu.

Và câu chuyện thứ hai, là về chiếc nhẫn.

Vào cuối năm lớp Hai, ngay trước mùa hè, lúc đó tôi đang ngồi trên ghế sau của chiếc Geo Prism màu nâu, đỗ trước toà nhà xấu xí nơi chúng tôi đang sống trong căn hộ một phòng. Mẹ vừa vào trong để lấy bộ đồng phục Village Inn mang đến trường y tá trước khi đưa tôi

qua chỗ chị trông trẻ. Tôi nhớ rằng tôi có một quyển sách ảnh về loài thú có túi, khi đó tôi rất thích cách các con thú đi trên những thân cây gỗ mục rêu phong và chui ra từ các hốc cây. Đôi bàn chân chúng giống hệt bàn tay của những người tí hon. Tôi cố gắng phát âm từ đó mà không ngọng nghịu. “Possum”, tôi thì thầm, đặt lười ra sau răng theo cách mà tôi học được từ các bài luyện nói. “Mossy possum paws”, tôi chắc chắn rằng lần sau Jordana sẽ lại chỉ vào Sam Simpson và hỏi tôi: “Ai đây, Fattifer? Mình chẳng nhớ nổi tên cậu ta nữa”. Con bé luôn làm cho tôi căng thẳng và tôi sẽ tiếp tục nói: “Tham Thimphthon” cho dù có luyện nói ở nhà bao nhiêu đi chăng nữa.

Tôi không muốn nghĩ nhiều về Jordana nữa nên tôi mở hộp đồ ăn trưa mà tôi biết rõ trong đó có chiếc túi nhựa đựng bánh quy giòn tôi thó được của đứa học sinh lớp Một trong khi nó lơ đãng. Trộm đồ ăn là một thói quen xấu, nhưng lúc nào tôi cũng bị thôi thúc bởi việc đó, không phải chỉ vì tôi khoái những thứ đồ ăn lặt vặt mà còn bởi vì tôi luôn thích thú khi cảm nhận được sự phá huỷ một thứ gì đó, cảm giác ngậm một miếng snack cứng trong miệng để cái vị mằn mặn của nó tan chảy thành một đám bột nhão thật là tuyệt. Khi tôi mở hộp đồ ăn trưa ra, tôi tìm thấy một hộp giấy nhỏ mà tôi chắc rằng lúc trưa nó không có ở đó. Tôi mở nắp hộp và nhìn thấy một chiếc nhẫn bằng bạc có gắn một viên đá xanh lấp lánh. Bên dưới chiếc nhẫn là một mẫu giấy được gấp lại tới bốn lần cho vừa vặn với chiếc hộp. Tôi mở mẫu giấy ra. Trên đó vẽ hình ảnh một ngôi nhà có hàng rào bao quanh và còn cả một cái cây nữa, tất cả được vẽ bằng bút chì màu. Những đường chì tạo thành các tia sáng bao lấy mặt trời và toả ánh sáng xuống hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau. Bên dưới

bức tranh là nét chữ nguệch ngoạc của học trò lớp Hai:

Gửi Jennifer

Mình yêu cậu.

Cameron Quick.

Mẹ tôi quay lại ô tô, quăng cuốn sách lên ghế sau và đóng sập cửa. tôi nhìn thấy đôi mắt mẹ qua tấm gương phản chiếu bên trong xe:

- Con có cái gì đấy nhóc?

Tôi nắm chặt lấy chiếc nhẫn và đáp:

- Không có gì đâu ạ.

Tôi còn nhớ nhiều điều khác nữa về Cameron. Thỉnh thoảng cậu ta cũng làm những việc rò dại, ví như nói với mọi người rằng cậu ta sẽ đi từ trường về nhà mà không cần chạm vào mặt sàn xi măng. Năm sáu đứa trẻ đi theo chúng tôi vào hôm đó để xem Cameron nhảy tưng tưng trên những đám cỏ mềm trong công viên, cho tới khi khoảng cách từ một chiếc ô tô con đến trần chiếc xe buýt quá xa, Cameron bị lỡ đà và kết quả là cậu bị treo mắc cá chân. “Kẻ chậm trễ”, tất cả lũ ồ lên, cười chế nhạo: “Kẻ chậm trễ ngu ngốc”.

Một lần khác Cameron lại tiếp tục giữ im lặng. cậu đã không tới

trường sau ngày sinh nhật đó của tôi và khi Cameron đi học lại, cậu hoàn toàn câm lặng suốt vài ngày sau. Tôi cảm thấy như cậu đang giận tôi, có thể vì tôi liên tục hỏi bố cậu đã làm gì sau khi tôi đi khỏi. cuối cùng chúng tôi không nói bất kỳ lời nào về chuyện đã xảy ra ngày hôm ấy nữa.

Có một điều tôi thực sự nhớ rất rõ, đó là hồi đầu năm học lớp Năm, khi ấy Cameron ở lại nhà tôi suốt một tuần. Chỉ có hai chúng tôi và mẹ. suốt quãng thời gian ngắn ngủi đó, tôi không hề cảm thấy cô đơn một phút nào. Chúng tôi tới trường cùng nhau, về nhà cùng nhau, ăn tối cùng nhau, xem ti vi cùng nhau. Giống như một gia đình thực sự.

Hai tháng sau, Cameron lại bỏ một buổi học. Tôi tưởng cậu ấy sẽ đi học lại vì cậu vẫn thường nghỉ học như thế, nhưng ngày hôm sau, hôm sau nữa, Cameron vẫn vắng mặt. Tôi nghĩ rằng đã xảy ra điều gì đó vào đúng ngày sinh nhật của tôi và tôi rất ngại phải hỏi ai đó xem cậu đang ở đâu cho đến khi không chịu đựng nổi nữa, tôi đã hỏi cô Jameson.

- Ô, cậu ấy đã chuyển trường rồi, em không biết gì ư?

- Dạ?

- Cậu ấy chuyển trường rồi em yêu quý ạ. Bây giờ thì hãy ngồi xuống kia và chúng ta sẽ bắt đầu giờ học của ngày hôm nay. Tôi ngồi xuống và nước mắt rơi lã chã xuống trang vở, trong khi Jordan búng những cái ghim kẹp vào tôi bất cứ lúc nào cô Jameson quay

lưng lên bằng. “Con nhóc”, nó rít lên. “Con nhóc béo phì”. Jordan không hiểu rằng nó không thể làm đau tôi. Không gì có thể làm đau tôi được nữa khi tôi biết Cameron đã ra đi mà không nói một lời tạm biệt.

Trong suốt hai tuần sau đó, tôi nghĩ ra tất cả các lý do để biện minh, ví dụ như cậu ấy chuyển đến một nơi không có điện thoại, Châu Phi chẳng hạn, tôi nghĩ vậy khi nhìn vào tấm bản đồ thế giới mà cô Jameson kẹp ở góc lớp. Hoặc cũng có thể cậu đang ngồi trên một con thuyền giữa Ấn Độ Dương hay trong những hang động băng tuyết ở Alaska, mặc chiếc áo khoác làm bằng da hải ly và ăn thịt cá voi. Cậu ấy sẽ trở lại thôi, tôi tự nhủ mình như thế.

Chẳng bao lâu sau tôi lại mất một người suýt trở thành bạn thân thiết của tôi, Gretchen, là học sinh mới của lớp trong năm học đó. Cô ta luôn tìm tôi vào giờ nghỉ trưa để ngồi ăn cùng. Đó là cách mà những người mới đến trường làm trước khi chúng nhận ra rằng ai là kẻ đang bị những đứa trẻ khác tẩy chay.

Mình thấy mừng là Cameron đã chuyển trường. – một ngày nọ cô ta nói thế với tôi. – Cậu ta thật kỳ quặc.

- Cậu ấy không kỳ quặc.

- Có, cậu ấy kỳ quặc. Mình không thích những kẻ như cậu ta cứ lẩn quẩn xung quanh chúng ta. – Cô ta cầm chiếc thìa cà phê một cách cảnh vệ và khéo léo, mặt liếc về phía Jordana, cố gắng gây ấn tượng với con bé.

- Cậu không biết gì về Cameron. – tôi bảo Gretchen. – Nên mình không...

- Xin lỗi. mình đã không biết rằng cậu ta là bạn trai cậu. – cô ta nhìn vào khay đồ ăn trưa. – cậu vừa lấy chocolate hạnh nhân của mình đấy à?

- Cậu muốn kết bạn với Jordana đúng không? Hãy xéo đi.

Tôi cầm hộp đồ ăn và bỏ ra chỗ khác ngồi một mình, sau đó, tôi lấy miếng chocolate hạnh nhân của Gretchen ra khỏi túi áo khoác, bóc vỏ bọc ngoài và ăn chậm rãi. Cô ta đã đi cùng với Jordana và lũ bạn của nó, nói với tất cả bọn chúng rằng Cameron là bạn trai của tôi, rằng cả hai chúng tôi đề kỳ dị và khó ưa như nhau, rằng rất có thể sau này cậu ta sẽ trở thành một sát thủ học đường. Những tháng sau, tôi lại trở thành kẻ cô độc ở trường, cô độc ở nhà vì mẹ tôi đi làm suốt. Tôi cô đơn, cô đơn, cô đơn. Tôi tự hỏi rằng Cameron đã đi đâu và tôi sẽ phải làm gì đây nếu không có cậu. Bất cứ khi nào mẹ tôi về nhà và chui vào nằm bên cạnh tôi, tôi thường hỏi mẹ xem mẹ nghĩ rằng cậu ấy đã đi đâu. Lúc nào tôi hỏi mẹ cũng im lặng cho đến một lần, cuối cùng thì mẹ tôi cũng trả lời: “Mẹ không biết, con yêu. Mẹ không biết”.

Một ngày nọ, Matt Bradshaw gặp tôi vào giờ nghỉ trưa và nói rằng Cameron chết rồi. Câu chuyện về cậu đã kết thúc ở San Jose, California, nơi mà cậu ta luôn luôn tham dự vào các cuộc đánh nhau ở trường mới. Thật là khó tin, Cameron chỉ mới đánh nhau với Matt

hơn một lần và gây gổ với Jordana là vì tôi. Matt nói rằng những kẻ ghét Cameron đã thách cậu nhảy từ mái nhà và cậu ta đã làm thế. Chúng nói rằng Cameron đã nhảy vượt qua sân trường và rơi xuống phố, đúng lúc đó một chiếc ô tô chạy qua cán lên người cậu ấy. Kết thúc câu chuyện, Jordana và Matt thấy cần phải nói với tôi rằng óc của Cameron đã bắn tung toé khắp mặt đường.

- Chúng mày nói dối. – Tôi nói. – Chúng mày là những kẻ nói dối.

Jordana lắc đầu.

- Không, cậu ấy không nói sai đâu. Mẹ mình đã đọc được tin ấy trên báo. Tất cả mọi người đều biết cả.

Nó nhìn khắp lượt những đứa trẻ đang tụ tập xung quanh chúng tôi.

- Đúng không nào?

Một vài đứa gật đầu. Một đứa nói:

- Ừ, đi mà hỏi cô Jameson. Bọn mình biết chuyện này lâu rồi, nhưng cô ấy bảo rằng đừng nói cho cậu biết bởi vì cô ấy biết thế nào rồi cậu cũng sẽ khóc, giống như mọi khi ấy.

Điều này lý giải việc tại sao Cameron không hề viết gì cho tôi.

- Nó xuống địa ngục rồi. – Matt nói. – Đêm tối phủ đầy. Vĩnh viễn.

Mọi thứ xung quanh tôi trở nên quay cuồng. Thứ cuối cùng mà tôi nhìn thấy là hình ảnh cay độc của Jordana khi nó thao thao bất tuyệt.

- Nhìn xem, mọi người Fattifer sắp ngất rồi kìa.

Và tôi ngất thật. Khi tôi mở mắt ra, tất cả bọn chúng vẫn đứng xung quanh tôi. Thằng Matt đang cười, con Jordana nhìn tôi vẻ tò mò, Gretchen thì có vẻ hơi sợ một chút. Khuỷu tay tôi đập xuống nền đất cứng. Và đầu gối tôi thì đang rỉ máu. Tôi bắt đầu khóc, trước mặt tất cả chúng nó, và không đứa nào tỏ ý muốn giúp đỡ tôi hoặc hỏi xem tôi có ổn không hay đi tìm một người lớn nào đó. Cuối cùng, người quét dọn sân trường đến xem có chuyện gì đang diễn ra mà cả đám cứ xúm đông xúm đỏ vào. Tôi nhớ rằng lúc đó tôi đã ngược lên nhìn ông ta cầu cứu, nhưng tất cả những gì ông ta nói chỉ là: “Chùi mũi đi”, rồi lôi tôi dậy bằng cái khuỷu tay đang đau điếng và áp tải tôi về khu học đường. Ở đó người ta hỏi và hỏi, họ muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không thể nói được lời nào. Tôi khóc không ngưng lại được cho tới khi một người nào đó gọi điện cho mẹ tôi và mẹ đã phải bỏ việc để đến đón tôi.

Tôi hỏi mẹ điều đó có phải là sự thật không. Mẹ nói: “Mẹ rất tiếc, Jennifer”, rồi ngồi sát bên tôi, xoa lưng cho tôi và mang cho tôi một miếng bánh kem. Những gì mẹ nói, những gì mẹ làm và những gì mẹ đem đến cho tôi ăn không thể làm tôi thấy dễ chịu hơn. Tôi bảo mẹ rằng tôi sẽ không bao giờ quay lại trường học nữa. Tôi nói với mẹ bằng những lời lẽ mà tôi có thể thốt lên vào giây phút tôi không tưởng tượng được rằng cuộc đời mình sẽ ra sao nếu như không có

Cameron Quick, không có một người hiểu tôi, không có cái cách mà cậu ấy nhìn tôi và làm cho tôi thấy cuộc sống này. Mẹ nói tôi đừng nên lo lắng. Tôi vẫn còn có mẹ. Như thế có mẹ là sẽ có bất kỳ thứ gì khác. Tôi vẫn luôn có mẹ đấy thôi, tôi đã muốn nói thế, và điều đó có tốt cho tôi không? Mẹ bảo tôi rằng tôi có thể nghỉ học hay ngày nhưng chỉ thế thôi, rằng tôi phải cố gắng nhiều hơn nữa để có thêm những người bạn mới. Tôi trườn ra khỏi người mẹ và không nói thêm một lời nào về việc này nữa.

Đêm hôm đó tôi giữ nguyên hình ảnh đám tang tưởng tượng của Cameron trong tâm trí, nơi đó có những vòng hoa khổng lồ, những cái bánh to tướng, những miếng sandwich ê hề và dàn thánh ca nhà thờ đang hoà âm, cậu ấy đã yên nghỉ, thanh thản, trong cỗ quan tài, hai tay gập lại trước ngực. Sau đó tôi nhắm mắt, bởi vì quá đau đớn khi tưởng tượng đến cảnh đó, và Cameron, cùng tất cả những ký ức của tôi đã trôi dần xuống đất đen. Dù có thế nào thì tôi biết rằng mình vẫn sẽ sống, con người tôi trước kia, đã vĩnh viễn bị chôn vùi cùng cậu ấy mất rồi.

Chương 2

Những ngày sinh nhật luôn thật khó khăn đối với tôi và tôi cảm thấy điều đó kể từ lần sinh nhật thứ chín. Trong khi những đứa trẻ khác mong chờ sự chú ý, các món quà tặng và thời gian mỗi năm trôi qua để tiến gần hơn đến sự trưởng thành thì tôi lại luôn ước ao sao cho cái ngày 18 tháng 10 bị xóa sạch trên tờ lịch, vĩnh viễn.

Sinh nhật lần thứ mười bảy của tôi cũng không phải là một ngoại lệ.

Trong khi đang cố thức giấc và mở to mắt, tôi đã quên mất đó là ngày gì. Tôi kiểm kê danh mục buổi sáng như thường lệ: tôi sẽ mặc gì, tôi cần mang quyển sách nào tới trường, tôi sẽ dùng món gì cho bữa sáng, tôi cột tóc kiểu gì và cần bao nhiêu thời gian để làm tất cả những thứ đó. Tôi không cần nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi. Tôi luôn dậy vào một giờ cố định. Những thứ cần thiết cho một lịch trình hàng ngày thậm chí đã ngấm vào từng ngăn tế bào của tôi. Chắc hẳn đã sáu giờ rồi. Tôi cần năm phút. Tôi mở mắt để định hình lại. Và tôi nhìn thấy một phong bì màu hồng đặt trước đồng hồ báo thức, trên đó có tên tôi được ghi bằng nét chữ của mẹ và cả những đường vẽ nguệch ngoạc ra hình một khuôn mặt cười lờn bên trong trái tim và cạnh đó là chùm bóng sinh nhật.

Tôi quay mặt đi và nhắm mắt lại. Cuộc sống này cần phải có một cái nút tua nhanh. Bởi vì sẽ có những ngày bạn không muốn tồn tại trên cõi đời này nữa. Cái cảm giác ấy không kéo dài vĩnh viễn nhưng nó

cứ bao quanh khiến bạn cảm thấy bất lực, bạn không thể ngưng thời gian lại, cũng không thể cuốn nó đi thật nhanh hay làm bất cứ điều gì để tránh đối diện với nó. Tôi không thể trách mẹ tôi về tấm thiệp sinh nhật hay hình gương mặt cười kia. Mẹ chỉ làm những gì mà mẹ nên làm. Dường như mẹ không hề biết rằng ngày đó thực sự có ý nghĩa thế nào đối với tôi. Nhưng tôi đã không bao giờ nói ra điều đó.

Dù sao, bây giờ mọi thứ đã khác xưa rồi. Tôi đã khác. Tám năm trôi qua và Jennifer Harris cũng đã chết như Cameron Quick. Thật dễ dàng để giết chết cô ta. Tôi học cách phản ứng lại với bất cứ thứ gì Jordana và Matt nói hoặc hành động, thay vì lẩm bẩm đếm trong đầu hoặc kêu tên lòng trung thành và đức tin đối với Chúa. Tôi cũng học cách chỉnh trang quần áo cho dù phải tự đi lấy đồ giặt trong căn nhà kinh khủng của khu chung cư vào lúc mười giờ đêm. Tôi sử dụng tới ba loại nước xả vải để chắc chắn rằng cơ thể tôi có mùi dễ chịu hơn. Tôi luyện phát âm cho tới khi không còn một âm nào ngọng nghịu nữa. Sam Simpson. Sam Simpson. Sam Simpson. Khi tôi ngồi một mình, buồn chán và muốn ăn một thứ gì đó, tôi trộn đủ thứ lại với nhau, từ bánh quy bơ cho đến dưa góp, cà rốt, những mẫu móng tay mới cắt của tôi, thậm chí cả vài mẫu giấy nữa, để nhai cùng với nhau. Tôi chấm dứt việc trộn đồ ăn.

Ngay trước năm lớp Bảy, mẹ tôi lấy dượng Alan và chúng tôi chuyển nhà. Tôi đến trường mới, nơi không còn Jordana nữa. Tôi đổi tên thành Jenna để chẳng ai có thể ghép tên tôi thành Fattifer được nữa, để tôi không bao giờ phải nghe thấy cái tên ấy vang lên trong đầu. Tôi đã thay đổi thành một con người khác, Jenna Vaughn, sống trong một ngôi nhà đẹp trên đại lộ, có bạn bè, một người cha dượng

yêu quý và một tủ quần áo cỡ trung bình. Jenna Vaughn có mùi cơ thể giống như dầu dưỡng da va ni, mái tóc luôn suông mềm và y phục lúc nào cũng chỉnh tề.

Jenna Vaughn đã làm được điều đó. Tôi, đã làm được điều đó. Đó là năm cuối cùng của tôi ở bậc trung học và không một người quen cũ nào còn nhận ra tôi được nữa. Thậm chí tôi đã có bạn trai, Ethan, người luôn đón tôi ở cổng nhà hàng ngày, người lúc nào cũng muốn xích lại gần tôi và chỉ đôi khi tỏ ra mất kiên nhẫn.

Vấn đề là ở chỗ Jennifer Harris không phải lúc nào cũng sẵn sàng hợp tác và vẫn có những ngày tôi nghe thấy cô ta gào thét dưới nắp quan tài, đặc biệt là vào ngày sinh nhật của tôi. Giống như sinh nhật lần thứ mười bảy này chẳng hạn.

Tôi bước ra khỏi giường và tự lấy lại tinh thần.

Chỉ là một ngày thôi, tôi nghĩ thế khi xếp sách vở vào ba lô theo một trật tự chính xác. Chỉ là một thời điểm. Một ô vuông trên tờ lịch. Một trang trên tờ TV Guide. Tôi không nên nghĩ đến bất kỳ điều gì tôi không muốn. Hồi lớp Tám, tôi đã có được câu thần chú này khi tham gia bài tập luyện tiếng trên truyền hình. Lúc ấy, người dẫn chương trình đã nói, quá khứ chỉ có được những sức mạnh nào mà ta mang lại cho nó, cuộc sống sẽ trả lại cho bạn nguyên vẹn những gì bạn làm cho nó và nếu bạn muốn thay đổi những gì mà bạn đang có, hãy tự thúc đẩy mình thực hiện nó. Điều đó dường như rất đúng. Tôi đã tạo nên Jenna Vaughn, đúng không nào? Giờ đây tôi tự nhắc nhở mình như thế. Nếu như tôi có sức mạnh khiến mình có thể biến

thành một con người khác, thì tôi cũng có thể làm một điều gì đó để ngày sinh nhật của tôi trở nên mới mẻ hơn.

Nghĩ thì rất dễ. Nhưng con người trong tôi lại nói với tôi một điều khác khi tôi đang chải tóc. Ngày 18 tháng 10 là một thứ mà tôi có thể cảm thấy trong da dầy, trên năm đầu ngón tay và đằng sau gáy, có một thứ cảm xúc bao trùm lấy tôi khiến tôi tin rằng người dẫn chương trình nọ đã sai rồi. cuộc sống lúc nào cũng xáo trộn và bạn không thể kiểm soát được. Cuộc sống đầy những bất ngờ và bạn đang mang hình hài mà cuộc sống này tạo lên bạn.

Mẹ và dượng Alan đang gọi tôi xuống vườn để thổi nến bánh sinh nhật. Tôi biết họ muốn một bữa sáng để chịu quanh bàn ăn, những lời chúc của gia đình, những mối ràng buộc, v.v... nhưng chính điều đó là cái đầu tiên khiến hai con người trong tôi nhập trở lại làm một trước khi trường học của tôi, trước khi Ethan sẽ làm việc ấy. Không ai muốn nhìn thấy một cô bạn gái rầu rĩ và chán nản cả, không phải chỉ riêng Ethan là người duy nhất muốn thấy tôi vui vẻ và ổn định. Không ai muốn ngồi cùng chủ nhân của bữa tiệc sinh nhật mà bản thân cô ta lại ủ rũ. Tôi biết mọi người đang muốn tôi được hạnh phúc, hạnh phúc, hạnh phúc. “Hạnh phúc lên nào”, tôi nghĩ, “chỉ là ... hạnh phúc thôi mà”.

Có một món quà để sẵn trên ghế trước trong xe của Ethan, một chiếc hộp thắt nơ trắng. “Chúc mừng sinh nhật em, Jenna”, Ethan nói rồi vươn người qua để hôn tôi. Đôi môi anh rất mát vì món trà lạnh Ấn Độ mà anh thường để lại để uống mỗi sáng. Tôi mở chiếc hộp và rút ra một chiếc áo len da cam có kẻ sọc màu kem dọc hai

cánh tay.

- Cám ơn anh, em thích lắm.

- Anh biết. – Ethan nói, cố nén vẻ hơi thất vọng. – Lần trước em chả nói là hãy mua nó cho em vào ngày sinh nhật khi ở trong cửa hàng còn gì.

- Em xin lỗi. – Tôi nói, giữ nguyên chiếc áo trong lòng.

Tôi biết Ethan chỉ đùa thôi nhưng ước gì tôi có thể trở thành một người lúc nào cũng đón nhận những bất ngờ một cách vui vẻ. Tôi ước mình có thể thoải mái và tự nhiên như bất kỳ người nào khác, những người luôn nảy sinh cảm xúc một cách tự phát chứ không giống như tôi, kẻ lúc nào cũng vạch cho mình những sơ đồ bất di bất dịch trong cuộc sống hàng ngày, thậm chí còn dự đoán chính xác cả những rủi ro nữa.

- Em chỉ ... thực sự là thích nó.

- Và anh muốn chắc chắn là em có nó. – Anh mỉm cười. – Về cơ bản thì em là kẻ rất tham lam đấy nhé.

- Về cơ bản ư?

Tôi bật cười. Ethan cũng cười. Chúng tôi học cùng lớp với nhau, Và có một điều tôi ngộ ra trong suốt giai đoạn tôi biến đổi từ Jennifer Harris thành Jenna Vaughn là nếu như người ta được lựa chọn sống

cùng một người lúc nào cũng khóc dễ dàng và một người luôn luôn cười thì anh ta sẽ chọn con người vui vẻ kia. Cho nên tôi tự ép bản thân mình phải nói ngay những ý nghĩ ngộ nghĩnh vừa nảy ra trong đầu và phải cười thật to khi có bất cứ ai đó pha trò. Tôi đang cố gắng làm cho tất cả mọi người định ninh rằng tôi là kẻ hết sức bình thường và dễ thích nghi, bởi vì đây là thái độ luôn được cho là tích cực.

Chúng tôi đi qua công viên Liberty và tôi tưởng tượng ra chiếc ô tô của Ethan như một chấm bạc trên bản đồ cuộc sống. Nó sáng lên ở bất kỳ nơi nào nó đi qua. Nếu bạn phóng to gần hơn nữa, bạn sẽ nhận ra rằng đó là một ngày tháng Mười lạnh, sáng sủa và trong lành, một ngày mà đối với hầu hết mọi người thì nên cất lên một bài ca hy vọng. Tôi nhắm mắt lại và sẵn sàng để làm điều đó, tự nhắc nhở mình rằng cô gái đang ngồi trong xe trên tấm bản đồ in hình hy vọng kia chính là tôi.

- Jenna, này em ơi. – Ethan khẽ ẩy đùi tôi. – Em có nghe thấy anh đang nói gì không đấy? Về cuộc hội thảo kịch nói ấy?

- Em nghe rồi. Hôm nay hết giờ học anh phải họp và anh không đưa em về nhà được.

- Có chuyện gì vậy? – Anh nhìn tôi bằng ánh mắt rành mạch của Ethan. Hàng lông mày dựng đứng luôn bị mái tóc nâu sáng che khuất nửa lấp ló trên đôi mắt màu cà phê. Cái nhìn luôn khiến đám nữ sinh năm thứ nhất lịm đi và vẫn còn làm dạ dày tôi quặn lên một cách dễ chịu.

Tôi co kéo các cơ mặt để cố sản sinh một hoạt chất kích thích biến thành nụ cười.

- Không có gì. Khi chúng tôi đến trường, Ethan đi cùng tôi ra chỗ tủ đựng đồ. Katy và Steph đã trang trí lên đó những tờ giấy gói quà màu quả đào và nơ nhũ kim vàng. Tôi đã lập kế hoạch sẽ sao chép một cách hợp lý hàng loạt những nụ cười hân hoan và vui sướng cho Katy và Steph chẳng hề ở đó để chứng kiến. Tôi sẽ làm đúng như thế khi tôi biết chắc chắn rằng tất cả mọi người rồi sẽ hát bài “Happy Birthday” và thầy Moran sẽ đứng trước mặt tôi, bắt tay và ôm tôi giống hệt như đã làm với tất cả thầy mười sáu đứa trong lớp. Chúng tôi là khoá đào tạo đầu tiên của trường Jones Hall, một trường đặc biệt dành cho những học sinh năng khiếu, khác người và nó rất khác với những trường thông thường ở thành phố Salt Lake. Lễ sinh nhật rầm rộ kiểu này là một truyền thống nho nhỏ mà thầy Moran nghĩ ra từ hồi chúng tôi còn học năm đầu tiên.

Tôi thu lại những tấm bưu thiếp còn Ethan thì quàng tay qua vai tôi. Cơ thể anh va nhẹ vào người tôi khi hai chúng tôi bước đi. Mái tóc nâu của Ethan rủ xuống một bên mặt đầy quyến rũ. Trong khoảnh khắc, tôi đã tự bằng lòng với mình, cũng như những lần tôi hoàn toàn tin chắc rằng Jenna Vaughn là tôi và tôi là cô ấy.

Tôi và Ethan đã chính thức ở bên nhau được ba tháng, kể từ đợt cuối hè, lần đó chúng tôi gặp nhau tình cờ trong thư viện.

- Này Jenna, cậu làm gì ở đây?

- Mình đang trả sách.

- Mình cũng thế.

Thật khó tin khi tôi lại có bạn trai, mà lại là một anh chàng thần tượng của biết bao cô gái khác. Nhưng rồi Ethan đã là của tôi. Anh đã chọn tôi. Tôi, Jennifer Harris.

Thực ra, anh đã chọn Jenna Vaughn.

Ethan không biết tí gì về đứa con gái béo phì, về Rận Sinh Đôi, về con bé thui thủi một mình vì bị chối bỏ. Người duy nhất chọn Jennifer Harris là Cameron Quick và thi thoảng khi ở bên Ethan, trong tôi lại nhói lên một cảm giác tội lỗi, cứ như thể tôi đang bị phản bội ai đó vậy. Điều duy nhất không thể bị chôn vùi chính là lòng trung thành của tôi đối với Cameron, vì tất cả những điều cậu đã làm cho tôi, vì quãng thời gian chúng tôi ở bên nhau, cho dù sự trung thành của tôi đang hướng về một hồn ma đi chẳng nữa.

Vào bữa trưa, tôi lại tiếp tục khoác lên mình phiên bản sinh nhật của Jenna Vaughn. Tôi mỉm cười suốt cả buổi sáng trước những câu: “Chúc mừng sinh nhật”, những cái ôm và lời khen ngợi. Những lúc ấy, Jennifer Harris luôn theo sát tôi. Thỉnh thoảng tôi vẫn ngoái đầu lại vì đôi khi như nghe thất vọng vắng giọng của bố Cameron: “Mày định sẽ đi đâu bây giờ?”

- Jenna. J.V? Mình vừa hỏi cậu là bố mẹ cậu đã tặng cậu quà gì?

Katy khẽ rung đùi như thói quen mọi khi của cô ta. Cả chiếc bàn rung lên và điều đó làm cho chúng tôi điên tiết, nhưng không ai nói gì. Tất cả những học sinh ở trường Jones đều mang trong mình một số đặc điểm giống hệt nhau và điều đó làm chúng tôi trở nên khoan dung hơn. Đối với Katy, rung đùi là một biểu hiện của bệnh ADHD và là cách để cô kiểm soát những cơn giận dữ nên không ai trong chúng tôi chọc ghẹo Katy vì điều đó. Steph thì bị mất khả năng học tập và căn bệnh của cô không được bác sỹ phát hiện ra mãi cho tới khi Steph đã vào lớp tám, quá muộn để cô hoà nhập được với các lớp học thông thường khác. Cô còn có thói quen “ghẹo” bất cứ nam sinh nào ở trường và đó cũng là một trong những vấn đề của Steph. Ethan lại thuộc tuýp khác. Anh ấy là một thiên tài sáng chế và mọi thứ đều làm Ethan chán ngấy. Về phần tôi, cho dù tôi đã hết sức cố gắng để thay đổi chính mình trong suốt những năm học cấp hai nhưng các giáo viên trong trường thường phàn nàn rằng tôi sống quá nội tâm và ít khi để ý đến thế giới thực xung quanh mình. Vì thế mẹ tôi nghĩ rằng những lớp học vắng người ở trường Jones có thể sẽ thích hợp với tôi.

- Chưa được tặng gì cả. – Tôi trả lời Katy.

- Thế cậu nghĩ rằng bố mẹ sẽ tặng gì cho cậu?

- Mình không biết

Tôi biết câu trả lời này thật khó làm hài lòng Katy, nhưng tôi không còn cách nào khác để có thể làm cho nó dí dỏm hơn. Cô ta đuổi

thằng hai cánh tay gầy khẳng khiu và lấm tẩm tàn nhang lên mặt bàn khích tôi thêm một câu nữa.

- Cậu không thể đoán được hay sao?

- Katy, - Steph lên tiếng – cậu ấy đã nói là cậu ấy không biết rồi mà. Có lẽ cậu ấy muốn được bất ngờ.

Ethan cười to.

- Không, Jenna hoàn toàn không thích được bất ngờ đâu. Cô ấy ghét sự bất ngờ.

- Ồ, vậy à? Tôi cũng đang có một sự bất ngờ đây này. – Gil Guerrero nhảy tót lên băng ghế ở quầy cà phê và bắt đầu rống lên bảo Mười sáu rồi sẽ đến mười bảy của ban nhạc The Sound of Music.

Tất cả mọi người giả bộ khó chịu và kinh hoàng. Còn tôi thì giấu mặt mình trong hai lòng bàn tay và cười thành tiếng. Bởi vì bạn ấy rên làm như thể khi bạn bè trêu cho ngượng.

- Gil – Steph nói – Có cần phải thế không? Tôi hé hé mắt qua những kẽ ngón tay. Steph đang liếm lớp đường trên chiếc bánh ngọt với vẻ gọi tình trơ trẽn, đôi mắt liếc nhìn Gil, lúc này đã thôi hát và đang nhìn chăm chăm vào cô ta.

- Cậu đang nhìn vào trong áo của mình đấy à?

- Đâu có – Gil nhảy xuống đất. Steph thay đổi chủ đề về cuộc hội thảo kịch nói. Khi biết chắc chắn không còn ai chú ý đến mình nữa, tôi bắt đầu bữa trưa: nửa cái bánh sandwich, một cốc sữa chua không béo, và một cái bánh quy bơ lạc nhỏ. Tôi đẩy chiếc bánh quy sang cho Ethan với cảm giác tội lỗi về chiếc bánh tráng pho mát mà tôi vừa chén sáng nay. Tôi đã từng mất vài tiếng đồng hồ để leo lên đồi của các Đại lộ, chạy bộ đến hẻm núi City Creek Canyon và nghiền chặt răng, vào lúc nửa đêm để đẩy lùi một pound của Fattifer ra khỏi phần đời còn lại của tôi. Tôi nghiền nát một phần tư miếng sandwich và ném chúng vào túi đựng đồ ăn trưa, miệng giục Katy:

- Nghiêm chỉnh lại đi nào. Chúng ta có lẽ nên ôn lại bài một chút.

Chương 3

Mày định sẽ đi đâu bây giờ?

Tôi quay lại nhìn ông ta. Bố của Cameron. Ông ta cao, cao hơn cả mẹ tôi và các giáo viên trong trường. Ông ta cũng có đôi mắt to của Cameron.

Tao nhận ra mày rồi. – Ông ta nói, chăm chú quan sát tôi bằng một nụ cười. – Mày là bạn gái nhỏ của Cameron. Nó có treo một tấm hình của mày trong phòng ngủ.

Bây giờ giọng ông ta đã dễ chịu hơn. Có thể ông ta chỉ là một người cha hơi nghiêm khắc, có thể những gì mà tôi nghe nói trước đây về bố Cameron đều không đúng, có thể người ta chỉ đùa thôi. Tôi không biết từ “cha” nghĩa là như thế nào. Tôi đã mất đi khái niệm đó từ năm lên hai tuổi. Có thể những người cha là như thế - hơi nghiêm khắc một chút nhưng rất hài hước và thường rất cao lớn.

Nhưng sau đó ông ta nói:

- Tao đoán là thằng nhóc nhà tao thích săn tìm những con bé béo phì, đúng không nào? Thôi thì dù sao nó cũng không phải là một thằng “gay”.

Nước mắt dâng đầy và khuôn mặt tôi nóng bừng. Tôi kéo gấu áo

pull để cố che đi mảng bụng lúc nào cũng muốn phưỡn ra ngoài với những ngón trắng và nổi cục. “Đó là một đứa trẻ tròn trịa,” mẹ tôi kể, “đứa bé tròn trịa đầu tiên ở trong đầu gối mẹ rồi chui lên hai bắp đùi và cuối cùng chui ra từ cằm”. Mẹ nói tôi được sinh ra như thế.

Tôi không muốn ở đây nữa. Chỉ cần một bước nữa là có thể ra tới cửa, nhưng Cameron lại đã đứng ngay đó, đằng sau ông bố, đang nhìn tôi và tôi không thể bỏ cậu ta. Tôi không thể bỏ cậu ở đó một mình.

Một tiếng động kéo tôi ra khỏi những hồi ức chợt loé lên giữa ban ngày. Có ai đó vừa về nhà, cả mẹ tôi và dượng Alan. Hơi thở của tôi chợt gấp gấp hơn. Mồ hôi nhỏ giọt xuống trán tôi. Tôi ngồi dậy nhanh đến nỗi khi dượng Alan gõ cửa phòng thì tôi đã sẵn sàng nói: “Mời vào”.

Ông thò đầu vào trong phòng.

- Dượng có một thứ dành cho con ở ngoài kia. – Ông nhìn tôi chăm chú và tiến sâu hơn vào giữa phòng.

- Trông con hơi xanh đấy.

- Con ổn. – Tôi nói bằng một giọng đều đều. – Con nghĩ là con chỉ đang buồn ngủ thôi.

Khi tôi ở trường về nhà, các cơ mặt tôi đã phát đau vì cố gắng cười và lúc nào cũng có một cơn nhức đầu thường trực đằng sau đuôi

mắt trái. Katy đã đưa tôi về nhà vì Steph và Ethan còn bận rộn với cuộc hội thảo kịch nói. Suốt quãng đường, cô ta cứ huyên thuyên về chủ đề những nam sinh ở trường Jones Hall.

- Trường chúng ta thiếu nam. Cậu không để ý thấy là tỷ lệ nam và nữ ở trường chúng ta rất mất cân đối à?

Rồi về những vấn đề liên quan đến mỹ phẩm và làm đẹp.

- Thật là kinh khủng nếu như phải mang một cái đầu nhuộm đỏ. Jenna, cậu không thấy thế ư?

Tôi gật đầu, cười liên tục và thỉnh thoảng thêm thất ý kiến khi cô ta nghỉ để lấy hơi. Nhưng dù tôi đã cố gắng tiêu thụ tất tậ những câu chuyện của cô ta, một lần Katy đột nhiên nhìn tôi.

- Hôm nay cậu có vẻ không giống cậu mọi khi. Cậu có thấy thế không?

- Mình không giống mọi khi á?

- Hoàn toàn không giống.

- Thế mình giống ai? – Tôi đùa.

- Chẳng giống ai cả, mình biết chắc thế.

Nụ cười của tôi đóng băng lại, nhưng Katy không để ý, lại tiếp tục

chuyển qua chủ đề khác trong khi tôi ngồi yên lặng suốt quãng đường còn lại. Bây giờ thì tôi đã ngồi dậy và theo dượng Alan vào bếp, cảm thấy sự yên bình quen thuộc lúc nào cũng bao quanh dượng Alan. Ông hết như chiếc chăn bảo vệ đang di động, giọng nói trầm ấm, mái tóc xám hơi quăn và cặp kính mắt gọng mảnh hiền lành. Tôi chắc chắn rằng cảm giác an bình toả ra từ dượng luôn khiến người khác muốn ở bên dượng và đó chính là lý do tại sao mẹ tôi đã chấp nhận lời cầu hôn chỉ sau ba lần hẹn hò.

- Ồ, - dượng quay về phía tôi, - dượng đã lái một chiếc Ford Escort cũ từ cơ quan về nhà thay vì chiếc Subaru.

Tôi đã mong chờ một điều gì đó hơn thế.

- Hẳn là con sẽ tự hỏi xem tại sao dượng lại làm điều đó. – Ông hơi nghiêng người về phía tôi và hạ giọng. – Con đang có vẻ muốn hỏi dượng tại sao làm điều đó.

- Tại sao, - tôi nói, kéo dài giọng – dượng lại làm điều đó?

- Dượng rất vui vì con hỏi thế - Ông đặt chiếc chìa khoá xe lên bàn với một vẻ hoa mỹ. – Nó là của con

- Gì cơ ạ? – Tôi phải mất một giây để kéo đầu óc mình từ phòng ngủ của Cameron hồi chín tuổi trở về căn bếp ở tuổi mười bảy của tôi.

- Đừng vui sướng quá. Nó được sơn màu xanh lá cây không đẹp mắt lắm. Nhưng mà chúc mừng sinh nhật con.

Tôi cầm chùm chìa khoá. Đây quả là một điều bất ngờ thú vị - một điều bất ngờ thú vị dành riêng cho tôi. Tôi cho đó là một tín hiệu báo rằng mọi sự sẽ thay đổi kể từ năm nay. Tôi ôm lấy dượng Alan.

- Cảm ơn, cảm ơn dượng. Đây là quà của dượng và mẹ ư?

- Mẹ cũng biết điều này bởi vì cách đây nửa tiếng dượng đã gọi cho mẹ con và thông báo rồi. – Ông thu lại chồng thư trên bàn. – Hôm nay một người nào đó đã quảng cáo chiếc xe trên mạng và dượng nghĩ rằng tốt hơn hết là nên chụp lấy nó trước khi bị kẻ nào đó mua mất.

- Cảm ơn dượng nhiều nhiều.

- Tại sao con không thử lái nó vòng quanh khu nhà trước khi cứ đứng đây cảm ơn dượng nhiều quá thế. Cô gái này đoảng quá.

- Nếu dượng muốn thế. Tôi chạy ra ngoài và ngồi vào sau tay lái. Chiếc xe phảng phất mùi cà phê bị dây đổ và có một vết rách trên ghế ngồi, nhưng đối với tôi nó quá hoàn hảo. Sau khi chỉnh lại các nút trên radio, tôi lái xe xuống đồi rồi lại quay trở lại. Tôi tưởng tượng ra mình sẽ lái nó đến chỗ Katy, sau đó chúng tôi sẽ tới đón Steph và đi chơi đâu đó thật muộn, quây một trận tơ bời. Tôi đúng là Jenna Vaughn và điều này sẽ trở thành một kỷ niệm mới trong ngày sinh nhật của tôi.

Khi đến góc cắt giữa phố K và đại lộ Fourth, tôi đi chậm lại để một

người đi bộ qua đường, đó là một chàng trai trạc tuổi tôi. Có thể bởi vì anh ta quá cao hoặc vì cái cách anh ta bước đi, với dáng điệu lao mình vào gió lạnh phía trước một cách quả quyết mà tôi không thể rời mắt khỏi anh ta. Khuôn mặt anh ta khuất khỏi tầm nhìn từ chiếc ô tô và đột nhiên tôi có một cảm giác thôi thúc lạ lùng là bắt anh ta quay mặt lại để tôi có thể nhìn rõ hơn. Tôi ấn tay lên còi xe, nhưng chẳng có tiếng kêu nào thoát ra từ đó. Còi bị hỏng rồi. Dầu sao thì tôi đang làm cái trò gì vậy, hành động một cách kỳ dị và đáng xấu hổ với việc nhấn còi xe vào một người lạ ư? Chuông điện thoại trong túi áo tôi reo lên. Tôi chui ra khỏi ô tô. Số của Ethan.

- Chào anh. – Tôi nói, vẫn nhìn theo cái dáng người đang đi dọc xuống phố. – Thử đoán xem nào.

- Gì cơ? Em vừa làm xong xuôi hết bài tập rồi chứ gì?

- Không. Anh thử nghĩ nhiều hơn nữa về những khả năng có thể xảy ra xem nào.

- Em vừa có một hình xăm?

- Ha ha. Một chiếc ô tô. Em có một chiếc ô tô. – Tôi kể với anh về chiếc Escort, sau đó hỏi thăm cuộc hội thảo kịch nói của anh có tốt không.

- Bọn anh đã chọn vở “Vợ chồng cọc cạch”. Vở này dành cho con gái diễn, cho nên anh đã đề cử em làm đạo diễn sân khấu đấy. Chàng trai đã đi gần đến góc quanh của dãy nhà kế tiếp.

- Chờ đã, đạo diễn sân khấu ư?

- Ừ, - anh nói – anh muốn chúng ta có thể cùng nhau làm một việc gì đó. Sẽ thú vị lắm đấy. Anh đã tự động đề cử em, làm thế có được không?

- Em chỉ không biết là liệu mình có làm tốt không nữa. Tôi ngoái cổ lại để nhìn chàng trai kia giờ đã rẽ vào góc phố L và chuẩn bị khuất hẳn khỏi tầm mắt tôi.

-Ồ, em phải đi đây. Em đã nói rằng mình chỉ đi quanh quanh khu nhà và bố mẹ em chuẩn bị đưa em ra ngoài ăn tối bây giờ.

- Ừ. Gọi lại cho anh nhé? Sau bữa tối được không?

- Vâng.

- Chúc mừng sinh nhật em lần nữa.

Tôi nhận thấy mình đang lái xe dọc phố L, dọc phố Third, lên phố M, chạy dích dắc qua đại lộ để đuổi theo chàng trai kia cho tới khi mẹ tôi gọi điện hỏi xem tôi đang ở đâu, tôi mới quay xe về.

Chúng tôi ăn tối trong một nhà hàng Trung Đông quen thuộc. Mẹ hỏi tôi về ngày hôm nay. Tôi trả lời rằng mọi thứ đều tốt và kể với mọi người về chuyện được nghe hát tới hai lần, một lần nghe tất cả mọi người hát ở phòng nghỉ và một lần nghe Gil hát. Tôi lắng nghe mình

đang biên soạn ra một câu chuyện về niềm vui của ngày sinh nhật, những người bạn nồng nhiệt và các món quà đầy ý nghĩa.

Mẹ trao cho tôi một phong bì có hai trăm đô la trong đó.

- Mẹ đang nghĩ về những bộ quần áo. – Bà nói. – Dạo này con đang giữ được dáng, con yêu, sao con chẳng bao giờ mặc những đồ có thể khoe cơ thể con một chút.

- Mẹ ...

Mẹ biết là tôi rất ghét nói chuyện về chủ đề hình dáng của tôi trước đây, đặc biệt là trước mặt người khác, cho dù đó có là dượng Alan đi chăng nữa.

- Mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi. – Bà phẩy tay. – Dù sao thì cũng đừng bao giờ ngại ngùng với thời trang, bây giờ con sẽ cần tới những thứ đó để chuẩn bị lấy được khoản hồi môn của bố mẹ.

Dượng Alan cười to.

- Chúng ta cần phải thế chấp thêm lần nữa để chuẩn bị cho khoản hồi môn này đây.

Mẹ và dượng uống rượu, cùng nắm lấy tay nhau. Tôi ăn không nhiều. Những lời nhận xét của mẹ tôi, cho dù có là lời khen đi chăng nữa, vẫn làm cho đám mây mù in hình Jennifer Harris quay lại quanh quẩn trong đầu tôi. Tôi nhìn đường phố qua cửa sổ của nhà

hàng.

- Con đang tìm ai à? – Dượng Alan chợt hỏi, tay nhón một quả ô liu từ đĩa của tôi.

Tôi lắc đầu.

- Con đang nghĩ tới chuyện sẽ qua chỗ Katy...

- Con nên làm thế. – Mẹ gật đầu. – Lấy ô tô mà đi. Và hãy phóng như điên.

- Con có thể ngủ đêm ở trường.

- Hôm nay là sinh nhật con mà, con yêu.

- Con chỉ mới nghĩ thế thôi. Tôi đẩy chiếc đĩa ra xa. – Nhưng có thể con sẽ làm thế.

Nhưng tôi biết mình sẽ không làm thế. Tôi biết rằng toàn bộ ý tưởng về việc tôi cùng Katy và Steph đi chơi đêm là một phần của câu chuyện mà tôi đang tạo ra. Tôi đã kể cho gia đình về một cô gái hạnh phúc vào ngày sinh nhật và về cái ngày vui vẻ của cô ta ở trường. Cuối cùng, chúng tôi vẫn sẽ về nhà và tôi sẽ ngồi lại trong phòng, làm bài tập, cố gắng không nghĩ nhiều về quá khứ. Sau rốt, tôi sẽ lên giường với một hy vọng mình sẽ giống mình hơn, - giống Jenna Vaughn hơn – vào sáng ngày mai.

Có một thứ gì đó được giắt lên thùng thư khi chúng tôi về đến nhà. Tôi nhìn thấy nó lúc chúng tôi lấy hết thư ra và đọc qua đầu thư một lượt ngay ở cổng ra vào. Đó là một chiếc phong bì màu trắng rất dễ nhận thấy trên nền sắt đen của thùng thư. Cả mẹ và dượng Alan đều không để ý đến nó. Họ còn đang mãi nói chuyện về cách làm bánh baklava và tự hỏi nếu như thay quả óc chó bằng quả hạnh thì liệu có ngon hơn không. Một tin nhắn từ Ethan, tôi tự nhủ, hoặc một thứ gì thêm nữa từ Katy và Steph dành cho ngày sinh nhật của tôi.

Nhưng sau đó tôi đã biết, nó không phải là một trong những thứ mà tôi nghĩ. Trong suốt ba năm trời kể từ ngày tôi có bạn, tôi chưa bao giờ nhận được tin nhắn nào dành cho tôi ở trong thùng thư. Có thể là tin nhắn, có thể là e-mail, chứ không bao giờ là một bức thư viết tay cài ở cổng ra vào. Đó là lý do tại sao tôi không hề hé răng về nó khi tôi vào trong nhà cùng mẹ và dượng Alan. Hãy thử nghĩ xem, điều này thật ý nghĩa biết bao nhiêu đối với tôi và ngày sinh nhật của tôi. Bất kỳ người bình thường nào đều có cảm giác thích thú khi vớ được một chiếc phong bì và háo hức bóc nó ra xem có điều gì bất ngờ ở bên trong, đâu phải chỉ riêng tôi. Tôi ngồi đó và bắt đầu tưởng tượng về tất cả những điều tồi tệ hay kỳ quặc có thể xảy ra. Biết đâu đó chính là lá thư từ người cha thật của tôi, người mà tôi chỉ biết tên là Don Harris và không gặp lại lần nào kể từ năm tôi lên ba. Hay đó là lời nhắn từ một người nào đó biết rõ tôi là Jennifer Harris – Matt Bradshaw chẳng hạn – nó nhắc tôi nhớ rằng tôi thực sự là ai và sắp tới tôi sẽ không thể can dự tới cuộc sống của Jenna Vaughn được nữa.

Đề tri hoãn điều này, tôi nhắc máy điện thoại gọi cho Ethan nhưng

cuối cùng lại quay số của Steph.

- Này, - tôi nói, vẫn ngồi nguyên trên giường – mình vừa có một chiếc ô tô.

- Ừ, thế còn về cái hẹn. Máy giờ thì cậu sẽ đến đón mình đây? Tại mình sẽ đi đâu?

- Giọng của cậu y như mẹ mình ấy.

- Thật đấy, Jenna. Hôm nay là sinh nhật cậu mà. Chứ ít thì cậu không định gây bất ngờ cho Ethan hay sao?

- Mình có nhiều bài tập quá. Steph vẫn tiếp tục nói trong khi tôi nghĩ về chiếc phong bì màu trắng. Biết đâu trong đó chỉ là việc gì đấy liên quan đến bố mẹ tôi. Biết đâu nó chẳng có gì dính dáng tới tôi.

- ... dự đoán về ngôi vị hoa hậu, - Steph nói – vinh dự đại diện cho tiểu bang Utah.

- Còn sự bất tài, vô dụng lại là một phần quyền rũ của mình.

- Điều đó đúng. Trừ phi cậu lại không phải là cậu.

- Katy nói rằng ... - Tôi đứng lại, vươn người ra cửa sổ để đóng tấm rèm lại.

- Katy nói sao?

- Rằng hôm nay dường như mình không phải là mình nữa.

- Katy toàn nói những thứ mà cậu không cần phải để tâm đến. –
Steph ngắt lời – Mặc dù vậy, cậu cũng có một phần nào đó như vậy.

Tôi không chắc mình đang nói gì. Trên thực tế tôi đã giấu bản thân mình đi và tôi thấy sợ hãi vì điều đó. Nhưng rồi những người bạn lại thức tỉnh tôi, khi tôi đang hành động khác với tôi hàng ngày. Liệu điều đó có nên không?

- Jenna Vaughn? Cậu vẫn nghe đấy chứ?

- Ừ, những ngày sinh nhật quá căng thẳng đối với mình. – Tôi nói –
Có vậy thôi.

- Tại sao? Cậu nhận được nhiều quà tặng mà.

- Lần này ... - Tôi nuốt nước bọt, rất khó tin rằng chính tôi đang bộc lộ ra những lời ấy.

- Chờ một chút, mình cũng đang có một cuộc gọi nữa...

Có lẽ tôi nên nói rằng, tôi đã từng có một ngày sinh nhật thật tồi tệ, tôi đã từng đến nhà một người bạn và bố cậu ta thì la hét, mĩa mai hai chúng tôi. Thế là quá đủ cho một lời giải thích và điều đó sẽ giúp tôi nói chuyện dễ dàng hơn.

- Mình đây rồi. – Steph lên tiếng. – Mình vừa bảo anh ấy là mình đang bận và sẽ gọi lại sau. Nhưng mà mình sẽ chẳng gọi đâu, rồi anh ta sẽ gọi lại cho mình và mình sẽ giả bộ như quên mất, và

- Cậu có bao giờ nghĩ về .. sự trung thực không?

- Ồ, Jenna, - cô ta cười to – Cậu cũng hiểu ra một chút rồi đấy. Dầu sao thì cậu cũng nói ra, đúng không nào?

Trong khoảnh khắc, dường như điều đó đã xảy ra, nhưng nó lại vụt mất trôi đi.

- Không, chỉ là trong những ngày sinh nhật lúc nào cũng bị chú ý quá nhiều và mình thấy mừng là mọi chuyện đã kết thúc.

- Trong thế giới của Jenna, bị chú ý là một điều khó chịu. Mình quên mất điều đó. –Tiếng bấm điện thoại chờ của Steph lại vang lên. - Ồ mình muốn nhận cuộc gọi này. Cậu đi làm bài tập đi. Hẹn gặp cậu vào sáng mai nhé.

- Hẹn gặp lại!

Tôi bước ra khỏi phòng, đi qua nhà bếp tối om và đứng im lặng nhìn vào phòng khách. Mẹ và dượng Alan đang xem một chương trình về thế giới động vật. Họ đang ngồi trên đi văng, bàn chân mẹ vùi dưới đùi dượng và đôi tay ông lơ đãng trên những ngón chân của mẹ. Tôi có một thôi thúc cháy bỏng là được ngồi cùng với họ chen vào giữa mẹ và dượng Alan để cảm nhận một bên là dượng, một bên là mẹ,

trước mặt chúng tôi là chiếc ti vi và đằng sau là bức tường vững chãi. Tôi muốn thiếp đi trong cảm giác đó, muốn được bao bọc bởi cảm giác đó và khi tỉnh dậy thấy một ngày đẹp đẽ hơn.

Thế rồi mẹ ngồi dậy và bắt đầu hôn dựng Alan. Lúc này tôi cảm thấy mình như một tên do thám trắng trợn, vì thế tôi quay lại nhà bếp, đi qua phòng lớn và cuối cùng mở cửa, bước vào bóng đêm lạnh giá. Ngọn đèn trên cổng đã bị hỏng từ vài tuần nay khiến toàn bộ khu vườn và lối vào chìm trong một không khí quái lạ, cứ như thể đang có ai nấp ở một góc nào đó và quan sát. Tôi lấy chiếc phong bì ra khỏi thùng thư, đút nó vào túi quần jean và quay về phòng.

- Jennifer Harris...

Đó là những gì được viết trên bì thư. Không phải là Jenna Vaughn hay J.V như các bạn tôi thỉnh thoảng vẫn gọi thế. Jennifer Harris, một người mà tôi chẳng còn dính dáng gì từ bốn năm nay. Làm thế nào mà lại có người tìm được tôi dưới cái tên mới? Cứ như thể là tôi đã gửi địa chỉ cho Jordana Bennett và Matt Bradshaw vậy. Nét chữ gọn gàng, cẩn thận và chiếc phong bì nổi lên một cục nhỏ kiểu bên trong có đựng thứ gì đó.

Thậm chí trước khi mở nó ra, tâm thức tôi đã chạy đua để thu thập các dữ kiện và tìm lại hồi ức rồi ghép chúng lại với nhau. Giống như khi bạn xem một bộ phim bí ẩn và bạn tự nhập vai một nhân vật trong đó, cho tới khi bộ phim kết thúc, bạn chợt nhận ra rằng, tất cả những gì bạn nghĩ, tất cả những gì bạn tính toán đều hết sức sai lầm và bạn tự hỏi mình làm thế nào bạn lại hoàn toàn tin vào những

gì bạn đã làm. Và sự thật đã tiến gần đến với tôi khi tôi mở chiếc phong bì ra: Cameron Quick chưa chết. Hay nói một cách khác, tôi chẳng có cơ sở nào để nói rằng cậu ta đã chết. Chẳng có cơ sở nào.

Tôi nghe được câu chuyện đó từ Jordana Bennett và Matt Bradshaw, chỉ là từ những đứa trẻ, những đứa trẻ rất ghét tôi.

Sau đó mẹ tôi nói: “Mẹ rất tiếc”, chỉ để tôi cảm thấy thoải mái hơn và an ủi tôi vượt qua được chuyện đó.

Chứng cứ đáng thuyết phục nhất chính là tôi không nhận được tin tức gì từ Cameron và tôi cứ tin rằng nếu trên đời này còn có bất kỳ một phương tiện nào để liên lạc với tôi thì Cameron đã làm rồi. Cho đến giờ, tôi chỉ biết được điều này sau khi đã xé chiếc phong bì. Trái tim tôi thất lại.

Tám bưu thiếp có những hình ảnh được vẽ bằng những đường vẽ cong cong màu xanh, màu ghi và màu mận chín như thể một buổi chiều hoàng hôn trong các bộ phim. Khi tôi mở tám bưu thiếp ra và nhìn thấy cái vật bên trong nó, lòng bàn tay tôi gai lên. Một tin nhắn gửi đến cho một con người đã chết, từ một người đã chết. Vẫn giữ tám bưu thiếp trong tay, tôi chạy ra cửa trước và bước ra bên ngoài. Cậu ta đang ở đâu? Tôi lục sạo khắp các ngõ ngách, đi tới đi lui trên phố nhưng không có ai ở đó. Tôi dừng lại trên đỉnh đồi, nhìn xuống những ngọn đèn lấp lánh trong thung lũng, biết rằng cậu đang ở một nơi nào đó bên dưới.

Khi tôi bước vào nhà, mẹ gọi tôi từ phòng khách của gia đình.

- Jenna, mọi việc ổn chứ?

- Vâng ạ, mọi thứ đều ổn.

Tôi không ổn. Tôi nằm dài lên giường và nhìn tấm bưu thiếp một lần nữa và lại lần nữa. Khi Ethan gọi vào máy cầm tay của tôi, tôi không trả lời. Những gì tôi muốn làm bây giờ là khóc thật to, khóc vì hạnh phúc, tủi hờn, bối rối và sợ hãi. Nhưng tất cả những cảm xúc ấy vẫn đọng trong cổ họng tôi và tắc lại ở đó. Tôi ngồi dậy và kéo rộng tấm rèm để có thể nhìn ra ngoài từ cửa sổ phòng ngủ, như thể tôi có thể nhìn thấy cậu đang nấp đâu đó trong bóng tối, đang nhìn tôi bằng đôi mắt rất to, nhìn tôi theo cách mà tôi chưa từng được cảm nhận trở lại kể từ ngày cậu bỏ đi – nhìn con người thật của tôi ẩn bên dưới con người mới có cơ thể thon thả mặc những bộ quần áo thời trang sành điệu, ở trong một ngôi nhà rất đẹp, có người cha dượng hiền lành và chiếc ô tô mới. Tôi không rời mắt khỏi tấm bưu thiếp, cứ mở nó ra rồi gấp lại, cố gắng tin vào mắt mình.

Chúc mừng sinh nhật, Jennifer.

Một ngôi nhà được vẽ bằng bút chì và bên dưới tấm bưu thiếp có một đường nứt để buộc một chiếc nhẫn, chỉ là chiếc nhẫn rẻ tiền có gắn viên đá thủy tinh màu xanh biếc.

Mình đã về

Yêu thương

Cameron Quick.

Chương 4

Ethan vẫn đón tôi vào sáng hôm sau bởi vì chúng tôi chưa nói gì về việc phải thay đổi lịch trình hàng ngày do tôi đã có ô tô. Gác lại chuyện Cameron, tôi cho rằng điều tốt nhất bây giờ là tôi hãy cứ để mọi việc như bình thường cho đến khi nào tôi biết thêm được điều gì nữa. Tốt hơn hết tôi vẫn nên là Jenna Vaughn, vẫn hành động theo những kế hoạch và sơ đồ đã đề ra. Tôi cố gắng hết sức để không có vẻ mặt của một người vừa thức trắng đêm nhưng Ethan đã nhận ra ngay điều đó khi tôi vừa vào trong xe.

- Em biết rồi – tôi nói – đêm qua em bị mất ngủ.

- Em nên gọi điện hoặc nhắn tin cho anh. Anh cứ chờ mãi một cái tin nhắn.

- Em chỉ ... cảm thấy không khỏe lắm thôi. Chắc là tối qua em đã ăn phải thứ gì đó trong nhà hàng và nó làm em khó chịu cả đêm.

- Dù sao thì em đã nói là em sẽ gọi lại cho anh kia mà – Anh nói. Thỉnh thoảng Ethan vẫn chọn cách đó như thể muốn buộc mọi người phải công nhận là anh đúng.

- Em biết. Em xin lỗi.

Tôi nhìn ra ngoài cửa xe suốt quãng đường đến trường, nhìn bất kỳ

người con trai nào mà chúng tôi đi ngang qua họ và cứ đinh ninh rằng đấy chính là Cameron. Ethan không nhận thấy điều đó. Anh vặn nhỏ radio và nói với tôi về ý tưởng của anh cho vợ Vợ chồng cộc cạch, về việc anh cảm thấy thú vị đến thế nào khi làm trợ lý cho đạo diễn.

Suýt nữa thì tôi đã kể cho dượng Alan nghe về Cameron lúc sáng nay. Ngay khi tôi nghe thấy dượng gọi và biết rằng dượng đang pha cà phê, tôi liền vào bếp xin một tách. Trông dượng Alan thận trọng trong chiếc áo choàng mặc nhà và tôi đã định kể cho dượng nghe điều đó. Tôi có thể kể cho dượng nghe về mọi chuyện đã xảy ra. Nhưng rồi sau đó dượng sẽ nói lại với mẹ và tôi lại hứng chịu hàng triệu câu hỏi mà tôi không thể trả lời. Thêm nữa, tôi vẫn chưa chắc chắn rằng mình đã sẵn sàng để kể cho bất kỳ ai nghe về chuyện này. Trong suốt hai mươi tư giờ qua, đã hai lần tôi suýt kể về những điều mà tôi chưa bao giờ kể. Đầu tiên là với Steph và sau đó là dượng Alan.

- Chúng mình vẫn còn năm phút trước khi vào giờ học. – Ethan nói, khi cho xe vào bãi đậu của sinh viên. – Em có muốn thế không?

Ethan nhướn mày về phía tôi. Tôi có thể nói gì đây “Không đâu. Không, cảm ơn”. Thay vào đó tôi ngả người vào anh và hôn. Anh hơi xoay lưng lại một chút và miết bàn tay lên áo sơ mi của tôi nhưng rồi dừng lại ngay sau đó. “Mắt em đang mở kìa”. Anh cười, quay lại theo hướng tôi đang nhìn xem tôi tìm kiếm cái gì. Quả thật là lúc ấy tôi đang còn mãi tập trung vào những học sinh đang bước vào khu học xá, biết đâu sẽ nhìn thấy Cameron trong số đó.

- Em đang nhìn gì thế?

- Không có gì đâu. - Em đừng bao giờ hôn khi mắt vẫn còn đang mở.

Tôi nhún vai và kéo áo sơ mi thẳng lại.

- Mình sắp bị muộn mất rồi.

Ethan quay trở lại ghế của mình và hít vài hơi thật sâu, sau đó hỏi tôi.

- Em chắc là không có chuyện gì chứ?

- Vâng, em chỉ hơi mệt một chút thôi.

Trong khi Ethan lấy ba lô và áo khoác, tôi thọc tay vào túi áo len và nắm chặt chiếc nhẫn. Tim tôi đập thành thịch.

- Em đi chưa? – Ethan gọi khi anh đã ra khỏi xe.

- Thực sự em không cảm thấy khỏe lắm – Tôi nói, tự nhiên cảm thấy sợ khi phải bước ra ngoài. Nếu như Cameron Quick còn sống, thì vẫn còn nhiều thứ trên đời này mà tôi chưa được biết – Anh đưa em về nhà được không?

- Anh hy vọng là em không ốm, vì em vừa truyền hàng tỷ con vi

trùng vào miệng anh rồi đây này.

“Rận Sinh Đôi”, một giọng nói phát ra từ đầu tôi, lâu lắm rồi tôi gần như không còn nghe cái tiếng ấy nữa. “Mày và những con vi trùng béo núc của mày... Thật may là không ai muốn hôn mày hết.”

- Không, chắc không phải thế. Em cũng không biết nữa. Em không được khỏe lắm.

- Em sẽ cảm thấy khá hơn trong vòng hai tiếng nữa, anh cá là như thế. – Anh nói – Dù sao thì hôm nay chúng mình vẫn còn bài kiểm tra vật lý mà, em có nhớ không?

- Em biết. – Chúng tôi nghe thấy tiếng chuông reo đầu tiên. Tôi ra khỏi xe và khoác chiếc ba lô lên vai. – Có thể anh nói đúng. Chắc là em sẽ sớm bình thường trở lại thôi.

Suốt buổi sáng, tôi cứ như một thây ma sống. Hễ có ai hỏi tôi bị sao vậy, tôi người dùng cụm từ: “Mình mệt” và lái sang chủ đề khác. Tôi quan sát cửa ra vào của tất cả các lớp học với hi vọng sẽ nhìn thấy Cameron. Vào bữa trưa, tôi ngồi ở vị trí có thể nhìn thấy cả hai cửa ra vào, trong khi Steph, Katy, Gil, Dave Một và Ethan trò chuyện rôm rả về vở kịch. Dave Một hỏi Steph xem liệu cô có thể làm trưởng nhóm được không.

- Sẽ có hai đạo diễn. – Katy nói – và đều phải là nữ. Điều đó thật tuyệt làm sao. – Sau đó cô ta quay sang tôi. – Thế còn cậu thì sao, J.V? Còn một số vai diễn nhỏ nữa đấy, cậu biết chưa.

- Cô ấy sẽ là đạo diễn sân khấu. – Ethan nói, mồm đầy spaghetti. – Cô ấy không thích đứng trên sân khấu.

Steph nhìn tôi ngang qua chiếc bàn.

- Bởi vì cô ấy cũng đang ngồi đây, nên cô ấy cũng có thể tự phát biểu được. Đó mới chỉ là một ý kiến của cậu thôi, Ethan.

Steph không phải tuýp người kiên nhẫn chịu đựng bất cứ điều gì và lúc nào cũng muốn các chàng trai phải xếp hàng để được phát biểu ý kiến. Tôi đang nhai mẩu sandwich khô và cầu mong có một miếng chocolate to kẹp vào đó. Ethan đá nhẹ vào chân tôi, ý rằng tôi cũng nên nói cái gì đó.

- Ồ không, Ethan nói đúng. Mình không muốn xuất hiện trên sân khấu. – Tôi nói – Làm đạo diễn sân khấu cũng tốt. Sẽ rất tuyệt. Steph tròn xoe mắt.

- Mình bị thuyết phục rồi đấy.

Sau đó mọi người còn nói chuyện nhiều nữa, nhưng tôi không để ý lắm vì còn mãi tập trung vào chùm chìa khóa xe lòi ra từ túi ba lô không cài của Ethan. Anh đang nói chuyện với Gil và Katy. Ba người bàn luận về một câu chuyện gì đó rất buồn cười đã xảy ra trong vở kịch hồi năm thứ nhất. Khi Ethan nhảy tót lên bàn để diễn một đoạn kịch, tôi thò tay vào ba lô lấy và giấu chùm chìa khóa trong lòng bàn tay trước khi anh quay lại.

Ăn trộm mọi thứ thật là dễ dàng. Tôi thực hiện được điều đó từ khi còn là Jennifer Harris, người luôn có nguồn cung cấp snack thường xuyên từ việc trộm đồ. Thỉnh thoảng những vụ trộm vặt vẫn xảy ra ở cửa hàng, trong túi đồ của những đứa trẻ khác, thậm chí một lần từ ngăn kéo của cô Jameson khi cô nhờ tôi ở lại sau giờ học để thu dọn lại góc đọc sách.

Lần này, điều đó nhằm một mục đích lớn hơn, tôi cần phải ra ngoài để làm một việc, tìm Cameron. Ngồi và chờ đợi điều gì đó xảy ra quả là tra tấn. Steph đã nhìn thấy. Tôi biết điều đó khi ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của cô ấy gặp ánh mắt tôi. Khi đoạn kịch của Ethan kết thúc và anh quay lại chỗ ngồi, Steph bắt đầu mở miệng. Tôi nhìn xuống đất, chờ đợi cô ấy sẽ nói một câu đại loại như: "Ethan, cậu có biết là Jenna vừa mới cậu được chùm chìa khóa xe của cậu không?", nhưng cô ấy chỉ nói:

- Chúng ta chưa tổ chức xem phim buổi nào kể từ khi chúng ta vào trường. Khi nào thì mọi người sẵn sàng được? Bố mình vừa trang bị dàn âm thanh lập thể cho bộ máy chiếu đấy.

Tôi đứng dậy để đi vứt rác và giấu chùm chìa khóa vào trong túi áo len. Khi quay trở lại bàn ăn, tôi thu dọn những thứ còn lại của bữa trưa.

- Mình để vài thứ trong ngăn chứa đồ... mình phải đi lấy nó trước tiết năm.

Steph đứng dậy.

- Mình đi cùng cậu.

Cô ta lùa tay vào mái tóc trong khi Dave Một nhìn như bị thôi miên.

- Nếu cậu đi được, - tôi không còn cách nào khác, nên đành phải đồng tình với Steph. Cô ấy có thể đi cùng và suy nghĩ về những gì tôi kể sau khi hỏi tôi về lý do giấu kín chùm chìa khóa của Ethan.

- Mình muốn mang xe của anh ấy đi rửa và bảo dưỡng. – Tôi thu dọn các thứ trong ngăn chứa đồ và nhét vào ba lô, những cái tôi cần cho việc giải bài tập, những cái tôi có thể để lại. – Để gây ngạc nhiên.

- Ồ, Jenna Vaughn không bỏ tiết để làm việc đó đâu. Mình hiểu cậu mà.

Tôi nhìn thẳng vào Steph.

- Cậu chắc chứ?

Lông mày cô ta nhướn lên và đôi môi uốn cong thành một nụ cười.

- Sex? Sex đúng không nào. Cậu sẽ lái xe của Ethan về nhà, trải cánh hoa hồng lên khắp giường ngủ và ướp lạnh sâm panh. Cuối cùng thì cậu sẽ thưởng thức nó. Ngày hôm nay. Ngay sau giờ học, Ethan có biết không? Để mình dàn xếp cho. Nhé, né, né.

- Steph, - tôi đóng cánh cửa tủ và bước ra sảnh – Xin lỗi vì phải làm cậu thất vọng, nhưng không phải đâu. Mình chỉ đang có việc cần làm thôi.

- Làm cái gì mà cậu lại không muốn để Ethan biết, - cô ta nói, và vẫn bám sát tôi. – Điều gì mà lại có thể phá hỏng thành tích đến lớp đầy đủ của cậu. Thôi nào, Jenna, hãy để cho mình tham dự với. Mình cũng không muốn vào lớp. Chúng ta sẽ thử cùng làm một cuộc phiêu lưu. Lâu lắm rồi tụi mình chẳng có chuyện gì giật gân cả, suốt từ năm thứ hai đến giờ...

Tôi dừng bước, Những đám đông bắt đầu xúm lại trong sảnh, và tôi muốn tách ra khỏi đó. Một mình. Nhưng tôi cũng không muốn Steph nổi điên lên và đi bép xép với Ethan. Và ... tôi gần như phát khóc, ở giữa nơi công cộng này. Tôi đã nghiêm khắc tự nhủ mình không bao giờ được làm điều đó nữa.

- Không phải thế đâu. – Tôi nói, giọng bắt đầu run. “Con bé khóc nhe” Câu đó cứ vang lên trong đầu đủ để tôi tìm được những giọt nước mắt đang trào ra. – Đây là một việc nghiêm túc. Mình thậm chí không...

- Được rồi, được rồi. Đi thôi nào. – Steph huých tôi và kéo tôi ra cầu thang. Chúng tôi ra khỏi tòa nhà, đến bãi đỗ xe của học sinh. Trước khi tôi kịp nhận ra mình đang làm gì, cả hai đã ngồi trong xe của Ethan.

- Đi nào – Steph nói – Cậu có thể tin tưởng ở mình. Mình hứa đấy.

Chỉ một lúc sau, chúng tôi đã lái xe về nhà để lấy thêm xe của tôi nữa, sau đó tôi đi cùng Steph quay về bãi đỗ xe ở trường, trả lại chiếc xe của Ethan ở đúng vị trí mà anh đã để.

- Thế còn chìa khóa thì sao? – Tôi hỏi Steph khi chúng tôi đã chui vào chiếc Escort.

- Mình đã để nó ở dưới đất, ngay sau bánh xe trước. Ethan sẽ nghĩ là đã đánh rơi chìa khóa xe lúc sáng nay.

Tôi lo lắng nhìn về phía chiếc ô tô. - Nhớ anh ấy không tìm thấy chìa khóa thì sao? Hay nhớ có ai đó nhặt được trước?

- Thoải mái đi nào, Jenna. Cứ nhớ ra, nhớ ra – Steph hạ kính xe xuống và thò tay ra ngoài. Hôm nay ấm hơn hôm qua ít nhất là mười độ - Thế chúng mình sẽ đi đâu đây?

- Mình không biết.

Chúng tôi đi xuôi xuống Bất Temple và ra khỏi thành phố. Tôi không nghĩ rằng mình lại đi xa đến như vậy, chính xác thì không thể tưởng tượng được mình còn đang đi cùng một người khác nữa. Cảm giác được thoát khỏi trường học làm tôi thấy dễ chịu hơn, cho dù giờ đây da thịt tôi đang gai lên khi cố gắng lái xe thật chậm, rà soát khắp các phố phường để tìm Cameron. Điều này quả thật khó vô cùng, hình ảnh về một cậu bé Cameron thời thơ ấu đã gần như bị đóng băng

trong tâm trí tôi: đôi mắt to, áo pull kẻ sọc thường bị rách xơ ra và mái tóc sẫm màu. Tôi đã suýt vượt đèn đỏ, phanh giúi giúi đến nỗi Steph phải bấu tay vào bảng đồng hồ để đỡ chói với. Cô ta bắt đầu cắn nhẩn.

- Nếu cậu nói cho mình biết là cậu đang tìm cái gì thì mình sẽ tìm giúp cậu và cậu có thể tập trung lái xe được.

- Người. – Tôi trả lời.

- Cái gì? - Không phải cái gì, mà là người.

- Người nào? – Steph đặt hai tay lên thái dương. – Thôi được rồi, dừng lại đã. Đây không phải là chuyện đùa cợt. Cậu thử nói nghiêm chỉnh lại xem nào.

- Chúng ta đang tìm một người, không phải tìm cái gì đó.

Điện thoại cầm tay của tôi báo hiệu có tin nhắn. Tôi để Steph thò tay vào túi áo khoác để kiểm tra tin.

- Ethan. Cậu ấy muốn biết chúng ta đang ở đâu.

Lần này thì điện thoại của Steph lại reo lên.

- Lại là cậu ấy nữa. Cậu ấy không muốn cậu biến khỏi tầm mắt, đúng không nào? Mình nên trả lời thế nào đây.

Chúng tôi đi qua một trạm xe buýt, ở đây có một đám rất đông người đang đứng đợi, trong đó có một anh chàng cao lớn, tóc sẫm màu. Tôi mở cửa và bước ra ngoài, Steph thò đầu qua cửa xe.

- Jenna, cậu đang đi đâu đây? Mình có nên trả lời không, và trả lời như thế nào đây?

Tôi chỉ mất vài bước là đã tới chỗ người thanh niên nọ nhưng chợt nhận ra anh ta quá già để có thể là Cameron. Tôi quay về xe và cảm thấy ánh mắt của Steph khi chúng tôi xuôi xuống phố.

- Bảo anh ấy là mình bị chuột rút, - tôi nói – và đau đầu nữa.

- Ồ, được đấy.

Steph nhấn tin cho Ethan và đóng nắp điện thoại đánh tạch.

- Mình bảo cậu ấy đừng lo lắng. Mình sẽ chăm sóc cậu, và cậu ấy không phải làm gì cả. Nào bây giờ thì cậu đang tìm ai đấy?

Chúng tôi đã đến gần sân bay, đường phố hoàn toàn vắng lặng ngoại trừ những đám người đang đứng đợi ở các trạm chờ xe buýt. Tôi sẽ không tìm Cameron nữa.

- Một bóng ma, - tôi nói, quay mũi ô tô lại.

- Cậu vẫn không muốn nói cho mình biết phải không?

Steph đang khích tôi. Cô ấy là một người đáng tin cậy, thuộc tuýp biết giữ mồm giữ miệng. Nhưng tôi không chắc chắn lắm về việc cô ấy liệu có giữ nổi bí mật của tôi không. Và tôi sẽ giải thích về Cameron như thế nào nếu như không nhắc đến Jennifer Harris và những chuyện đã xảy ra?

Thế nào? Steph dò hỏi.

- Mình nghĩ là mình không thể.

Cô ta không nài ép nữa.

- Tự nhiên cậu lại rất bí ẩn, Jenna Vaughn ạ.

Sau khi đưa Steph về nhà, tôi lại tiếp tục lái xe lòng vòng, vẫn tìm kiếm, cho tới khi thấy mình đang đỗ xe trước tiệm 7-Eleven trên phố K. Tôi bước vào và cứ đi tới đi lui với chiếc áo vắt trên cánh tay. Tôi đã làm những thứ mình muốn, nhưng cảm giác vẫn như thế: thất vọng và hoang mang, cứ như thế việc thò chòm chìa khóa của Ethan mới chỉ là bước khởi đầu. Những ngón tay tôi thả lỏng trên chiếc túi màu da cam vui nhộn đựng tách bơ lạc, sau đó đến thanh Kit Kat và cuối cùng là miếng Milky Way, cứng và mịn, hết như tôi đã từng ăn trước đây. Tôi nhét nó xuống dưới áo khoác, dừng lại đọc bìa một tạp chí và bước ra khỏi cửa hàng.

Chương 5

Tôi chỉnh lại tư thế trên đi văng với chiếc chăn nhẹ quấn ở chân và một túi chườm nóng đặt trên bụng. Một tách trà sủi bọt được đặt trên bàn uống nước là thứ cuối cùng hoàn tất hình ảnh vẽ bệnh chuột rút và đau đầu của tôi. Chỉ ít thì cái tội trốn học của tôi cũng có vẻ hợp lý nếu như mẹ tôi về nhà và yêu cầu tôi nói rõ lý do về việc mẹ bị ban giám hiệu gọi điện đến tận chỗ làm. Ngoại trừ trường hợp đó thôi, còn nếu mẹ phải làm việc thêm giờ và dựng Alan là người về nhà trước thì tôi sẽ chẳng còn gì phải bận tâm. Dựng thì quá dễ thuyết phục, đặc biệt là những chuyện liên quan đến phạm trù “vấn đề phụ nữ”.

- Này con, - dựng đã đứng trước ti vi – mẹ con nói rằng nhà trường nhắc hôm nay con bỏ hai tiết cuối. Mọi việc ổn chứ?

Tôi lắc lắc chai thuốc Midol, biết rằng hành động đó sẽ chấm dứt mọi câu hỏi.

- Ồ. – Ông đi về phía bể cá và lắp ló sau tấm kính. – Lần sau thì nhớ nghe điện thoại khi bố mẹ gọi nhé.

- Vâng ạ, con xin lỗi.

Tôi nhắm mắt lại và lắng nghe dựng Alan đi làm các công việc thường nhật: kiểm tra bể cá, soạn lại thư, cởi giày và cà vạt, kiểm

tra đồ ăn nhẹ trong tủ lạnh và tủ buýp phê.

- Con muốn ăn gì không? – Dượng hỏi – Dượng chuẩn bị đồ ăn tối cho con nhé.

Dạ dày tôi đã sẵn sàng nhồi nhét hàng đống sandwich cá hồi, spaghetti và ngốn ngấu bằng hết những thanh kẹo mà tôi trộm được. Nhưng cái đói cồn cào chỉ đọng lại ở cổ họng tôi, ngực tôi và mọi phần của cơ thể, ngoại trừ dạ dày.

- Vâng ạ, - tôi nói – ăn tối cũng được ạ.

- Hôm nay có lạnh quá không để dượng làm vài thứ đồ nướng, hay là dượng chỉ chế biến đồ ăn nhanh và pho mát thôi...

Tôi có thể hình dung ra đôi tay dượng Alan đang thò vào tủ buýp phê để lấy chiếc hộp xanh da trời và bơ đang tan chảy trên bột cam.

- Được dượng ạ. Đồ ăn nhanh và pho mát.

Tôi sẽ ổn hơn vào ngày mai, tôi tự nhủ thế. Tôi sẽ ăn nhiều hơn bình thường và lại ổn thôi.

Tối hôm đó, sau khi mẹ và dượng Alan vào giường tôi để hỏi han, ngôi nhà trở nên yên tĩnh và tôi không thể nào ngủ được. Tôi vẫn để nguyên bộ đồ ngủ và ra ngoài cổng ngồi. Tôi nhún đôi chân trần xuống nền gạch xi măng và đưa đi đưa lại chiếc ghế xích đu bằng nhôm. Chúng tôi có chiếc ghế xích đu này từ hồi còn ở trong căn hộ

cũ, trước khi dựng Alan xuất hiện. Đó là chỗ ngồi ưa thích của tôi với quyển sách và ít đồ ăn nhẹ trong tay, để đưa đầy cùng những cảm xúc dễ chịu. Bây giờ tôi đang nghĩ về Ethan và việc tôi còn nợ anh một cuộc gọi, hay chí ít thì cũng là một tin nhắn. Mặc dù tôi liên tục tưởng tượng xem tôi sẽ nói gì với anh nhưng tâm trí tôi vẫn trở nên trống rỗng. Thậm chí những hành động giả vờ của tôi trong suốt những năm vừa qua cũng không giúp được gì nhiều cho tôi. Tôi đã bị lừa dối hoàn toàn kể từ khi xuất hiện ý nghĩ Cameron còn sống và Jennifer Harris cũng đang tồn tại cùng với cậu ta. Cứ như thể cô ta chưa bao giờ chết vậy. Tin tưởng rằng Jennifer Harris đã chết chính là sai lầm của tôi. Tôi lại nhận ra điều đó lần thứ hai khi tôi giấu các thanh kẹo dưới áo jacket một cách dễ dàng và tự nhiên như thể tôi vẫn làm thế hàng ngày.

Khi ngồi đó trước hiên nhà, tôi có cảm tưởng rằng mình vừa nghe thấy và nắm bắt được thứ gì đó. Tiếng xẹt xẹt vọng ra từ chiếc ghế xích đu làm mọi thứ trở nên rõ ràng và sắc nét một cách kỳ lạ. Những cơn gió đêm lạnh lẽo thổi tung mái tóc tôi, âm thanh của đám lá rụng lạo xạo dưới chân khi tôi bước đi và bóng cây in đậm trên nền trời xanh đen. Cậu ấy đang ở đâu? - Cameron, - tôi thì thầm – Cameron Quick. Về nhà đi. Tôi chờ đợi, như thể cậu sẽ hiện ra từ trong bóng tối. Nhưng chẳng có gì. Tôi gọi lại hình ảnh của Cameron hồi năm 1998, bởi vì tôi biết rằng, hồi ức này sẽ không bao giờ tàn lụi.

Cameron đứng sau lưng cha mình, tay cầm một vật gì đó đang rũ

xuống có màu nâu pha xanh lục. Đó là Moe, con thần lằn cảnh. Nó không cử động.

Cam nói rằng hôm nay là ngày sinh nhật tôi. Cậu ấy đã làm cho tôi một thứ. Ủ, đúng rồi, nhưng nếu mình là cậu thì cũng không đến nỗi phẩn khởi lắm đâu, ý mình là cậu cũng đừng hi vọng gì nhiều quá. Mình vừa kiểm tra lại và thấy nó đúng là một thứ kém chất lượng.

Tôi nhìn Cameron và cố gắng nói với cậu bằng mắt rằng được rồi, cho dù đó là thứ gì chẳng nữa thì nó cũng rất tuyệt và tôi sẽ cực kỳ thích bởi vì đó là do cậu làm ra. Tôi cố gắng diễn đạt bằng mắt và không rõ cậu có hiểu hết hay không, cho nên tôi đành phải nói ra thành lời: “Mình thích lắm”, tôi bảo Cameron nhưng bố cậu thì lại nghĩ rằng tôi đang nói với ông ta.

- Chắc chắn rồi, mày hãy bảo nó rằng, trăm nghe không bằng một thấy(1), cho nên hãy thử liếc mắt cái xem. - Ông ta đi về phía phòng Cameron và sau đó đứng lại và nhìn tôi. – Đi nhanh lên nào, tao sẽ không mời lại lần thứ hai nữa đâu.

Sau khi nhìn lại cánh cửa trước lần nữa, tôi bước theo họ về phía phòng của Cameron. Cameron đi đầu, bước rất nhanh, cái đuôi của con Moe vất vèo trên cánh tay. Bố cậu ta đi ủng, loại ủng của người đi bộ đường dài và rải những bước rộng như thể ông ta sắp chạm gót chân của Cameron. Kế đó là tôi, đôi giày thể thao hồng miết trên tấm thảm ghi xám. Tôi hi vọng rằng chúng tôi chỉ ngó qua món quà một chút rồi bố Cameron sẽ không bàn luận gì về việc tôi là một đứa bé phì còn Cam là một đứa đàn độn nữa, con Moe không chết, nó

chỉ đang ngủ thôi mà, và sau đó tôi có thể về nhà.

(1)Nguyên văn câu thành ngữ *The proof is in the pudding*: Sự thật nằm trong miếng bánh pudding.

Chương 6

Thứ Sáu, tôi tự lái xe đến trường và thấy Ethan đang đợi ở gần chứa đồ. Nhìn anh trong chiếc quần túi hộp ưa thích, đôi giày thể thao đỏ và nụ cười khi thấy tôi bước lại gần, tôi chỉ muốn choàng tay ôm lấy anh và tự nhắc mình rằng: Tôi đang là ai. Nhưng cùng lúc ấy có hai nữ sinh năm thứ nhất nhỏ nhắn và dễ thương đi ngang qua. Họ ngoái lại nhìn anh, rồi lại nhìn sang tôi, thì thầm với nhau điều gì đó và cười rúc rích. Tôi nghĩ: “Họ đã hiểu ra rồi”. Thậm chí họ còn biết tôi không phải một đối tượng thích hợp để sở hữu một người như Ethan.

- Em khá hơn chưa? – Ethan quàng tay quanh cổ tôi.

Đó là một hành động hết sức bình thường như dường như hơi có vẻ chiếm hữu và tôi thấy khó chịu về điều đó. Không may nghĩ đến việc Ethan sẽ cảm thấy thế nào, tôi hơi lút người lại. Anh buông thõng cánh tay xuống, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

- Chắc là chưa rồi.

- Em xin lỗi. – Tôi nói, cố gắng làm cho giọng mình dễ chịu hơn. – Vấn đề về hoocmon ấy mà.

- Được rồi.

Chúng tôi đi về phía nhà nghỉ của học sinh và không nói với nhau câu nào. Ethan chạy ra chỗ Gil nói vài câu gì đó còn tôi thì ngồi vào chỗ của mình. Tôi hoàn thành nốt bài tập về nhà rồi nhai nghiền ngấu chiếc kẹo cao su. Sáng nay tôi đã bỏ bữa và bây giờ đang mơ về chiếc bánh sừng bò nhân chocolate tôi mua được ở tiệm bánh Đại lộ hồi hè năm ngoái. Trong khi tâm trí tôi còn đang tràn ngập những hình ảnh về bơ và chocolate thì Katy ào đến, ngồi phịch xuống cạnh tôi và thì thầm.

- Anh chàng mới đến này là ai thế?

Tôi ngẩng đầu lên và chăm chú nhìn. Người mà Katy vừa nhắc đến ngồi bàn đầu, quay lưng lại, và chúng tôi chỉ nhìn thấy chiếc áo sơ mi kẻ ca rô vải flanen bỏ ngoài quần và mái tóc sẫm màu của cậu ta. Katy lúc lắc đầu.

- Mình không nhìn thấy mặt cậu ấy. Nhưng mình cũng đoán là dễ thương. Mình có thể đoán được điều đó thậm chí là từ sau lưng. – Cô ta chấp hai tay lại và cúi đầu xuống giả như đang cầu nguyện. – Lạy Chúa, xin hãy để cho người này ở lại đây.

- Cameron, - Tôi đột ngột thốt lên, như thể một ý nghĩ vừa lọt qua khỏi môi.

- Hả? – Katy nhìn tôi. – Cậu ổn chứ? Mặt cậu xanh khỉnh khiếp chưa kìa.

- Cameron. – Tôi nhắc lại, lần này to hơn.

Người kia đã nghe thấy tôi gọi và quay đầu lại. Đôi mắt to của cậu bao phủ lấy tôi và phần còn lại của lớp học biến mất. Không còn Katy, không còn Ethan hay Gil hay Steph. Không có những bức tường, không cửa sổ, không cửa ra vào. Dường như tôi đang ở trong một giấc mơ, một giấc mơ rõ ràng mà ta có thể tạo ra từ những điều khao khát nhất. Nhưng rồi phòng học của tôi và những người khác lại lờ mờ hiện hữu. Thầy Moran giới thiệu với cả lớp thành viên thứ mười bảy: Cameron Quick.

Katy thở dài và ngồi sụp xuống ghế.

- Quỷ thần ơi. – Cô ta thì thầm – Nhìn đôi mắt kia.

- Tôi muốn rằng tất cả các em hãy làm cho cậu ấy cảm thấy như đang ở nhà mình. – Thầy Moran nói, mỉm cười với cả lớp.

- Cậu biết anh chàng ấy à? – Katy nói – Cậu kể hết đi nào.

Chúng tôi đang đi tới phòng sinh lý học và cô ta cứ bám riết lấy tôi, cổ lúc lắc theo thói quen mỗi khi có điều gì thú vị.

Sau giờ nghỉ trưa, Cameron đi ngang qua chỗ tôi và đưa cho tôi một mẫu giấy. Trong đó chỉ ghi: “Mình sẽ giải thích khi chỉ còn lại hai chúng ta”. Tôi muốn nghe thấy giọng nói của Cameron và được chạm vào người cậu ấy. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm để

không mất Cameron một lần nữa khi tôi biết rằng cậu ấy là có thực.

- Mình không quen cậu ta. – Đầu gối tôi run lên và cổ họng thì khô khốc.

- Cậu đã gọi tên cậu ta mà, Jenna.

- Mình chỉ nghĩ là...

Ethan đang đi trước chúng tôi, anh quay lại và chìa tay chờ. Tôi tiến lên vài bước để đuổi kịp và nắm lấy bàn tay anh, nó là thứ kết nối con người tôi với thực tại này. Katy vẫn đi theo tôi từng bước. Tôi nói tiếp câu bỏ dở vừa rồi.

- Mình chỉ đoán là cậu ta cũng học cùng trường mình hồi còn tiểu học thôi.

- Và cậu nhận ra cậu ta? Chỉ thế thôi ư?

- Mình nhớ lóng máng ấy mà.

- Ồ, cậu ta có vẻ nồng nhiệt, và cao nữa, cao hơn cả mình. Cậu có biết là mình rất khó tìm được những anh chàng cao hơn mình không?

- Ừ. – Tôi nói, cảm thấy dường như vẫn chưa nói hết ý.

Jenna Vaughn sẽ phải đốp lại Katy thế nào để tránh bình luận về

chủ đề này đây? – Theo như hai nghìn cuộc nói chuyện của chúng ta về chủ đề này thì mình không có ý kiến gì hết.

Lời giải thích về việc tôi tỏ ra quen biết Cameron có thể đơn giản hơn rất nhiều. Tôi đã suy nghĩ về điều này suốt từ lúc nhận được tấm bưu thiếp chúc mừng của Cameron. Cậu ấy chuyển trường và là học sinh lớp Năm thì chưa biết cách giữ liên lạc với nhau. Matt Bradshaw và Jordana đã nhân cơ hội đó để giày vò tôi và chúng đã làm được điều đó. Rồi bây giờ cậu ấy đã quay trở lại. Chấm hết.

Nhưng cậu ấy đã không chào tạm biệt tôi. Lẽ ra cậu ấy nên chào tạm biệt tôi. Ngay cả đến mẹ tôi cũng tin rằng cậu ấy đã chết, cho nên...

- Em nói là em quen cậu ta à? – Ethan đang hỏi tôi. – Anh chàng mới vào ấy.

- Thật ra thì không. – Tôi xiết chặt lấy bàn tay anh, chặt đến không tưởng được.

- Ái. – Anh rút tay ra, vẫy vẫy nó.

- Em xin lỗi. Bọn mình có phải họp bàn về vở kịch hay phải làm gì đó sau giờ học không anh? Có phải diễn thử không? – Tôi muốn lái câu chuyện khỏi chủ đề Cameron.

- Chúng ta không thể diễn thử cho tới khi được phân vai, và chúng ta cũng chưa thể được phân vai cho tới khi thử giọng. ”

- Không được ư?

- Ừ, - Ethan liếc tôi một cái nhưng tôi lờ đi.

Tôi không gặp lại Cameron mãi cho tới khi Steph, Katy và tôi vào nhà ăn. Katy thấy cậu ta trước, dĩ nhiên rồi. Cameron đứng gần cuối hàng, đôi tay to lớn bê chiếc khay nhựa màu vàng trước ngực. Tôi không đoán được chiều cao của Cameron. Nhưng trông cậu ấy vẫn đúng là Cameron, chính xác là đúng như tôi vẫn nghĩ. Và tất cả bọn tôi đều ngắm cậu ấy khi đứng chờ ở bàn ăn như thường lệ.

- ... điều thú vị ở cậu ta là, - Katy vẫn đang nói khi cô ta xoắn từng lọn tóc đỏ vào năm đầu ngón tay – cậu ta không quá dễ thương. Ý mình là, cậu ta thật tuyệt, nhưng hơi ít nói, đúng không nào?

Steph ngó Cameron. - Chẳng ảnh hưởng gì đến vẻ dễ thương cả.

- Làm sao cậu biết là cậu ta ít nói? – Tôi hỏi Katy

- Đúng là cậu ta ít nói mà. Nhìn là biết. Cậu ta cứ trầm ngâm, ừ ờ thế nào ấy.

- Cậu ta chẳng trầm ngâm đâu. Đứng xếp hàng thì phải thế, - Tôi nhớ lại những câu mình đã nói với Gretchen hồi lớp Năm: “Cậu không biết gì về Cameron. Nên đừng có hành động như thể cậu biết

rõ cậu ấy”.

- Ra mời cậu ta lại ngồi với tụi mình đi – Katy nói, nhéo mạnh vào cánh tay tôi. – Giả vờ đi ngang qua để lấy đồ uống hay cái gì đó làm cậu ta chú ý rồi có thể bắt đầu: “Ồ, Cameron, mình không nhìn thấy cậu. Sao không ra ngồi cùng bọn mình nhỉ?”

- Nghe có vẻ tự nhiên đấy, Katy nhỉ.

- Làm đi nào, J.V – Steph nói, nhìn tôi chăm chú. Hãy để Katy tí hon bắn phát đạn đầu tiên vào anh chàng mới đến này nào. Dù sao thì cũng không có ai ở trường Jones Hall này phải ngồi ăn một mình vào ngày đầu tiên ở trường mới. Đó không phải là cách mà chúng ta vẫn làm.

- Và cậu đừng có nhúng tay vào nhé. – Katy nói, giọng nửa đùa nửa thật. – Hãy dành cho mình một cơ hội đấy. Tôi rời chiếc bàn, thứ nhất là bởi vì tôi không thể đứng đó để nghe Katy và Steph nói về Cameron như thể cậu ấy là miếng gà cuối cùng trong nồi, thứ hai, tôi nghĩ rằng nếu dù thế nào Cameron cũng được mời đến ngồi cùng chúng tôi thì tốt hơn tôi nên làm việc đó.

- Được rồi. – Tôi cố giữ cho giọng được tự tin và bình thường, như thể bắt chuyện với Cameron chỉ là chuyện vặt. – Nhưng mình sẽ không nghĩ ra những thủ thuật tinh vi chỉ để mời ai đó ra ngồi với chúng mình nữa đâu nhé. Bởi vì mình không giống như Katy, mình bình thường mà.

Steph cười to.

- Nếu như cậu định thế.

Cậu ấy đã nhìn thấy tôi tiến đến gần. Những bước đi của tôi chậm lại. Ethan và Gil vừa bước vào. Tôi cảm thấy Ethan đang nhìn tôi từ phía bên kia của nhà ăn. Nhưng Cameron cũng đang dõi đôi mắt to về phía tôi. Tim tôi đập rộn lên.

“Cứ bước tiếp đi nào, Jennifer, đừng dừng lại.”

Tôi đã đứng trước mặt cậu ấy. Tóc cậu vẫn đen như thế, còn đen hơn. Hàng lông mày rất rậm và có vài sợi râu mọc dưới cằm cậu. Cậu ấy đã thực sự trở thành một người đàn ông, nhưng lại vẫn là người tôi đã gặp khi còn nhỏ, chính xác thì giống hệt như những gì tôi vẫn hình dung. Đầu gối tôi khụy xuống.

“Nhìn kìa, mọi người, Fattifer sắp ngất rồi kìa.”

Lần này, Cameron đã đứng đó để chìa tay ra cho tôi và giữ cho tôi khỏi khụy ngã xuống mặt sàn.

- Ổn rồi. – Cậu nói, giọng trầm ấm.

Tôi gạt đầu và nuốt nước bọt một cách khó khăn. Bây giờ tay tôi đã nằm trong tay cậu ấy. Cameron mặc chiếc áo sơ mi dài tay nhưng tôi có thể cảm nhận hơn ấm đang thấm qua nó, cả xương, cơ, máu và da thịt cậu đều sống động, của một con người sống động. Đoàn

người xếp hàng trong nhà ăn nhích dần lên từng xăng ti mét và tôi chợt nhớ ra mình đang ở đâu. Tôi buông tay ra, ý thức được rằng Ethan và tất cả mọi người đang nhìn mình.

- Cậu không chết. – Tôi nói.

- Mình chưa nghe thấy điều đó bao giờ.

Cô gái đứng đằng trước chúng tôi đang nói chuyện với bạn ngay lập tức dừng lại để nghe trộm. Tôi hạ giọng.

- Khi nào thì bọn mình có thể nói chuyện?

- Mình sẽ đến nhà cậu vào bốn giờ chiều nay nhé. – Cameron nói.

Điều đó không đủ đối với tôi. Tôi muốn ngồi nghe cậu nói chuyện hàng giờ, không phải chỉ để nghe một lời giải thích mà là cần nghe những điều đơn giản bằng chính giọng nói của cậu ấy, giọng nói vẫn làm cho tôi bối rối.

- Làm sao cậu biết được mình đang ở đâu?

- Mình sẽ giải thích.

Cô gái phía trước nghiêng hẳn đầu để nghe cho rõ hơn. Hình ảnh đó làm tôi nghĩ rằng chính Ethan cũng đang nhìn chúng tôi. Tôi bắt đầu nói to hơn, giọng vui vẻ và thân thiện.

- Cậu nên ra ngồi với bọn mình. Ý mình là sau khi cậu lấy đồ ăn xong ấy, chỉ cần cậu qua bàn bên kia và gặp tất cả các bạn rồi, - tôi lấy hơi – ngồi ăn trưa.

Cameron liếc về chỗ Katy và Steph.

- Nếu cậu không muốn, - tôi nói thêm – thì thôi cũng được.

Hàng người lại bắt đầu di chuyển. Chúng tôi giữ các thứ trên cao.

- Được rồi, - cậu ta nói – nói với mọi người là mình phải qua văn phòng có chút việc. Cậu tiếp tục tiến lên theo hàng còn tôi quay về chỗ chiếc bàn.

- Vậy?

- Cậu ổn đấy chứ J.V? Steph nhìn tôi – Mới từ đó tới đây thôi mà trông cậu cứ như đi hành quân về ấy.

- Ừ, cậu ta có việc rồi.

- Thế à? Mình biết – cô ta nói, đập tay lên bàn – Cậu ta đúng là thẳng ngốc.

Chương 7

- Em đi đâu đấy? – Ethan đuổi kịp tôi và kéo chiếc ba lô tôi đang đeo trên vai.

Những giờ phút chờ đợi từ lúc ăn trưa đến khi tan học đã hành hạ tôi, nhưng tôi cố gắng không để lộ ra điều đó.

- Về nhà... anh biết rồi còn gì. Chẳng có gì thú vị cả.

- Thậm chí em còn không đợi anh sau khi hết giờ học – Ethan nhìn tôi đang xé vụn và vò nát những mẫu giấy. – Sao em vội thế?

- Mẹ bảo em phải làm vài việc nhà trước khi mẹ đi làm về. – Tôi tránh nhìn vào mắt Ethan. Tôi tập trung vào đôi môi anh, đôi môi mà cả ngày hôm nay tôi không chạm lên đó. – Em xin lỗi. Ngày mai em có thể đến đón anh nếu anh thích.

- Được rồi. – Anh áp sát người vào tôi rồi miết tay lên ngực tôi, những ngón tay còn lại thì đặt lên phần da thịt phía trên quần jean. – Khi nào thì chúng mình được... với nhau?

Khi lần đầu tiên Ethan làm việc đó – chạm vào da thịt tôi theo cách ấy và thắm thì bên tai – tôi đã nghĩ rằng mình sắp lịm đi đến nơi. Hôm ấy chúng tôi ở trong khu thương mại Gateway, một tuần sau khi tôi gặp anh trong thư viện. Chúng tôi đi lòng vòng mua sắm rồi

lên tầng thượng để ngắm người qua lại phía bên dưới. Ethan choàng tay qua người tôi, chạm vào da thịt tôi bằng những ngón tay ấm áp và thềm thì bên tai tôi: “Anh thích em, Jenna”. Đó là lần đầu tiên một người con trai chạm vào người tôi như vậy. Điều đó khiến tôi ngạc nhiên. Ở trường thì chúng tôi vẫn là bạn, nhưng tôi chưa hề nghĩ đến tình huống này hay một cái gì tương tự như thế. Lúc đó, anh đã chạm vào tôi và tôi cho rằng mình khó mà cưỡng lại được, rằng đã đến lúc tôi phải có bạn trai, rằng chúng tôi rõ ràng đã là một cặp rồi. Thỉnh thoảng tôi cũng đã nghĩ rằng mình nên thật tình với Ethan hơn nữa.

Bây giờ vấn đề tôi lo nhất là thời gian. Tôi cần phải về nhà trước bốn giờ. Tôi có thể giằng ra khỏi Ethan để quay trở về nhà, nhưng tôi đã hôn anh nhiệt tình hết sức và hứa đêm nay sẽ gọi lại. Khi bước về phía nhà để xe, tôi có cảm giác rằng Ethan vẫn đứng đó và đang nhìn tôi. Nhưng tôi quá vội để có thể quay lại vẫy chào anh.

3:48

Không phải tôi mắc bệnh hồi hộp. Tôi biết thế vì đã tra cứu từ “bệnh hồi hộp” trên mạng khi nghĩ rằng mình đang có dấu hiệu của căn bệnh này. Nhưng đó cũng không hẳn là sự lo lắng thông thường được nhắc đến trên mạng. Tôi biết tại sao tôi lại cảm thấy thế này. Tim tôi đập thành thịch.

3:50

Tôi vào bếp và ngậm một thìa mật ong trong miệng. Tôi dùng lưỡi

đẩy dần mật ong xuống họng và nó giúp tôi trở nên bình tĩnh hơn.

3:54

Chuyện đó là như thế này:

Sau khi rời khỏi nhà Cameron vào lần ấy, và vì chúng tôi không hề nhắc gì đến chuyện ấy nữa, thỉnh thoảng tôi lại tự hỏi mình xem liệu có phải điều đó đã xảy ra. Tôi đã mơ thấy nó. Có thể mẹ tôi và các giáo viên đã nói đúng về trí tưởng tượng của tôi khi cho rằng trẻ con tưởng tượng nhiều là tốt nhưng phải nên phân biệt được những điều đã xảy ra và những điều trong tưởng tượng. Và điều đó đã xảy ra, giống như chuyện chiếc nhẫn, những cuộc đi bộ từ trường về nhà và câu nói: “Mình yêu cậu”.

3:57

Lẽ ra tôi nên lo lắng mới phải. Dù sao thì tôi cũng đâu đã biết gì về Cameron Quick. Những câu nói của Gretchen lại văng vẳng bên tai và cứ nằm yên ở đó. Con bé nói rằng lớn lên chắc chắn cậu ấy sẽ trở thành một sát thủ trường học. Đã tám năm rồi tôi không gặp lại Cameron. Thế rồi cậu ấy tìm thấy tôi, biết nơi tôi ở và xuất hiện ở trường không một lý do. Hệt như một tên gián điệp.

4:02

Tôi đã nhớ ra:

Mùa thu trước khi Cameron ra đi, chúng tôi cùng nhau đi bộ đến trường và đi đường vòng qua công viên. Công viên nằm cách khu nhà của tôi mấy dãy nhà. Đó là một công viên đẹp thuộc khu văn phòng, có những cái ao nhân tạo, những vòi phun nước, và một hàng những cây dương đứng giữa các tòa nhà và khu Jodarn River Parkway. Chúng tôi đi thơ thẩn qua những hàng dương và nằm trên đất chờ đợi một cơn gió nhẹ thổi qua để có thể nghe thấy tiếng lá cây xào xạc – đó là âm thanh của lá dương, chúng xào xạc.

Mặt đất dưới lưng tôi lạnh và lúc đầu tôi còn lo lắng về những con vi khuẩn truyền bệnh, nhưng sau vài phút nằm đó im lặng, tiếng ô tô trên con đường gần đó dần biến mất, ánh nắng chiếu rực rỡ chiếu qua tán lá tạo nên những ánh sáng xanh – vàng quanh chỗ chúng tôi nằm. Tôi ngoảnh đầu để có thể nhìn thấy Cameron. Bàn tay cậu ấy cách bàn tay tôi chỉ vài inch(2). Tôi muốn nắm lấy bàn tay ấy hoặc ít nhất là xòe những ngón tay của mình ra để có thể chạm vào cậu. Nhưng chúng tôi chưa bao giờ thật sự chạm vào nhau trừ lần chúng tôi chạy trốn ra khỏi ngôi nhà của cậu, khi bố Cameron ở đó và bắt chúng tôi làm những điều không nên làm. Tôi kéo tay mình lại, nhìn lên bầu trời và những chiếc lá đang run rẩy.

4:09

Tôi nhìn thấy Cameron từ cửa sổ phòng khách. Điều phi lý này lại đập mạnh vào đầu tôi một lần nữa, rằng cậu ta đã tìm thấy tôi và xuất hiện trong cuộc đời tôi. Nhưng rõ ràng là Cameron ở đó, mặc quần jean, áo sơ mi và đang sải những bước dài về phía nhà tôi. Tôi đi ra cửa và dán vào ô mắt thần. Đầu tiên, Cameron đứng lại ở cổng vào

và nhìn chăm chăm vào nhà.Tôi cứ ngỡ như cậu ấy có thể nhìn xuyên qua tường, như thể một siêu nhân, nhìn thấy tôi từ bên kia cánh cửa, rồi nhìn xuyên qua cơ thể tôi, qua da thịt và trái tim tôi, đang đập rộn rã.

Còn cậu ấy sẽ hình dung tôi như thế nào đây?

Cameron đứng trên bậc cầu thang dưới cùng lâu đến nỗi tôi lo rằng cậu sẽ thay đổi ý kiến mà quay trở lại .Trước khi kịp hình dung mình sẽ làm gì thì tôi đã đưa tay mở toang cánh cửa.

- Chào.

- Chào cậu .

- Cậu có muốn vào không ?

Cameron bước lên một bậc nữa rồi lắc đầu. Tôi tiến gần về phía cậu ấy. Giờ chúng tôi đã đứng gần nhau, mặt đối mặt,và có thể nhìn thẳng vào mắt nhau.

- Có khi chúng mình đứng ngoài này thôi.

-Được thôi.

Tôi ngồi xuống chiếc xích đu bằng nhôm, hết sức từ tốn. Tôi cảm giác rằng nếu tôi cử động quá nhanh hay chạm vào Cameron thì cậu ấy sẽ biến mất. Cuối cùng thì Cameron cũng ra ngồi xuống chiếc

ghế nhựa cạnh tôi vài feet.

- Chào cậu! – tôi nhắc lại lần nữa.

- Chào.

- Cậu đã về đây rồi.

Tôi qua sát mọi cử chỉ của Cameron. Chính xác ra thì thôi vẫn còn nhớ đến từng chi tiết, cái cách cậu hơi cúi đầu xuống như thể có cả một thế giới bên dưới mặt đất.

- Xin lỗi vì nhìn kỹ quá.

- Cậu cứ tiếp tục đi. Mình không sao đâu.

- Trông cậu khác lắm. – Tôi nói – nhưng vẫn là như thế. Thật kì lạ.

-Cậu cũng vậy.

Cameron cũng nhìn lại tôi lâu đến nỗi tôi đã muốn nhìn đi chỗ khác. Tuy nhiên, tôi nhắm mắt lại, cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh của một Cameron bé nhỏ. Tôi lại nhìn thấy cậu ấy trong chiếc áo pull, quần soóc bò, đôi tất thấp cổ và cẳng chân mảnh khảnh. Cậu đã ngồi cùng tôi trong suốt thời gian chúng tôi ở lại phòng trị liệu phát âm của bác sĩ Lloyd, nheo mắt nỗ lực phát âm mọi từ có chữ “r”. Tôi vẫn còn nhớ cách Cameron nhìn tôi mỗi khi cậu phát âm đúng, ngượng ngùng pha lẫn tự hào, một Cameron hoàn toàn khác mà

không ai ở trường được biết. Và nhớ lúc Cameron đưa tôi nửa miếng mứt cam Fig Newton vào bữa ăn trưa, nó vẫn còn ấm, hơi ấm tỏa ra từ lòng bàn tay cậu. Tôi đã có nhiều hồi ức về Cameron hơn tôi nghĩ, và giờ chúng dội về ồ ạt, đến độ chẳng có thể đọng lại được.

Cameron, một Cameron trưởng thành nói với tôi.

- Cậu còn ở đó chứ?

Tôi mỉm cười, vẫn nhắm nghiền mắt.

- Mình đang nhìn thấy cậu từ trong những hồi ức của mình.

- Chúng ta đang ở đâu?

- Phòng mạch của bác sĩ Lloyd.

- Và mái tóc của cậu tết thành hai bím. Hai bím rối bù.

- Vì mẹ mình lúc nào cũng bận rộn.

Tôi vẫn ngồi yên lặng và giữ nguyên những hình ảnh trong đầu, nó thật đến nỗi như thể tôi đang sống trong nó vậy. Hơi thở của Cameron phả sát vào tôi, đôi mắt cậu ấy cũng đang khép lại, hoặc có thể vẫn mở to ngắm nhìn tôi. Và lúc này đây, tiếng lá khô xào xạc trên nền đất lại vọng về, thoảng hoặc có tiếng ô tô chạy qua từ ngoài đường xa.

Tôi nhào trộn những hình ảnh trong kí ức thay vì đối mặt với Cameron. Tôi nhìn thấy chính tôi: Jennifer Haris, tóc tết thành bím, áo sơ mi hàng đồ cũ, răng bị sún vài chỗ và béo trực béo tròn. Cô bé rời phòng với chiếc ba lô để dưới chân. Dường như, tôi và cô ta đã sống chung một phần đời trên chiếc đi văng màu xanh lá cây sòn rách, kê giữa chiếc tivi và cái tủ lạnh.

Cô ta đang quay lại nhìn tôi với hai câu hỏi: “Tại sao lại có thể rời bỏ tôi? Tại sao không nói với tôi một lời từ biệt nào?”. Tôi chắc chắn rằng câu hỏi đó là dành cho Cameron. Tôi mở mắt, sẵn sàng cho hàng tá câu hỏi. Tuy nhiên mắt tôi ươn đẫm và thay vì hỏi những câu mình muốn, tôi chỉ nói:

- Làm thế nào mà cậu lại tìm thấy mình?

- Mình đã đi theo cậu trong suốt một thời gian dài. – Hẳn là Cameron đã nhìn thấy vẻ cảnh giác và sợ hãi hiện trên khuôn mặt tôi nên tiếp lời. – Cũng chẳng phải mình văn hoa gì đâu, mình chỉ có ý là chưa bao giờ mình để lạc mất dấu vết cậu.

Tuy nhiên, đó hoàn toàn không phải là sự sợ hãi hay một cảm giác nào tương tự như thế. Chỉ là khoảnh khắc tôi nhận ra rằng sẽ có quá nhiều sự thay đổi trong những ngày sắp tới: Tôi đã nghĩ rằng Cameron vừa quay trở về từ cõi chết, nhưng trên thực tế thì lúc nào cậu ấy cũng có mặt ở đó. Cameron còn sống trong khi tôi khóc vui trong phòng ngày cậu ra đi. Cameron vẫn còn sống trong khi tôi nhập trường mới mà không có cậu bên cạnh, cái ngày tôi có những

người bạn mới ở Jones Hall, cái ngày tôi chạy đến bên Ethan trong thư viện. Cả tôi và Cameron vẫn luôn tồn tại song song trên hành tinh này trong suốt thời cả những khoảnh khắc ấy. Điều đó không có vẻ như chúng tôi đang sống hai cuộc đời khác nhau, không sau tất cả những gì chúng tôi đã trải qua cùng nhau.

-...Và sau đó mình tìm ra cậu trên mạng – Cameron tiếp lời – và đọc được thông báo đám cưới của mẹ cậu từ khi cậu chưa thay đổi tên họ. Tuy nhiên thậm chí mình cũng không cần phải làm điều đó. Thật dễ dàng tìm thấy những người mà ta không bao giờ để mắt họ.

Tôi cố gắng để tìm hiểu những gì Cameron đang nói.

- Ý của cậu là...lẽ ra cậu đã có thể viết thư cho mình hoặc gặp mình sớm hơn?

- Mình muốn thế. Suýt nữa thì mình đã làm thế trong suốt thời gian vừa qua.

- Tại sao cậu lại không làm? Mình đã mong cậu làm như vậy biết bao.

Tôi đã mong đợi điều này, tôi đã tưởng tượng ra điều này suốt gần đây năm, rằng Cameron vẫn đang ở đó, và đang nghĩ về tôi.

- Mọi thứ đến với cậu đều khác. –Cameron nói tiếp – Tốt đẹp hơn. Mình có thể thấy... ví dụ như cuộc phỏng vấn những bậc cha mẹ đã gửi con cái họ đến theo học ở trường cậu ngay khi nó mới thành

lập. Hay bài báo nói về cuộc thi viết luận mà cậu đoạt giải hai năm về trước.

- Cậu biết cả những điều đó nữa à?

Cameron gật đầu.

- Những điều đó đã vẽ lên một bức hình về cậu. Mình có thể nhìn thấy cậu đang có được những điều tốt đẹp ở xung quanh. Vì thế mình không cần xuất hiện và làm rối tung mọi chuyện làm gì.

- Đừng nói thế –Tôi nói nhanh – Mình chưa bao giờ muốn quên cậu.

- Rất vui vì cậu nói như vậy, nhưng mình biết nó không phải sự thật.

Tôi biết rằng cậu ấy đang nghĩ gì, tôi có thể hình dung ra cậu đã luôn mang theo những gánh nặng trong suốt những năm qua cũng như tôi.

- Cậu không làm điều gì sai cả – Trời đã bắt đầu lạnh và cái chủ đề không rõ ràng này làm tôi sợ hãi. Tôi đứng dậy – Chúng ta đi vào trong nhà đi. Mình có thể pha cà phê, ca cao hay thứ gì đó cho cậu uống.

- Mình bây giờ phải đi bây giờ.

- Không. Chưa đâu – Tôi không muốn để Cameron đi khuất khỏi tầm mắt của tôi.

- Đừng lo lắng mình đi làm thôi mà, mình luôn ở quanh cậu.
- Cho mình số điện thoại, mình sẽ gọi cho cậu.
- Hiện giờ mình chưa có số.
- Thế gặp mình ở trường nhé, hay bất cứ lúc nào cũng được. Ngày mai ăn trưa với tụi mình luôn.

Cameron không trả lời.

- Thật đấy, cậu cũng nên gặp gỡ và làm quen với các bạn của mình.
- Cậu có bạn trai rồi à, – Cuối cùng thì Cameron cũng cất lời – Mình nhìn thấy các cậu khoác tay nhau.

Tôi gật đầu.

- Ừ.Ethan.
- Bao lâu rồi?

Tôi không thể hình dung được cách Cameron Quick hẹn hò với một cô nàng nào đó cho dù có thể cậu ta đã có vài lần như thế. Nếu như tôi có Ethan thì Cameron cũng có thể có Ashlay, Becca hoặc Cailin trong suốt những năm qua chứ. Nhưng tôi không hỏi cậu điều đó.

- Ethan rất tốt – Tôi thêm vào – Anh ấy...

Tôi không biết mình phải nói cái gì nữa. Cho dù tôi có nói gì thì điều đó cũng trở nên vô nghĩa và tôi kết thúc câu nói bằng một cái nhún vai.

- Cậu không bị ngọng nữa.

“Và giảm khoảng hai mươi lăm pound nữa chứ” – tôi nghĩ thầm.

- Mình cho là những bài tập trị liệu phát âm đều có hiệu quả đối với cả hai chúng ta.

Cameron mỉm cười.

- Mình luôn luôn thích như thế, cậu biết mà. Giọng nói ngọng của cậu ấy. Đó mới là ...Jennifer. – Cậu ta bắt đầu bước ra cổng – Hẹn gặp cậu ngày mai. Được không?

- Được chứ – Tôi nói, không thể rời mắt khỏi Cameron. – Hẹn ngày mai nhé.

* * *

Tôi thức rất khuya để chat. Đầu tiên là với Ethan, về việc thỏa thuận sẽ thu âm thử giọng tiếng Anh chuẩn cho vở Vợ chồng cộc cạch và về những việc chúng tôi sẽ làm vào cuối tuần này. Tất cả mọi thứ, trừ những gì đang diễn ra trong đầu tôi. Nói chuyện với Ethan là

điều cuối cùng tôi muốn làm. Những gì tôi muốn là cứ tiếp tục, và tiếp tục mãi những câu chuyện với Cameron, nhớ lại đến từng chi tiết giọng của cậu, cách cậu hắng giọng và hàng mi dài mềm mại bao phủ đôi mắt luôn mở to của cậu. Tôi đã nghĩ đến chuyện phải thông báo tin này với mẹ.

“Mẹ .Mẹ ơi.Thử đoán xem nào?Cameron Quick còn sống.”

Không.

Cameron đã chết bao giờ đâu. Có mỗi tôi là nghĩ thế thôi mà. Nếu tôi là một người mẹ và khi con gái về nhà nói với tôi rằng người bạn duy nhất của nó, người vừa mới chuyển trường, đã chết trong một tai nạn thảm khốc, thì trước hết tôi phải kiểm tra lại cái đã. Tôi sẽ phải hỏi mọi số người xung quanh. Tôi phải chắc chắn rằng con gái tôi đã đem hoa đến đám tang hoặc làm một điều gì đó để tưởng nhớ người bạn kia. Nhưng thay vì thế mẹ đã cho tôi nghỉ học hai ngày và bảo tôi nên đi tìm những người bạn mới. Tôi biết chắc rằng sâu đó mẹ lại rất bận rộn, nhưng không thể tin rằng bà bận đến nỗi không có một hành động nào giúp tôi vượt qua điều đó.

Dầu sao,vấn đề của tôi bây giờ chính là Ethan. Suốt thời gian vừa rồi tôi đã sao lãng và nói dối Ethan. Tôi nên gạt hết mọi thứ sang một bên để dành nhiều thời gian cho anh hơn.T rong khi tôi đang chat với Ethan, Steph cũng vừa online và tôi chat song song ở hai cửa sổ khác nhau.

Steph: Cậu ấy đúng không? Người mà chúng ta tìm kiếm suốt ngày

hôm qua là cái anh chàng mới đến ấy.

Tôi: Chờ mình chút.

Ethan vẫn đang nói chuyện, và tôi phải gửi vài khuôn mặt cười đến cho anh để tập trung nói chuyện với Steph.

Steph: Cậu biết Katy đã bị ám ảnh bởi cậu ta rồi đúng không?

Tôi: Ừ

Ethan: Tối thứ bảy đến nhé. Bố mẹ anh đi công tác. Ngôi nhà sẽ dành cho CHÚNG TA.

Tôi: J (biểu tượng mặt cười)

Steph: Vụ này là như thế nào đây? Cậu không cần phải nói với mình. À không, cậu phải kể cho mình nghe.

Ethan: Thế có phải là đồng ý không???

Tôi: Em nghĩ là được. Em phải hỏi mẹ đã.

Steph: Có thể mình sẽ giúp cậu. Cậu cần một người để tâm sự mà. Hãy kể với mình đi.

Ethan: Bọn mình có thể gọi Pizza. Pizza này, phim này, và ai biết còn thứ gì hấp dẫn hơn nữa.

Steph: Này cậu?

Steph nói đúng. Tôi đang cần một người để tâm sự. Người đó dứt khoát không phải Katy rồi, lại càng không phải là Ethan.

Tôi: Hôm nay cậu đã đến đây.

Ethan: Ai cơ?

Theo phản xạ, tôi giật tay vội ra khỏi bàn phím vì chợt nhận ra mình chát nhầm cửa sổ.

Ethan: Ai đến cơ? Những ngón tay tôi chần chừ, tôi biết rằng mình phải đánh một câu gì đó thật nhanh hoặc là mọi việc sẽ tồi tệ hơn.

Ethan: Jenna??

Tôi: Cameron Quick. Cậu học sinh mới vào ấy. Cậu ta qua đây để chào em.

Tôi không biết tại sao mình lại nói điều đó với Ethan. Hoặc cũng có thể nói do tôi không thể nghĩ chớp nhoáng ra một lời nói dối.

Step: Cậu còn ở đó không?

Tôi không trả lời Steph vì đang nín thở chờ Ethan đáp lại. Đấu trí trên mạng là điều tồi tệ nhất, vì ta không thể nhìn thấy hơi thở như

trên điện thoại. Ethan có thể đang bị bố mẹ nhờ làm việc gì đó hoặc đang ngồi đó giận tôi. Dù thế nào thì trên mạng hình hai việc đó đều giống nhau cả.

Tôi: Chẳng có gì quan trọng đâu mà. Cameron chỉ muốn đến thăm nhà mới của em, mà em thì hoàn toàn không biết cậu ta sẽ đến.

Ethan: Cậu thật là không biết không? Thế làm thế nào mà CẬU TA lại biết CHỖ Ở của em được?

Một câu hỏi không tồi. Tôi nghĩ nhanh. Ethan không hề biết gì về quá khứ của tôi. Anh cũng không biết rằng tôi đã nghĩ Cameron đã chết. Thực ra thì Ethan không hề biết gì về tôi. Cho đến tận khi anh xuất hiện thì cuộc đời của tôi. Đúng ra chỉ mới bắt đầu từ năm lớp 9, khi tôi bước chân vào trường Jones Hall và tự hứa với mình rằng tôi sẽ luôn mỉm cười, sẽ luôn gợn gàng ứa nhìn và sẽ kết bạn.

Tôi: Mẹ cậu ấy và mẹ em là bạn. Họ vẫn liên lạc với nhau, em đoán thế.

Ethan: Ồ, cậu ta đến đó cùng với mẹ à? Hôm nay à? Tại sao bạn này em không bảo thế?

Tôi bắt đầu sửa chữa và nói rằng không, Cameron không đến cùng mẹ. Sau đó tôi phải xem lại đoạn chat vừa rồi để chắc chắn rồi mới tiếp tục.

Chúng tôi còn chat thêm một lúc nữa. Steph thì đã thoát khỏi mạng

từ lúc tôi không trả lời cô ấy. Khi tôi rời chiếc máy tính, hơi thở của tôi mới trở lại bình thường. Tôi đã hết sức căng thẳng khi phải nói dối Ethan. Tôi vào nhà bếp tối đen, khẽ khàng mở tủ lạnh để không đánh thức mẹ và dượng Alan. Tôi cần một ít đồ ngọt và kem. Nhưng chẳng có bánh pudding, chẳng có sữa chua, chẳng có thứ gì để làm chocolate sữa, không có kem thậm chí cả nước sốt táo cũng không. Tất cả những gì tôi tìm thấy trong tủ lạnh chỉ là vài mẫu chocolate ăn dở. Tôi cho hết vào bát rồi đun nóng lên trong lò vi sóng cho đến khi tan chảy. Tôi lấy một cái thìa và quay trở về phòng ngủ.

Tôi ngồi dựa lưng vào cửa sổ. Lớp chocolate dính ở thìa tan chảy trên đầu lưỡi. Thình thoảng thì tôi cũng trở lại thành Jennifer Harris. Hiển nhiên là hình ảnh của Jenna Vaughn có lợi hơn nhiều cho cuộc sống, nhưng trong những khoảnh khắc trở lại Jennifer, ở nhà một mình để ăn và đọc sách, tôi cảm thấy những hồi ức dễ chịu lại sống dậy. Lạc vào thế giới của sách với một thứ đồ ăn gì đó ngọt hay mặn, hoặc cả hai, giống như những miếng bánh quy bơ mặn chẳng hạn, đó dường như là tột đỉnh của hạnh phúc.

Tuy nhiên, lúc này câu hỏi lại bật ra trong đầu tôi: *Làm sao cậu có thể bỏ rơi mình? Tại sao cậu không nói lời từ biệt?*

Tôi nhớ chính mình, nhớ những gì mà Cameron và tôi có trước cái ngày tôi đến ngôi nhà của cậu, và nhớ những khoảnh khắc thời gian như ngưng đọng lại khi chúng tôi ở bên nhau. Chúng tôi đã không cần nói, không cần hiểu không cần lý giải về điều đó. Đã từng là như thế. Mọi thứ đều trong sáng. Chỉ có thế thôi. Không có gì. Không có gì đơn giản thế.

(2)Đơn vị đo lường của Anh – Mỹ, 1 inch = 2,54cm

Chương 8

Món quà của Cameron là ngôi nhà cho búp bê. Nó được làm bằng gỗ và đặt ngay giữa phòng ngủ của cậu. Nó chẳng được trang hoàng như những ngôi nhà trong mơ của búp bê Barbie, cũng không hề có đồ đạc hay bất cứ thứ gì khác, chỉ là một miếng gỗ ốp đằng sau và hai miếng ốp cạnh, một mái nhà dốc và mặt trước thì để mở. Hai bức tường bên cạnh đều có những ô cửa sổ nho nhỏ gần như là hình vuông. Có lẽ Cameron đã làm nó bằng tay, với một chiếc cưa nhỏ, vì trông chúng hơi cong queo một chút.

Cameron nhìn tôi, vẫn ẩm con Moe mềm oặt trên tay.

- Nó to không mang đến trường được - Cậu đã bảo thế.

Tôi có thể hình dung ra mình sẽ đặt hai con chuột đồ chơi, Rufus và Bitty vào đó như thế nào. Tôi vuốt những ngón tay dọc gờ một thành cửa sổ. Bất kì thứ gì tạo nên một sự vật cũng đều có thể tan biến đi như cát bụi.

- Cậu làm lấy đấy à?

Cameron gật đầu.

Bố của Cameron cười ồm lên.

- Được rồi. Được rồi. Đây là cái nhà đồ chơi xấu nhất mà từng nhìn thấy trong đời đúng không? Cứ nói với nó thế đi. Nó biết mà.

- Không - Tôi nói - Nó đẹp lắm.

Việc tôi nói ngôi nhà rất đẹp làm cho điều gì đó thay đổi ở bố Cameron. Bây giờ ông đã quay lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khiến tôi ước gì giá như vừa rồi mình đừng có nói ra những câu ấy. Nhưng nếu tôi không nói ra như vậy, rất có thể Cameron sẽ nghĩ rằng bố của cậu ấy đã đúng cho dù ông ấy đã sai rồi. Nên tôi phân vân không biết phải làm gì bây giờ.

- Nếu mà thích nó đến thế thì sao bây giờ không chơi luôn đi.

Giọng ông ta có vẻ bối rối. Tôi không ngại chơi ngôi nhà búp bê nhưng Cameron cứ đứng yên không nhúc nhích.

Bố của Cameron quan sát tôi và gãi gãi bộ ria màu sẫm.

- Tao đã nghĩ rằng thằng nhóc thích mà nhưng bây giờ ... bây giờ thì tao không chắc lắm. Tao nghĩ có lẽ nó chỉ cần một đứa nào đó để chơi cùng, búp bê, lò cò và quần áo vải vụn. Ủ, những thứ đó làm nó khoái chí hơn. Nào, giờ thì tao nhìn kĩ mà rồi. Mà rõ ràng không phải túp bạn gái mà bất kỳ đứa nào cũng thích, đúng không nào?

Một dòng thác lũ những điều mà tôi thường nghe thấy người ta nói về mình ở trường, và tôi tự hỏi rằng điều gì sẽ xảy ra nếu như bố

của Cameron đã nhìn thấy và phát hiện ra sự thật rằng tôi xấu xí béo tròn và không ai muốn kết bạn. Điều đó khiến cho tôi cảm thấy như mình đang mang tội. Thực ra việc Cameron thực sự muốn trở thành bạn của tôi cũng đã làm cho bố cậu ấy cư xử theo cách đó. Nếu như tôi cân đối và xinh đẹp hơn, nếu như tôi có quần Jordana và Charity thì có thể sẽ khiến bố của Cameron nhìn cậu ấy theo cách khác.

- Mình nghĩ là mình phải về nhà - Tôi nói không phải với bố của Cameron mà là với cậu ấy, lúc này đang đứng cạnh ngôi nhà búp bê, đôi mắt Cameron mở to nhưng đôi môi thì mím lại.

- Khi còn ở tuổi Cam, tao cũng có nhiều trò để chơi với con gái. Nhưng quỷ tha ma bắt, không phải là búp bê và nhảy lò cò. Chúng tao chơi ở nhà cửa. Chúng tao chơi bác sĩ. Đó là các trò mà những đứa trẻ bình thường hay chơi.

Bố của Cameron đứng tựa vào cửa ra vào, dáng vẻ thoải mái, và khuôn mặt thì sáng bừng lên giống như khi mẹ tôi nảy ra ý tưởng về món ăn thích hợp cho bữa tối.

- Nhưng mà có thể chúng mày cũng chẳng biết chơi như thế nào, hử?

Chương 9

Lần đầu tiên sau tám năm, kể từ khi tôi nghĩ rằng Cameron đã chết, tôi lại có thể gặp lại cậu ấy chỉ sau hai mươi tư giờ, và tôi đã sẵn sàng thích nghi với việc thực hiện này. Khi Cameron bước ngang qua nhà ăn để tới bàn của chúng tôi, vẻ mặt cậu hết sức bình thản. Lúc này đây tôi đang ngồi cùng những người bạn người bạn bình - thường - trong - xã - hội, trong đó có cả bạn trai của tôi và như thể có điều gì đó dường như không bình thường.

Ngắm Cameron đang bước lại gần, tôi có thể hiểu tại sao Katy dùng từ “nóng bỏng” và “kì diệu” để miêu tả cậu ấy. Cameron có mái tóc rất đẹp và dáng người cao gầy cùng với đôi vai rộng, còn đôi mắt, tôi tự hỏi Jordana sẽ nghĩ gì nếu như bây giờ cô ta được nhìn thấy cậu ấy. Cameron đặt khay đồ ăn xuống cuối bàn, cách xa vị trí của bất kì ai trong số chúng tôi.

- Các bạn, - tôi lên tiếng – đây là Cameron Quick.

Ethan đứng lên và vươn người qua bàn để bắt tay Cameron.

- Chào, tôi là Ethan.

-Bọn mình ... cả hai bọn mình cùng học với nhau hồi tiểu học, - tôi nói cho dù biết tất cả mọi người đã nghe qua về việc này rồi - và sau đó Cameron chuyển trường, và bây giờ thì cậu ấy lại chuyển về đây,

nên cậu ấy ở đây.

Steph nhìn tôi như thể cô ấy biết tôi đang cần sự giúp đỡ. Tôi tiếp tục.

- Còn đây là Steph, đây là Katy.

Katy mỉm cười và vẫy tay. Steph chỉ từng người trên bàn ăn.

- Gil, Dave Hai, và tất nhiên, Jenna.

Cuối cùng thì Cameron cũng cất lời, gần như là nói chuyện với khay đồ ăn.

- Xin chào. Rất vui được gặp tất cả mọi người.

Tôi quan sát Cameron xem cậu ấy có liếc nhìn Steph không như bất kì cậu con trai nào khác lần đầu tiên gặp cô ta, đều bị lóa mắt và đe dọa bởi cơ thể hoàn hảo và khuôn mặt như người mẫu thời trang. Tuy nhiên, Cameron dường như không nhận ra điều đó.

Ethan cắn một miếng bánh cuộn.

- Thế ra hồi nhỏ cậu và Jenna học cùng lớp à?

Cameron liếc nhìn tôi.

- Về cơ bản là như thế

- Được rồi nếu cậu không thích lên sân khấu. Cậu có thể ở phía sau cánh gà.

- Cùng với Jenna - Gil nói về thân thiện - Cô ấy là đạo diễn sân khấu đấy.

Ethan lên tiếng.

- Nhưng nếu cậu không thích thì cậu không cần phải làm vậy.

- Ừ - Katy nói - Không bắt buộc mà.

Cameron không trả lời, thậm chí còn không tỏ động thái gì khác trong khi mọi người đang mong chờ phản ứng của cậu ta. Cameron chỉ tập trung vào bữa ăn, xúc spaghetti bằng một mẩu bánh mì và lại cuộn mẩu bánh mì đó quanh miếng sandwich rồi mới cho vào miệng. Tôi bị cuốn hút theo từng cử chỉ nhỏ của Cameron, cách cậu ấy cầm giấy ăn bằng tay trái trong khi ăn bằng tay phải.

Rồi đột nhiên tôi chợt nhận ra rằng mình đang nhìn Cameron chăm chăm, trong khi tất cả điều đã ăn xong bữa trưa rồi và thời gian đã trôi qua rất nhanh.

- Này – Katy hỏi tôi – Cậu ổn đấy chứ?

Steph bắt gặp ánh mắt tôi và mỉm cười từ tốn .

- À, ừ. - Tôi tập trung vào miếng sandwich trên tay cố nghĩ ra điều gì đó thật hài hước để đáp lại những giờ tôi như trở thành Jennifer Harris ngậm hột thị, thậm chí một câu thoại đơn giản nhất cũng quên.

Camerron nhắc khay đồ ăn đã rỗng không.

- Rất vui được gặp tất cả các cậu. Gặp lại sau nhé! - Rồi đưa một ngón tay về phía tôi. - Tạm biệt, Jennifer.

Chúng tôi chờ cho đến khi Camerron đi khuất.

Gil hỏi.

- Vừa rồi cậu ấy gọi cậu là Jennifer?

Tôi vò nhàu túi đồ ăn.

- Bởi vì trước đây tên mình như thế.

- Thật à? - Ethan nói – Anh không biết điều đó.

- Em đổi tên lâu rồi.

- Cậu ấy nhút nhát nhỉ. - Steph nói, vẫn nhìn chỗ ngồi của Camerron.

Katy cười điệu dàng.

- Chắc với Jenna thì chẳng nhất.

Ethan làm tôi ngạc nhiên bằng cách bảo vệ Camerron.

- Bởi vì là người ta đã biết nhau rồi. Mình cũng sẽ sợ chết khiếp, nếu ngay lần đầu tiên gặp tất cả các cậu.

- Đúng đấy. - Dave Hai nói.

Tôi lái xe đưa Ethan về nhà sau giờ học cho dù tôi muốn ở lại nói chuyện với Camerron cả tiếng đồng hồ nữa. Chúng tôi ngồi trước cửa nhà Ethan. Gia đình anh có căn nhà gỗ một một tầng gần công viên, một ngôi nhà nhỏ nhắn, sống cùng cha mẹ và hai cô em gái nhỏ, Carly bà Hannah. Ethan cầm lấy tay tôi và xoắn vào từng ngón một.

- Hôm nay trông em đẹp lắm.

- Em á ?

Thật khó tin vì hôm nay tôi vô cùng mệt mỏi và cảm xúc không giống như mọi ngày.

- Ừ! - Anh nhích lại gần hơn, nghịch ngợm đôi khuyên tai của tôi - Tóc em...quần nhỉ.

- Cảm ơn anh vì đã rất tốt với Camerron.

Tôi không biết tại sao mình lại thốt lên câu đó, hiển nhiên điều này đã làm ảnh hưởng đến tâm trạng của Ethan, khi mà anh đang tỏ ra gần gũi tôi. Nhưng trò chuyện, tán tỉnh và thực hiện những cuộc đàm thoại bình thường về những điều bình thường đối với tôi lúc này dường như là không thể. Ethan dừng ngay việc nghịch ngợm chiếc khuyên tai và hơi quay lưng lại.

- Chắc chắn rồi, anh chẳng có lý do gì để phản đối anh chàng đó.

- Đúng thế. - Tôi gật đầu.

- Cho đến chừng nào cậu ta vẫn còn giữ khoảng cách với em, cậu ta có thể trở thành người bạn tốt nhất của anh nếu cậu ta muốn - Anh nắm lấy tay tôi - Tại sao em không vào nhà? Giờ này chẳng có ai ở nhà đâu.

Lần này chính tôi là người rút tay ra.

- Cậu ấy biết em đã có bạn trai rồi. Nhưng dẫu sao thì bọn em vẫn có thể là bạn bè - Tôi nói cố gắng giữ kìm chế để không nhấn mạnh từ “phải không nào?” ở cuối câu.

- Tất nhiên, với một điều kiện...

- Ý anh là gì?

- Ý anh là “với một điều kiện” - Ethan nhích ra khỏi người tôi và nhìn

chằm chằm vào tấm kính chắn gió - Jenna, em thử nghĩ xem. Nếu có vài cô gái rất gợi cảm xuất hiện và nói rằng, họ biết anh từ lâu và miêu tả rằng anh có “đôi mắt rất dịu dàng” hay “rất đáng ngưỡng mộ” thì em nghĩ sao?

Ethan trích dẫn khi nói và thậm chí còn bắt chước cái giọng trầm trầm của Camerron. Nhưng theo cách nói của Ehan thì câu trích dẫn hoàn toàn không giống với một câu khen ngợi nữa.

- Thì anh vẫn kết bạn với Steph mà - Tôi nói - Điều đó có làm phiền gì em đâu.

Tất nhiên tôi sẽ không bao giờ để điều đó làm phiền đến tôi, bởi vì không ai thích một cô bạn gái lúc nào cũng có tâm lý chiếm hữu, cũng như không ai thích một người bạn trai muốn sở hữu hoàn toàn bạn gái mình. Tuy nhiên dường như Ethan không hoàn toàn nhận ra điều đó.

- Nghĩa là em vẫn tiếp tục qua lại với Camerron?

- Em chỉ nói rằng cậu ấy là bạn của em.

- Còn anh nói rằng em là bạn gái của anh.

- Em đang nói rằng em biết điều đó và anh không có gì phải lo lắng về điều đó.

Ethan thở dài.

- Tại sao em không vào nhà nhỉ? - Anh nhìn tôi với đôi mắt ngờ ngác của chú chó búp bê và kết cục tôi cũng đồng ý.

Chúng tôi đi thẳng vào phòng ngủ của anh và đóng cửa lại. Chúng tôi cần một sự an toàn, một sự đảm bảo để có thể phá vỡ ranh giới vừa rồi, và mọi thứ sẽ kết thúc trong đống chăn to tướng đầy mùi của Ethan, với chú mèo Milhouse đang nằm cuộn tròn gần những chiếc gối.

Thứ cảm giác tôi có được khi gần gũi Ethan cũng giống như khi tôi ăn một món ăn ưa thích, nó thật thoải mái và dễ chịu. Vì khi ta chia sẻ điều gì đó với một người thân thiết và tin tưởng, tạo dựng một mối liên hệ đặc biệt mà ta không làm với ai khác, cảm giác đó thường song hành. Mẹ tôi vẫn nói như vậy. Những lúc ấy, tôi khám phá bản thân mình, khi mà tay Ethan đặt lên người tôi và đôi bàn tay tôi đặt lên cơ thể anh. Miệng anh, ấm nóng và cuồng nhiệt. Tôi hoàn toàn im lặng, mắt nhắm nghiền, tập trung tư tưởng và không muốn cảm giác ấy trôi qua, nhưng cũng đồng thời lại muốn đi đến tận cùng. Hệt như khi tôi muốn chén hết đĩa thức ăn nhưng lại lo rằng nó không còn nữa.

Cuối cùng, tôi nằm cuộn tròn cạnh Ethan, gối đầu lên ngực anh. Anh kéo tôi lại gần, miệng thì thầm:

- Ổn chứ?

Tôi gật đầu đáp lại.

- Em có chắc không? Anh không muốn em cảm thấy miễn cưỡng hai đại loại như vậy.

- Ethan, em đã muốn mà - Tôi nói khẽ - Nó rất tuyệt.

- Được rồi - Ethan choàng khăn qua vai tôi. Chú mèo Milhouse đuổi căng người và nhảy ra khỏi giường - Bởi vì em đã gần như thế, anh không biết nữa, có vẻ xa cách.

Tôi đã nghĩ về điều này và cho rằng mình nên nói cái gì đó để an ủi Ethan nhưng rồi đúng lúc đó tôi nghe thấy có tiếng cổng ga ra đang mở. Chúng tôi vội vàng mặc quần áo và chỉnh trang lại dáng người sao cho người khác tin rằng chúng tôi đang ngồi trước chồng vở bài tập về nhà. Lúc mẹ Ethan thò đầu vào phòng là khi chúng tôi đang bình tĩnh thảo luận về cuốn Ông già và biển cả với cánh cửa mở toang.

- Nay các con mẹ về rồi đây - Bà đưa mắt khắp phòng, như thể đang cố gắng tìm ra chứng cứ hay một cái gì đó tương tự... May mà Ethan cũng chẳng dọn giường bao giờ nên trông cũng không khác ngày thường là mấy.

- Cháu ở lại đây ăn tối nhé. Jenna?

- Không ạ, cảm ơn cô Green - Tôi đáp lời, đóng cuốn sách chỉ mới mở ra, như thể kiệt sức sau hàng tiếng đồng hồ học tập - Cháu phải về nhà bây giờ ạ.

Ethan tiến tôi ra xe.

- Anh không muốn trở thành một chú lừa đâu nhé - Anh nói, tay giữ cửa xe khi tôi leo vào sau tay lái - Về Cameron ấy.

- Em biết.

- Mới chỉ có em biết thôi. Anh nghĩ là cậu ta thích em.

Tôi cười to.

- Không, không phải đâu. Chẳng giống chút nào cả. Ethan hoàn toàn không thể hiểu được tôi và Cameron có ý nghĩa với nhau như thế nào và điều đó hoàn toàn khác với sự lãng mạn hay mê đắm.

- Ngày mai đón em nhé.

- Mai là thứ bảy ngốc ă. Nhưng tối mai em phải đến đây đây - anh liếc mắt về phía ngôi nhà - Bố mẹ anh sẽ đi vào lúc 6 giờ, sau đó Carly và Hannah sẽ được đón lúc sáu rưỡi nên khoảng bảy giờ em đến được không?

- Được rồi - tôi nói.

Ethan cúi xuống để hôn tôi, một nụ hôn lâu và dịu dàng. Sau đó tôi lái xe đi. Càng đi xa khỏi ngôi nhà của Ethan, tôi càng cảm thấy mất mát. Tôi muốn quay lại để nhìn anh thêm lần nữa, hoặc lái xe đến

chỗ Steph, hoặc thậm chí gọi cho Katy. Những thứ đó tạo dựng nên cuộc đời tôi trong vai diễn của Jenna Vaughn dường như trở nên mờ nhạt và đáng ngờ. Mặc dù vậy tôi không quay lại với Ethan bởi vì tôi nghĩ điều đó có vẻ kì quặc và thực sự tôi đã muốn chối bỏ một ý nghĩ về Ethan, về thực tế rằng chúng tôi đang là một cặp. Tôi không đến chỗ Steph bởi vì rất có thể tôi sẽ kể cho cô ấy về cảm xúc của tôi và Cameron. Đương nhiên cũng không thể gọi Katy vì tôi biết cô ta chỉ muốn xoay quanh những câu chuyện rằng Cameron có thích cô ta hay không. Mẹ và dượng Alan cũng không thể làm tôi giảm bớt mất mát. Giờ tôi chắc chắn rằng chưa bao giờ mẹ nghĩ Cameron đã chết. Mẹ là người khôn khéo. Mẹ là một y tá và mẹ biết rằng Cameron có ý nghĩa như thế nào với tôi. Nếu mẹ tin vào câu chuyện ấy, hẳn mẹ sẽ tìm ra thông tin và trao đổi với tôi nhiều hơn về việc đó. Tôi biết mẹ nói dối, nhưng tôi lại không biết làm cách nào để tìm ra sự thật.

Trong khi cứ mãi ngẫm nghĩ về những điều này, tôi đã lái xe đến cửa hàng Smith. Tôi lòng vòng qua khối nhà và cho xe vào bãi đậu. Tôi mất vài phút để đỗ xe, cố gắng thuyết phục mình đừng làm những gì đang định làm, nhưng rồi cánh cửa tự động đã mở ra và tôi nhìn thấy toàn cảnh bên trong. Cửa hàng đầy kín những bà nội trợ chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối, những đứa trẻ nghịch ngợm của họ đang chạy nhắng khắp nơi. Tôi chỉ là một trong số hàng chục người đang đứng ở quầy hàng bánh kẹo và tôi dễ dàng thó một túi chocolate nhỏ rồi thả vào chiếc túi đựng dụng cụ thể thao không kéo khóa mà tôi mang theo người. Mặc dù biết rằng thanh chocolate đang nằm trong túi sẽ khiến tôi cảm thấy hài lòng nhưng tôi vẫn canh cánh nỗi lo về thanh chocolate liệu có đủ không, liệu nó có kìm chế tôi không đi tới

đi lui ở quầy hàng cho đến khi tuồn đầy túi quần ngô bắp và bánh quy kem vào túi mình hay không.

Một nhân viên cửa hàng đang bước tới để bổ sung thêm đồ vào tủ lạnh. Tôi cứ tưởng tượng anh ta đang nhìn chăm chăm vào chiếc túi của tôi và tự hỏi xem tại sao tôi không mang một chiếc giỏ hay xe đẩy với đầy rau bên trong. Vì thế tôi đi xuống cuối quầy hàng, và cố gắng hành xử giống một người đi chợ bình thường: đậu hạt đông lạnh, đồ ăn kiêng và một số loại quả rau thông thường. Tôi cũng mua vài thứ ở quầy bán nhanh. Tôi có tiền. Tôi cũng có thể thanh toán cho cả những thứ khác. Nhưng tôi không làm thế.

Chương 10

- Cháu phải về nhà. Đó là tất cả những gì tôi nói với bố của Cameron. Tôi muốn Cameron cũng nói gì đó nhưng cậu ấy chỉ dán mắt vào con Moe.

-Mang nó lại về chuồng đi, Cam - Bố cậu ta nói - Việc này sẽ giải quyết sau.

“Việc này” ám chỉ con Moe. Cameron chỉ cần đi ba nước là tới cái chuồng ở góc phòng. Cậu nâng nắp lồng lên và thả nhẹ con Moe xuống. Cameron vẫn đứng nhìn vào trong chuồng rất lâu mà không quay lại. Còn tôi thì giữ nguyên ánh mắt vào một điểm trên gáy của Cameron. Bên ngoài lá vẫn rơi lả tả xuống song cửa và tôi nghĩ rằng lẽ ra chúng tôi nên đi ra ngoài, dạo bước trên những đám lá khô và hít thở không khí mát lạnh thay vì đứng trong phòng nóng nực chật hẹp này.

- Việc đầu tiên mà cần phải suy nghĩ khi chơi trò bác sĩ và quyết định xem đứa nào sẽ là bác sĩ và đứa nào là bệnh nhân.

Cuối cùng thì Cameron cũng quay lại để nghe bố cậu nói nốt câu sau.

- Hồi tao còn nhỏ tụi con trai chơi trò bác sĩ – Bố của Cameron nhìn tôi - Nhưng bây giờ thì con gái cũng chơi trò này. Nói thực là tao

cũng không biết liệu Cameron có đủ ham thích và khéo léo để làm bác sĩ không nhưng trông mày có vẻ được.

- Cháu phải về nhà - Tôi nhắc lại.

Lần này tôi quay người về phía cửa và bước một bước, rồi lại bước nữa. Bố của Cameron thò cánh tay dài ngoằng của ông ta chặn giữa tôi và cánh cửa đang đóng kín, rồi vặn chốt cửa khiến nó kêu cách một tiếng trống rỗng. Cả ba chúng tôi vẫn ở trong căn phòng chật hẹp.

Nửa đêm, sau khi mẹ và dượng Alan đã đi ngủ, tôi mặc bộ pajame đi lấy kem, thìa và cả túi kẹo nhỏ. Thoạt đầu tôi đứng trước cửa phòng tựa lưng vào cánh cửa ra vào, nhưng đồng bánh kẹo kia đang chất đống cạnh tôi. Vì thế tôi lo lắng rằng nhờ đâu một trong hai người thức giấc và sang phòng tôi vì một lý do nào đó, tôi sẽ khó mà phi tang được những vỏ rác kia. Tôi quyết định mang hết các thứ vào phòng, mở cửa ra một chút để ánh sáng có thể lọt vào đủ cho tôi nhìn thấy mọi thứ. Tôi ngậm thanh kẹo trong miệng cho đến khi nó bắt đầu mềm đi, sau đó tôi bắt đầu ném một thìa kem để thanh chocolate cứng trở lại, chỉ vài giây thôi, rồi chúng bắt đầu tan chảy cùng nhau. Sau đó tôi lại xúc một thìa kem và đặt ngay ngắn thanh chocolate lên trên thìa rồi cho tất cả vào miệng và nhai chậm rãi. Kem lạnh làm cho tôi buốt lên nhưng tôi vẫn ấn sâu lưỡi vào đám bột bánh quy đã nghiền vụn để cảm nhận vị mặn và vị ngọt đang trộn vào nhau. Nhưng chẳng ích gì. Hồi ức về cái ngày tôi trong ngôi

nhà của Cameron vẫn không tan biến. Tôi tự nhủ rằng không nên nghĩ nhiều về nó nữa vì tôi đã chẳng thể thay đổi được điều gì. Tôi đã không thể về nhà đúng lúc và cũng không thể ngăn điều đó không xảy ra. Tôi đã tự nhủ rằng mình sẽ ổn thôi, rằng tôi sẽ lớn lên thành một người bình thường, sẽ có một quãng thời gian trưởng thành bình thường và sôi động. Tôi đã tự nhủ rằng những đứa trẻ khác còn gặp nhiều điều tồi tệ hơn, tồi tệ hơn rất nhiều, người ta chẳng nghe ra rả trên các bản tin hàng tuần đó sao.

Tôi cố gắng tự khơi gợi lại những hồi ức về Cameron, những hồi ức tốt đẹp hơn, ví dụ như cái ngày mà chúng tôi ở trong rừng cây dương, tin nhắn mà tôi tìm thấy trong hộp cơm trưa. Nhưng những hồi ức ấy vẫn không thể nối lại với nhau. Tất cả những gì tôi muốn làm bây giờ là nói chuyện với Cameron, nhưng tôi chẳng có lấy một số điện thoại của cậu, địa chỉ email hay địa chỉ nhà ở. Cậu vẫn xa vời hết như tám năm vừa qua.

Tôi lấy chân khều cánh cửa cho nó đóng sập cửa lại và ăn nốt thìa kem cuối cùng.

Chương 11

Tôi thức dậy rất sớm vào sáng thứ Bảy, cảm thấy đau đầu buồn nôn và khát nước kinh khủng. Tôi tự hứa với chính mình rằng tôi phải rất mạnh khỏe vào ngày nghỉ cuối tuần này nên rút cục tôi cũng ra ngoài để uống một cốc nước. Chiếc máy tính xách tay của dượng Alan vẫn để mở trên bàn bếp nhưng dượng không có ở đó. Tôi muốn được nhìn thấy khuôn mặt chân thành và dễ chịu của dượng, cuối cùng tôi cũng tìm thấy dượng đang đứng ở bể cá, mặc chiếc quần thể thao xanh da trời chấm trắng mà mẹ hay giả bộ ghét. Mái tóc quăn của dượng ẹp lại đằng sau gáy do nằm ngủ.

- Dượng đang nghiên cứu gì thế? - Tôi hỏi - Chắc vây của nó bị thối rửa con đoán thế.

Dượng quay lại, có vẻ hơi giật mình.

- Ô chào con. Dượng nghĩ rằng con Estenlla thì ổn, chỉ lo cho con Monly thôi. Con trông nó có lù khù không?

Tôi quan sát con cá hồng pha đen đang bơi ở đáy bể.

- Con không biết chắc nó chưa ngủ dậy.

Dượng Alan rắc một ít thức ăn vào bể. Chúng tôi nhìn thấy những con cá trôi lên mặt nước để đớp mồi.

- Thế còn con có vấn đề gì thế? - Dượng hỏi - Ngủ không tốt à?

- Đại loại là như thế ạ.

Tôi kiểm tra vòi nước dẫn vào bể. Phòng khách tối lơ mờ và ngôi nhà vẫn chìm trong vào yên tĩnh. Tôi đoán là mẹ vẫn còn ngủ thêm một tiếng nữa. Dường như cuối cùng tôi có thể nói một điều gì đó, cho dù nó có thể không hoàn toàn thật như những gì vốn có.

- Con quen một bạn học từ hồi tiểu học và tuần vừa rồi bạn ấy cũng chuyển đến trường Jones Hall. Bạn con đã từng là bạn rất thân - Con Monty bơi xuyên qua bể để đớp những viên sỏi đang từ từ chìm dần xuống đáy - Nó bơi rồi kìa dượng.

- Dượng không biết rằng... con... lại gặp lại bạn cũ - Dượng Alan nói rất từ tốn.

Tôi để thả lỏng những ngón tay trên mặt kính mát lạnh của bể cá, cân nhắc xem nên nói gì và không nên nói gì.

- Chỉ là một cậu bạn thôi mà.

- À ,cậu bạn à?

- Vâng ạ! - Tôi rời khỏi bể cá và đi về phía nhà bếp - Có cà phê không dượng?

- Tất nhiên.

Dượng đi theo tôi vào bếp và chúng tôi mỗi người một tách café. Tôi ngồi vào bàn và quan sát dượng. Đôi bàn chân trần của dượng đặt trên mặt sàn bếp và tôi rất thích ngắm nhìn chúng: những ngón chân cái cong cong với lớp lông ghi và nâu bao xung quanh, mắt cá chân dượng thấp thoáng dưới gấu quần thể thao. Tôi vẫn quan sát đôi bàn chân khi dượng đứng lên bật kênh NPR trên radio, khi dượng nướng bánh xốp và phết bơ lạc lên đó.

- Ô tô đi thế nào con?

- Tuyệt dượng ạ. Con mới chỉ đi được 20 dặm. Nhưng cái còi xe bị hỏng.

- Lát nữa dượng sẽ kiểm tra. Chắc nó chỉ bị hỏng cái ngòi - Dượng Alan chỉnh tư thế ngồi trước máy tính, ăn bánh xốp và nhấp café.

- Nào bây giờ thì kể cho dượng nghe về anh bạn của con như nào.

-Ồ, - tôi bắt đầu tự hỏi rằng mẹ đã kể cho dượng Alan về Cameron Quick hay chưa. Có khi dượng Alan còn biết nhiều hơn tôi ấy chứ - Dài dòng lắm ạ. Công việc sáng tác của dượng thế nào rồi?

- Dượng bỏ làm thơ từ lâu lắm rồi. Nhưng mà hiện giờ thì dượng đang có ý tưởng cho một vở kịch.

Dượng Alan là một người say mê với công việc viết lách, dượng đọc

vài dòng bản thảo tóm tắt của cốt truyện mới trong khi tôi đang uống café. Cơn đau đầu của tôi đã lắng xuống đôi chút và tôi cố gắng tập chung trí óc vào một ngày mới trước mắt: Bài tập, việc lật vật trong nhà, ăn uống đúng giờ, tập thể dục và Ethan. Ngoài ra tôi còn phải liên hệ vài việc với Katy và Steph.

-... và anh ta đã tìm thấy cửa cái ở trong chuồng gia súc, chính xác là nơi ông nội anh ta đã chỉ - Dượng Alan hỏi - Con thấy thế nào?

- Con thích ạ! - Tôi đáp, gạt đầu như thể tôi đang chăm chú lắng nghe.

- Ừm! - Dượng xoắn những sợi râu - Nghe giọng con dượng thấy không ổn lắm.

- Dượng đừng lo quá. Con sẽ vào giường nằm và làm một số bài tập học tiếng Anh.

-Ừ. Hãy giữ gìn sức khỏe vì dượng nghĩ là hôm nay mẹ con sẽ có nhiều kế hoạch cho cả nhà đấy.

Tôi về phòng đóng cửa lại và dọn dẹp đóng giấy kẹo, vỏ hộp kem cùng giấy ăn. Tôi bỏ tất cả vào 2 lần túi nilon đựng đồ siêu thị rồi nhồi xuống tận đáy thùng rác. Sau đó tôi gấp lại chăn đệm, dọn phòng, đánh răng và thay pajama khác. Tôi cảm thấy dễ chịu trở lại, như thể những chuyện đêm hôm qua chưa từng xảy ra, như thể tôi luôn điều khiển cuộc đời mình được ổn thỏa.

Cả ba chúng tôi: mẹ, dượng Alan và tôi đang làm vườn phía trước nhà khi nhìn thấy Cameron leo lên đồi. Mẹ phát hiện cậu ta đầu tiên.

- Mẹ hi vọng là cậu bé này không lên đây để tiếp thị sách giảm giá -
Mẹ vừa nói vừa thở - Thôi thì mình cũng mua một cuốn.

- Đây là bạn con. - Tôi nói, tự hỏi rằng không biết mẹ có nhận ra cậu ấy hay không, và liệu tôi có nên bịa ra cho cậu ta một cái tên hay không.

Dượng Alan đang ngồi xổm để thu đồng lá và hoa hồng vào bao. Khi dượng dừng lại và đứng lên, có thể nghe rõ tiếng xương đầu gối của dượng kêu răng rắc. Cameron đang tiến lại gần và tôi bỏ các thứ xuống đất, lấy tay vuốt lại tóc, ước gì mình có trang điểm sẵn một chút. Mẹ cũng dừng công việc và giơ tay lên che nắng cho khỏi chói mắt.

- Hình như mẹ quen cậu bé này?

- Đúng rồi ạ.

Cameron chỉ còn cách chúng tôi và bước chân.

- Lạy chúa tôi - Mẹ kêu lên. Tôi cố gắng quan sát thái độ của mẹ, nhưng bàn tay đang che nắng của bà đã che gần hết khuôn mặt.

- Chào cả nhà - Cameron lên tiếng.

Mẹ nhìn tôi, vẻ kinh ngạc.

- Jenna, tại sao con không nói cho mẹ biết?

Dượng Alan chìa tay:

- Tôi là Alan Vaughn.

- Cameron Quick đấy. - Mẹ nói với dượng Alan trước khi quay về phía Cameron - Cháu là Cameron Quick. Hãy lại đây để bác ôm cháu nào.

Tôi ngấm nhìn họ. Mẹ đang kiễng chân lên để còng tay qua cổ Cameron, còn cậu thì phải cúi thấp người xuống. Tôi hi vọng mẹ sẽ nói câu gì đó kiểu như: “Cô cứ ngỡ là cháu đã chết”, để chứng minh rằng tôi đã sai lầm khi nghĩ bà nói dối, nhưng mẹ chỉ hỏi:

- Mẹ cháu thế nào?

- Khỏe ạ.

- Cameron cũng đi học ở Jone Hall. - Tôi nói

- Cháu học ở Jone Hall à? Cháu sống cũng sống ở Salt Lake ư?

- Cháu chỉ mới bắt đầu từ năm thứ Năm thôi ạ.

- Bác chưa bao giờ nghĩ là... - Mẹ vừa nói vừa lắc đầu. - Jenna, mẹ không thể tin nổi là con lại không hề nói cho mẹ biết.

Họ nói chuyện với nhau và tôi chờ đợi mẹ đưa ra một lời giải thích: cậu ta đã chết và giờ lại vẫn còn sống. Nhưng bà không hề nói gì về việc đó. Họ chỉ nói chuyện của mẹ Cameron, các em trai em gái của cậu, - những đứa trẻ mà đến tôi cũng hoàn toàn quên biến, - và tuyệt nhiên không hề đả động gì đến cái chết của cậu. Tôi liếc nhìn dượng Alan để xem dượng có thể đoán xem liệu dượng có biết được điều gì đó không, nhưng dượng còn đang mãi để ý đến mấy túi rác làm vườn vì sợ nó bay đi mất.

Tôi suýt nữa thì buột miệng: “Không có gì đáng kinh ngạc ư? Chúng ta nghĩ rằng cậu ấy đã chết, nhưng bây giờ cậu ấy đang đứng đây, ngay trong sân trước nhà chúng ta”. Nhưng khi tôi định mở miệng thì Cameron nói.

- Mình đã nghĩ là cậu muốn đi ăn trưa hay ăn vài món gì đó.

- Bây giờ á?

- Ừ! - Cậu nhìn đồng lá cây. - Mình sẽ giúp cậu dọn dẹp cho xong đồng này.

- Cứ đi đi! - dượng Alan nói. - Bố mẹ có thể làm được

Mẹ cười gượng, đôi mắt vẫn không rời Cameron.

- Đúng đấy. Cứ đi đi con.

Chúng tôi đến quán Crown Burgers và chọn một khoang nhỏ gần cửa sổ.

- Cậu không kể gì cho mẹ cậu về mình?

- Mình không có cơ hội.

- Được rồi. - Cameron cắn một miếng hamburger và nhai chậm rãi trước khi nói.

- Vậy thì bây giờ cậu kể lý do đi nào.

Mới chỉ có hai ngày thôi nhưng dường như cậu đã hiểu tôi hơn bất kỳ người bạn nào khác.

- Mọi việc rõ ràng rồi còn gì.

- Cậu không thể hiểu mình được đâu, cậu biết rồi mà.

- Mình chỉ ...nhầm lẫn thôi. Bởi vì mọi người trong nhà mình cứ tưởng rằng cậu đã chết. Ít ra thì cũng có mình nghĩ rằng cậu đã chết.

Cameron bật cười.

- Chết ư ? Sao cậu lại nghĩ thế?

- Mình nghe bọn ở trường nói vậy. Rồi khi mình kể với mẹ, mẹ lại không hề phủ định điều đó.

Cậu ta giữ im lặng, nhai, và nhìn tôi.

- Và... - tôi nói thêm - có gì khác đâu khi mà mình không được nghe bất kì tin tức gì từ phía cậu.

- Mình đã trở về.

- Sau tám năm.

- Cậu giận mình lắm đúng không?

- Không - Tôi lắc đầu. - Mình không giận cậu.

- Cậu có mà. Điều đó có gì đâu. Nếu là mình thì mình cũng phát điên lên.

- Mình không mà. Mình... không - tôi lấy chiếc đĩa nhựa xiên vào đĩa salad kiểu Hy Lạp -Dầu sao thì cũng đừng để tâm đến điều đó. Cậu không chết, cậu ở đây rồi. Mình rất vui vì cậu còn sống.

- Không đơn giản như vậy đâu.

Tôi đã quên mất một số điều về Cameron. Cậu không tham gia các trò chơi trẻ con bao giờ, không bao giờ giả bộ màu mè, không bao giờ kiếm chuyện để làm quà bằng những câu chuyện không đầu, cho dù đấy là những việc làm những đứa trẻ khác hay làm. Nếu Cameron mở miệng nói, thì chắc chắn là những việc liên quan đến cậu ấy. Đó là một trong những lý do tại sao Cameron ít nói. Tôi cũng đã từng giống như thế. Còn bây giờ tôi rất chuyên nghiệp trong việc tạo dựng những câu chuyện phiếm, hòa nhập dễ dàng vào bất kì cuộc nói chuyện nào và luôn tránh được những tình huống khó xử.

Thậm chí ngay bây giờ tôi cũng đang làm điều đó, ngay tại quán Crown Burgers, tôi dễ dàng huyền thuyên mọi thứ, từ cái chết giả định của Cameron cho đến những việc chẳng có gì đáng quan trọng như lúc nào tôi cũng phải ăn mặc cho gọn gàng và việc thử vai cho Vợ chồng cộc cạch.

- Mà này, tại sao cậu lại không tham gia vở kịch của lớp? - Tôi hỏi. - Tất cả đều phải tham gia mà.

Mà cũng đúng sự thật là như vậy, tất cả những người sáng lập ra Jone Hall đều cho rằng vở kịch rất qua trọng đối với sự phát triển quan hệ xã hội của chúng tôi.

- Chắc, mọi người cũng thông cảm để mình là ngoại lệ. Hiện giờ mình có quá nhiều việc phải làm để theo kịp với các môn học ở đây. Tôi ngắm nhìn Cameron ăn, tất cả những miếng cắn hamburger của cậu ấy đều kèm theo hai lát khoai chiên và một hóp đồ uống. Những

ngón tay của cậu cong cong khi chạm vào nước sốt, và hình ddkhuôn miệng cậu khi ngậm vào ống hút, đó là toàn bộ những hình ảnh và thông tin khóa lấp chỗ trống của những tháng năm mất liên lạc.

- Cậu có muốn giúp đỡ mình làm vở kịch không? - tôi hỏi - Có quá nhiều việc và nếu như cậu không nhúng tay vào...

- Nếu cậu muốn mình giúp.- Cameron trả lời.

- Mình muốn chứ. Mình muốn lắm. Sẽ rất là vui vẻ - Tôi nói, cố gắng thuyết phục chính bản thân mình - Cậu có thể làm quen với mọi người nữa.

Thái độ không mặn mà gì lắm của Cameron làm tôi hình dung ra ngay khuôn mặt cậu khi bị tất cả bạn bè tôi bao quanh.

- Với điều kiện cậu phải giúp mình một số việc.

- Chắc chắn rồi. Việc gì vậy?

Căn cứ vào cách Cameron nhìn tôi là tôi biết yêu cầu sắp được nói ra rất nghiêm túc, chứ không phải chỉ đơn giản như vở kịch của trường.

- Là việc gì vậy? - Tôi nhắc lại, lần này hạ giọng hơn.

- Chúng mình cần quay về.

Tôi đặt đĩa xuống.

- Về đâu? - Tôi hỏi, cho dù đã biết rõ câu trả lời.

- Tất cả. Những người hàng xóm, trường học, ngôi nhà cũ của mình.

Không gian quanh tôi như quay cuồng.

Tôi phải giữ chặt rìa bàn để lấy lại bình tĩnh.

- Đó là lý do cậu quay trở lại đây sao.

- Một phần là thế.

- Ông ấy... cậu vẫn còn sống cùng với...

Cameron lắc đầu.

- Được rồi. - Cuối cùng tôi cũng cất lời - Cũng được thôi.

- Ngày mai nhé?

- Ngày mai ư? Là ngày hôm sau hôm nay ư?

- Đúng rồi.

Điều cuối cùng mà tôi muốn làm là để cậu đi một mình, nhưng ngay

khi nghĩ đến chuyến đi thăm lại những nơi cũ, mọi thứ trong tôi xáo trộn cả lên.

- Mình không thể! - Tôi nói - Mình cần có thời gian. Mới chỉ có 2 ngày. Hãy để mình quen với ý nghĩ rằng cậu vẫn còn sống và sau đó...

- Không có gì phải sợ cả. Mình luôn ở bên cậu.

- Mình biết, nhưng...

Có thứ gì đó khép kín trên mặt Cameron, một cánh cửa đang sau đôi mắt kia đang chuẩn bị đóng sập. Cậu nhìn đồng hồ.

- Mình phải đi làm bây giờ.

- Cậu làm việc ở đâu? Để mình đưa cậu đi.

- Không cần đâu. Mình sẽ đi xe buýt.

Và Cameron đi. Tôi nhìn theo dáng cậu bước đi. Cậu không chào tạm biệt, thậm chí còn không buồn nhìn lại nữa.

Điều đó làm tôi sợ. Cameron làm việc đó mới dễ dàng làm sao.

Chương 12

Tối hôm đó, mẹ và dượng Alan nấu bữa tối. Chúng tôi ngồi ăn cùng nhau và nói chuyện. Mẹ cứ nói mãi, nói mãi về khu vườn, về những con cá cảnh, về loại rượu mà chúng tôi đang uống, về những việc mẹ phải làm vào ngày nghỉ cuối tuần, về những y tá khác cùng phòng với mẹ, và liệu món khoai tây này đặc nấu đúng như kiểu mà bà nội từng làm không. Mẹ liệt kê danh sách của tất cả mọi người để cho vào chủ đề nói ngoại trừ một người: Cameron. Thậm chí là khi dượng Alan có đề cập một vài câu nhắc đến Cameron.

Trong khi tôi và dượng làm việc với chiếc máy rửa chén mẹ gọi điện cho bác tôi ở Maine vào tối thứ 7 như thường lệ.

- Dượng biết điều đó thật buồn cười đúng không nào? - Tôi nói với dượng Alan trong khi đưa cho dượng một chiếc đĩa đã được rửa.

- Không. Gì cơ?

- Tất cả chúng ta đều nghĩ rằng Cameron đã chết.

Dượng đứng thẳng người lên và đón lấy một đĩa khác từ đôi tay tôi.

- Vậy à?

- Vâng. Cậu ấy đã chết. Ý con là hồi lớp năm, con nghe tin rằng cậu

ấy đã chết. Con thực sự rất buồn. Con đã ngất ở trường khi nghe tin này. Mẹ nghĩ việc để đến đón con.

Dượng đặt những chiếc ly lên tầng trên cùng và đóng máy rửa chén lại.

- Thế con phát hiện ra rằng cậu ấy chưa chết vào khi nào?

- Tối thứ Ba.

- Ý con là...

- Vào tối thứ ba vừa rồi. Ngày sinh nhật con. Cậu ấy thả tấm bưu thiếp vào hòm thư.

Dượng Alan múc vài thìa café hạt cho vào máy nghiền, hàng lông mày rậm của dượng nhíu lại. Tôi lau chùi bàn ăn bằng chiếc khăn giấy và đánh bóng vòi nước.

- Khá là kỳ lạ, - Tôi tiếp tục - rằng mẹ lại không hề ngạc nhiên khi Cameron còn sống.

- Ừ.

-Thôi, - tôi quăng miếng khăn giấy vào sọt rác - con qua nhà Ethan đây.

Ethan đặt chuông đồng hồ làm bếp của mẹ anh sao cho có đúng một tiếng để làm bài tập về nhà trước khi chúng tôi làm những việc khác. Tôi không dă động gì đến bữa trưa với Cameron nhưng tôi vẫn nghĩ mãi về điều đó, và càng nghĩ tôi càng cảm thấy buồn bực vì Cameron đã đến nhà tôi mà không hề báo trước, cứ đơn giản như thể tôi sẵn sàng bỏ hết mọi việc và đi ăn trưa với cậu ta. Và lại càng buồn bực hơn vì rút cục tôi cũng hành động như thế trong khi tôi còn đồng bài tập phải làm. Thế rồi cậu ta yêu cầu tôi quay trở lại những cảnh tượng xưa cũ. Chỉ thế thôi. Một ngày của tôi đang tốt lành và vào nề nếp cho đến khi cậu ta đến thăm và phá vỡ mọi thứ, lại còn muốn tôi trở về cùng cậu ta và làm sống lại mọi thứ. Cuộc sống của tôi đang tốt đẹp đang nề nếp cho đến khi cậu thả tám bưu thiếp vào thùng thư.

Cameron chẳng hề biết gì về điều mà tôi đã phải trải qua. Ví dụ như chỉ để thực hiện những hành động rất nhỏ trong tuần thứ hai của năm học đầu tiên đối với tôi cũng như leo qua một quả núi khổng lồ. Tôi phải đứng trước mặt Steph trong khi sắp hàng ở căng tin và nói: “Cậu định sẽ ăn gì nào? Pizza trông cũng được đấy chứ?”. Và khó khăn bao nhiêu khi tôi nói từ: “Được thôi” lúc cô ta mời tôi ngồi cùng bàn vào ngày hôm ấy, còn khó khăn hơn cả khi tôi học cách đối phó với những đứa bạn cùng lớp kể từ khi Cameron bỏ tôi mà đi. Cậu không biết rằng một khi tôi gạt bỏ được ý nghĩ về Fattifer trong đầu, ngủ một đêm dài mà không tưởng tượng ra đôi ủng của bố cậu trên tám thăm, đó đã là một chiến thắng đối với tôi. Còn bây giờ, khi Cameron trở về yêu cầu tôi quay trở về để ngắm mọi thứ một lát, và tỏ ra buồn bực khi bị tôi từ chối, tôi không thể nói rằng:

“Ồ,vâng.Minh thích lắm”, cho dù cậu ta có đúng đi chăng nữa. Tôi điên mất thôi.

-...thứ hai sẽ thử vai. Ethan vừa nói vừa vẽ nghệch ngoạc lên vở, trong khi đầu gối lên cái tay kia. - Em cũng phải đến đấy nhé,lúc đó em có thể ghi chép vài dòng cho công việc đạo diễn sân khấu luôn.

- Anh không định làm bài tập lịch sử bây giờ à?

Anh gõ chiếc bút bi vào đốt ngón tay tôi.

- Vâng thưa mẹ.

Anh vẫn cứ nhai kẹo quế trong khi chúng tôi làm bài tập.Môi anh đỏ hồng lên. Tôi nghiêng người qua bàn để hôn lên chúng và lại ngồi xuống.

- Chỉ còn hai mươi phút nữa thôi. - Tôi nói. - Cứ đùa.

Thật là một hình ảnh đẹp. Tôi và bạn trai tôi ngồi học bài vào tối thứ 7. Một chuỗi hình ảnh chạy qua đầu tôi. Có một Jenna Vaughn đang hôn bạn trai của cô ta, có một Jenna Vaughn đang loay hoay với cuốn sách học, một Jenna Vaughn đang mỉm cười, đùa cợt và hành động như thể cô ta đang sốt ruột để được gần gũi Ethan. Dù sao thì điều gì đã kết dính hai con người lại với nhau? Có lẽ đó chính là duyên số ngẫu nhiên đưa đẩy tôi và Ethan thành một cặp. Nếu như ngày ấy ở trong thư viện không phải là tôi mà là một cô gái khác thì chắc giờ này cô ta đang ngồi với Ethan ở chiếc bàn này rồi.

Tôi nhìn Ethan, tự hỏi rằng mình còn yêu anh nữa hay không.

- Gì thế? - Anh hỏi.

Nhưng sau đó chuông đồng hồ reo lên và Ethan mỉm cười, đóng ập sách lại, cầm lấy tay tôi và dẫn tôi vào phòng ngủ. Tôi đi theo, cố gắng đẩy mọi ý nghĩ về Cameron và mẹ tôi ra khỏi đầu óc. Khi chúng tôi chìm trong đồng chăn ấm áp tối đen, tôi bắt đầu đi sâu hơn vào cơ thể mình, đi rất xa, tới những nơi mà tôi muốn đến.

Chương 13

Tôi ở lại trong phòng cho đến hết giờ ăn sáng và ngồi tịt trước màn hình vi tính cho dù tôi có ngửi thấy mùi thịt muối và nghe thấy tiếng ấm đun nước reo lên khi sôi cùng với mùi café mới pha thơm phức. Khi tôi từ nhà Ethan về thì mẹ đã ngủ và tôi không biết liệu dượng Alan có nói chuyện gì không và nói những gì. Tuy nhiên tất cả những gì tôi mong muốn lúc này là dừng ngay mọi ý nghĩ về Cameron và bố cậu ta hay bất cứ thứ gì khác vào cái ngày đó lại để có thể tập trung làm cho xong bài tập.

Steph lên mạng, avatar là hình cô ấy đang mặc bộ pajama.

Tôi: Cậu đang làm gì đấy? Không phải sắp trưa rồi hay sao?

Steph: Mình biết rồi. Mình còn chưa ngủ dậy cơ mà.

Tôi: bố mẹ cậu đã ban hành “nguyên tắc” bao giờ chưa?

Steph: Chưa. Thật may cho mình. Chuyện gần đây nhất về anh bạn đó thế nào?

Tôi: ...

Steph: Cameron ấy. Vụ đó thế nào. Cậu nghĩ là mình quên à?

Tôi: Không

Steph: Katy thích cậu ta.

“Ồ, cô ta sẽ không thể có được cậu ấy”. Tôi nghĩ thầm.

Tôi: Mình biết.

Steph: Cứ để cho chuyện ấy xảy ra, trừ phi...

Tôi: Cậu đang gõ bằng thứ mực tàng hình đấy à?

Steph: Cậu biết mình muốn nói gì rồi mà, bạn yêu quý. TRỪ PHI cậu không muốn Katy có được Cameron, vì một vài lý do.

Tôi: Ví dụ?

Steph: Ví dụ nếu cậu muốn anh chàng ấy.

Tôi: Mình có Ethan rồi.

Steph: Cậu chưa kết hôn với anh ấy. Cứ suy nghĩ kỹ đi. Mình đi ngủ đây.

Đến tận trưa tôi mới ra khỏi phòng để đi tắm và cà phê với đồ ăn sáng. Mẹ ngồi ở bàn bếp, đang mở thư và các hóa đơn cần thanh toán. Bà liếc nhìn khi tôi bước vào.

- Con đấy à! Mẹ đang tự hỏi là con có tham dự vào cuộc sống này nữa hay không. Vẫn còn cà phê ở kia.

Tôi không nói gì. Bà đưa cho tôi một lá thư quảng cáo.

- Con có thích cải thiện cuộc sống bằng cuốn Khoa học sống không?

- Không ạ.

Bà vứt luôn lá thư quảng cáo vào sọt rác.

- Dượng Alan đâu mẹ? - Tôi hỏi trong khi rót cà phê.

- Đến cửa hàng vật cảnh cửa hàng gia dụng, cửa hàng rau quả. Chủ nhật nào chả đi một vòng như thế. Những người bận rộn sẽ không bao đi shopping vào ngày chủ nhật cả, vì thế dượng Alan muốn hoàn thành công việc của mình mà không phải chen vai thích cánh với đám đông. - Bài tập của con làm xong chưa? Mẹ đã định rủ con đi xem phim, chỉ có mẹ với con thôi. Tôi suy nghĩ. Tôi và mẹ sẽ xem phim cùng nhau sau đó mẹ phải ngồi trong ô tô với tôi, lúc đó bà sẽ phải trả lời tất cả những câu hỏi của tôi.

- Hôm nay mẹ đã nói chuyện với dượng Alan chưa?

Mẹ xoay tròn chiếc ghế, một cánh tay quàng ra đằng sau.

- Tất nhiên là mẹ vừa nói chuyện với dượng con rồi.

Hiển nhiên là dượng đã chẳng nói một câu nào. Vì thế mẹ cũng chẳng đưa được vào đâu để trao đổi và đã quên hết toàn bộ câu chuyện tình cờ Cameron đã chết, hoặc là mẹ cố tình giấu biến nó đi. Còn bản thân tôi cũng chưa có kịch bản nào khiến mình đủ tự tin để đề cập đến vấn đề đó.

Tôi mở tủ lạnh và nhìn vào bên trong như thể tìm thấy câu trả lời ở đó. Tôi cảm thấy hồi ức của mình đang đứng ngay bên cạnh, đặt bàn tay dính nháp lên cửa tủ để tìm kiếm: vài lát bánh cuộn boglona trộn sốt mayonaise, đường thời, chocolate bào nghiền với bơ lạc và mật ong, mỳ và xúc xích, mọi thứ đều sẵn có trong tủ lạnh nhà bếp.

Tôi đóng cửa tủ lại và quay về phía mẹ.

- Tại sao mẹ lại nói với con rằng Cameron đã chết?

Bà nhìn tôi nhưng không trả lời.

- Mẹ?

- Mẹ có nói với con như thế đâu. Con nghe được điều đó ở trường đấy chứ

- Nhưng mẹ đã làm cho con tưởng đó là sự thật. Mẹ đã nói rằng cậu ấy đi đến một nơi tốt hơn.

Bà kéo một chiếc ghế ở gầm bàn ăn sang bên cạnh.

- Lại đây con yêu.

- Không, mẹ trả lời con đi.

- Jenna, có những thứ ... - giọng bà trầm xuống - Hãy thử nói xem, có những thứ mà con không biết và không cần phải biết. Đây là một câu truyện hết sức phức tạp.

- Và mẹ đã biết đúng không nào. Mẹ đã biết cậu ấy không chết và khi con hỏi mẹ rằng liệu đó có phải sự thực không, mẹ đã nói dối con.

- Mẹ không nói rồi con.

- Có, mẹ đã nói dối. Mẹ nghĩ rằng con đã quên cuộc nói chuyện ngày hôm đó sao? Mẹ có bao giờ nghĩ rằng Cameron có ý nghĩa như thế nào đối với con không? Cậu ấy là người bạn duy nhất của con.

Bà gật đầu.

- Mẹ biết.

- Nhưng mẹ để con tin rằng cậu ấy đã chết.

Bà đặt tay lên đầu tôi và nhắm mắt lại.

- Mẹ không bao giờ nghĩ rằng chúng ta có cuộc nói chuyện này. Mẹ

cũng không bao giờ nghĩ rằng con sẽ gặp lại cậu ấy. - Rồi bà mở mắt ra. - Khi mẹ nhìn thấy cậu bé đi bộ lên đây ngày hôm qua, mẹ... Jenna con yêu, con có nghĩ rằng chúng ta sẽ gặp việc đã xảy ra trong ngôi nhà của Quick khiến cho con sợ chết khiếp còn gì.

Những sự việc xảy ra trong ngôi nhà Quick.

Mẹ đã biết hết tất cả.

Tôi cũng biết. Nhưng tôi và mẹ chưa bao giờ nói chuyện với nhau về điều đó.

Bà tiếp tục.

- Tại sao con nghĩ rằng mẹ không bao giờ để con tìm đến chỗ của Cameron?

- Con không biết, mẹ ạ.

- Giọng tôi bắt đầu run run và tôi không muốn duy trì cảm giác đó lâu hơn nữa, dạ dày tôi bắt đầu cồn cào lên - Con chỉ là một đứa trẻ không phải là một nhà thông thái.

- Hãy ngồi xuống đây, Jenna.

- Con không muốn ngồi.

Bà đứng dậy và tiến về chỗ tôi.

- Con có nhớ rằng cậu bé ấy đã chuyển đi hai tháng trước khi con nghe nói rằng cậu ta đã chết không.

- Vâng.

- Mẹ biết rằng con đã bị khủng hoảng khi Cameron chuyển đi. Mẹ biết trường học vô cùng khó khăn đối với con. Nếu mẹ cố gắng hơn mẹ đã đưa con ra khỏi đó. Cho con vào trường tư hoặc thậm chí dạy cho con học ở nhà, nếu như mẹ có thời gian – Bà chạm vào cánh tay tôi.- Những tháng sau đó con rất buồn, con yếu. Thật kinh khủng khi mẹ phải chứng kiến điều đó. Mẹ bắt đầu hỏi mọi người trong trường y tá về một nhà tư vấn, một bác sĩ trị liệu cho con hay một phụ nữ nào đó ở Village Inn có con bằng độ tuổi của con để con chơi với chúng.

Tôi rút tay ra.

- Mẹ có thể ổn định mọi thứ, chỉ cần nói cho con biết rằng cậu ấy chưa chết.

- Khi mẹ nghe nói rằng con tin cậu ấy đã chết , mẹ cho rằng điều đó dễ dàng với con hơn là biết về sự thật.

- Sự thật nào cơ?

- Được rồi. - Giọng bà chuyển sang kiểu liệt kê chi tiết các sự kiện, đều đều như thông báo của cảnh sát. - Mẹ đã gặp Lara, mẹ của

Cameron, cách đây một năm. Cả hai đã cam kết với nhau rồi. Lẽ ra mẹ nên gọi điện vì bây giờ cô ấy đã về đây rồi. Dù sao thì lúc đó mẹ cũng đã lắng nghe hết mọi vấn đề của cô ấy, đã khuyên bảo cô ấy. Mẹ không biết con có nhớ không, nhưng Cameron đã từng ở với chúng ta một tuần khi Lara đang cố gắng sắp xếp cho một cuộc sống mới. Cô ấy đã gửi tất cả các con của mình mỗi đứa đến nhà một bạn cùng lớp.

- Dĩ nhiên là con nhớ cậu ấy đã từng ở nhà mình. Mẹ nghĩ rằng trí nhớ của con tồi đến thế sao? Hồi đó con chín tuổi chứ không phải lên ba. Đó là những ngày đặc biệt nhất trong cuộc sống của con.

Rồi đột nhiên tôi chợt nhớ ra một vài chuyện khác, như thể chính những lời nói vừa rồi đã đưa tôi quay trở lại: Mẹ đang làm bánh kẹp nhân chocolate cho tôi và Cameron ăn sáng, còn chúng tôi ngồi cạnh bàn ăn và xem phim hoạt hình trong khi mẹ bưng ra bàn hết chiếc bánh kẹp này đến chiếc bánh kẹp khác. Cameron như bị say đường, cứ cười rúc ra rúc rích và tôi chưa bao giờ thấy cậu cười nhiều đến vậy, lâu đến vậy.

- ...Và khi cô ấy đến đón con trai. - Mẹ nói tiếp, vẫn trong khuôn giọng diễn trình sự kiện. - Cô ấy nói với mẹ rằng cô ấy đang lên một kế hoạch. Cô ấy vừa dàn xếp được một nơi ở mới. Người ta đã sắp xếp một phòng cho cô ấy và nếu một ngày nào đó cô ấy và những đứa trẻ biến mất, thì đừng lo lắng, và đừng nói cho ai biết rằng họ đã đi đâu.

Tôi nhìn mẹ. Kể từ ngày tôi nói với mẹ rằng Cameron đã chết và bà

chỉ nói với tôi rằng hãy cố gắng vượt qua nó và tiếp tục mọi việc, tôi đã chấm dứt trao đổi cùng mẹ bất cứ việc gì ngoài những thứ hàng ngày như ăn uống, quần áo, phòng ốc, bài tập những mối quan hệ căn bản. Cũng không hẳn là mối quan hệ của tôi và mẹ trở nên tồi tệ nhưng mọi niềm tin của tôi vào khả năng của một người mẹ đã bị chôn vùi cùng tất cả những điều khác. Suốt tám năm qua, mọi thứ giữa tôi và mẹ hẳn sẽ khác đi nếu bà cho tôi biết sự thật, chỉ đơn giản là cho tôi biết sự thật. Nhưng bà đã không có ý kiến gì.

- Mẹ nghĩ rằng như vậy sẽ tốt hơn hay sao? - Tôi nói. - Để cho con tin rằng người bạn thân nhất của con đã chết chứ không nói cho con sự thật đó?

- Jenna, mẹ biết rằng Cameron sẽ không thể viết thư cho con bởi vì cả bốn mẹ con cậu ấy đang lánh đi. Mẹ nghĩ rằng nếu con tin rằng cậu bé đã chết, điều đó sẽ giúp con tiếp tục sống. Mẹ đã cố gắng đưa ra những quyết định tốt nhất mà mình có thể làm được vào lúc đó.và hãy thử nhìn xem, con yêu. - Mẹ nói,giọng trở lại bình thường.
- Sau khi cậu bé ấy đi khỏi mọi thứ đều tốt hơn đối với con. Các con sống khép kín một cách lạ lùng, khác biệt với bất kỳ đứa trẻ nào mà mẹ biết. Mẹ và mẹ của Cameron đã từng trò chuyện với nhau rằng, các con như thể bọc kín mình lại với nhau. Và mẹ lo lắng vì điều đó. Nếu cậu ta trở lại , hẳn cho đến bây giờ cậu ta vẫn là người bạn duy nhất của con.

Có thể là mẹ nói đúng, song tôi không còn tâm trạng nào để đồng ý với bà nữa.

- Dù sao thì mẹ cũng không có quyền được nói dối con.- Tôi nói.

Đó là một cơ hội hoàn hảo để nói với bà những gì đã diễn ra vào lần sinh nhật thứ chín của tôi, rằng tôi đã đối phó với những việc diễn ra ở gia đình nhà Quick như thế nào. Nhưng có điều gì đó đã ngăn tôi lại.

Mẹ thở dài nặng nề và nhìn đi chỗ khác.

- Mẹ đã làm những gì mà mẹ nghĩ là tốt nhất.

* * *

Đêm hôm đó tôi lái xe đi lòng vòng sau khi báo cho mẹ và dựng Alan biết rằng tôi phải quay trở lại Gateway một lát. Ethan gọi cho tôi và nhắn tin cho tôi hai lần nhưng tôi lơ đi không nghe máy. Tâm trí tôi đang quay cuồng một cách ám ảnh những câu chuyện về Cameron. Tôi muốn tìm lại những hồi ức khác nữa, về những chiếc bánh kẹp chẳng hạn, và những sự thật về quá khứ, những sự thật về tôi. Tôi muốn gặp được gặp Cameron, để xem cậu ấy còn nhớ gì về tuần lễ sống ở nhà tôi không, để chắc chắn rằng cậu ấy không giận tôi. Tôi muốn nói với Cameron rằng tôi sẽ mua cho cậu ấy một chiếc điện thoại di động nếu như điều đó có thể giúp tôi chắc chắn rằng cậu sẽ luôn tồn tại trong cuộc sống của tôi với một sợi giây liên lạc nào đó. Tôi tìm kiếm những người đi trên phố có dáng cao, hơi nghiêng về phía trước giống như Cameron, nhưng hôm nay rất lạnh, lại là đêm Chủ nhật và đường phố hầu như không một bóng người.

Tôi nhận được một tin nhắn khác từ Ethan: “Em đang ở đâu?”

Tôi đang ở đâu đây: khu vực đỗ xe trước cửa nhà hàng bánh kẹo Crown Burgers, chờ thanh toán bánh hamburger kẹp pho mát thịt muối, khoai tây chiên và nước sốt, những thứ mà tôi sẽ ăn một mình trong ô tô ở khu đỗ xe tối tăm, tự hỏi mình rằng Cameron giờ đang ở đâu và làm thế nào để tôi có thể gặp được cậu ấy, làm thế nào để chúng tôi có thể gặp được nhau.

* * *

Bố của Cameron chỉ lên giường.

- Trèo lên đi con trai, không phải xấu hổ.

Cameron không nhúc nhích. Tôi nhìn cậu, suy nghĩ về cụm từ “Chơi bác sĩ” và những việc đã từng diễn ra ở trường học giữa những đứa trẻ. Trò chơi “cậu cho mình xem của cậu rồi mình cho cậu xem của mình” thường được những đứa trẻ lớp một chơi ở góc sân trường. Có thể bố cậu ta nói đúng, tất cả mọi người đều chơi như thế. Nhưng bây giờ chúng tôi đã là những đứa trẻ lớn và bình thường ra thì những người trưởng thành chẳng bao giờ nhìn của nhau. Tôi không hề ngu ngốc như bố của cậu ta tưởng.

Ngoài cửa sổ, lá vẫn rơi, vẫn rơi và rụng đầy dưới sân. Nơi chỉ cách phòng Cameron có một bức tường.

Tôi quay về phía Cameron.

- Được rồi. Cứ làm thế đi.

Bố cậu ta cười lớn.

- Ồ, tao cũng đã nghĩ thế.

Tôi nói với ông ta.

- Nhưng bác phải ra khỏi phòng.

- Cái gì? - Bác phải ra ngoài rồi chúng cháu mới chơi.

Ông ta nhìn tôi chằm chằm. Còn Cameron đã trèo lên giường và nằm xuống đóng giả bệnh nhân. Cậu ấy tin tưởng tôi, tôi biết chắc vậy. Tôi bước đến cạnh giường và đặt tay lên ngực Camero. Qua làn áo sơ mi.qua da thịt cậu, tôi có thể cảm nhận trái tim cậu đang đập. Tôi quay lại nhìn bố của Cameron.

- Bác ra ngoài đi nào.

Chương 14

- Tại sao tối qua em không gọi lại cho anh? - Ethan hỏi khi tôi đang lấy đồ ra khỏi tủ đựng vào sáng thứ Hai.

- Mẹ bảo em làm mấy việc nhà. - Tôi trả lời - Tuần trước mẹ đã phải làm việc nhiều...

- Chỉ là một tin nhắn mất ba giây thôi mà? Anh đã rất muốn nói chuyện với em về việc thử vai cho vở kịch.

Thử vai. Bài tập. Những câu chuyện phịa vào giờ ăn trưa và mối quan hệ với bạn trai. Đó là tất cả những thứ mà tôi cần phải thích nghi sau những sự việc vào cuối tuần vừa rồi. Tôi hỏi Ethan.

- Khi nào thì lại phải thử vai?

- Lạy chúa, hôm nay, Jenna. Anh đã nói với em rồi mà. Em sẽ vẫn đến chứ?

Tôi đóng cánh cửa tủ.

- Vâng.

Tôi có thể nhìn thấy đôi mắt Ethan qua mớ tóc bông bênh, nhưng nửa dưới khuôn mặt anh dường như đang tổn thương và có vẻ bị

kích động. Tôi cảm thấy ân hận bởi rõ ràng là Ethan đúng. Lẽ ra tôi nên gọi điện cho anh. Điều đó tốt hơn là tôi chường mặt ra bãi đỗ xe của nhà hàng Crown Burger. Tôi choàng tay qua người Ethan cho đến khi anh ôm lại tôi.

- Em sẽ đến đó.

- Tôi nói.

Cameron không đến trường. Điều đó vừa làm cho tôi nhẹ nhõm đồng thời lại khiến tôi thất vọng. Không có cậu ấy, có lẽ tôi sẽ trở lại là tôi, người mà chỉ một tuần trước đây đã rất ổn. Suốt cả ngày hôm đó tôi cố gắng trở lại là một Jenna Vaughn hoàn hảo.

Trong phòng tự học, tôi tình nguyện đóng vai trò trưởng nhóm. Suốt giờ sinh lý học, tôi hướng dẫn cả nhóm ôn lại cả hệ thống bài vở hết sức hóc búa.

Vào giờ ăn trưa, tôi ngồi yên lặng cạnh Ethan, cố gắng chống lại ý nghĩ đang thôi thúc là nhìn quanh một lượt căng tin xem có Cameron có đến không. Một câu chuyện nhỏ không liên quan đến Cameron nổ ra ở bàn ăn khi Katy phát hiện ra cô ta và Steph đang cùng thích một vai diễn trong vở Vợ chồng cộc cạch.

- Chờ đã, chờ đã. - Katy rít lên - Mình sẽ đóng vai Olive. Cậu biết điều đó mà. Cậu chả định đóng vai Felicia là gì. - Cổ Katy, như mọi khi, bắt đầu đỏ tía lên.

- Cậu đã bao giờ nói rõ rằng cậu sẽ diễn vai nào đâu. - Steph trả lời bình thản.

- Điều đó hiển nhiên rồi, cần gì phải nói nữa. Mình vai ngó ngàng vụng về. Còn cậu thủ đoạn gian xảo.

- Có thể là mình không muốn vào những vai hiển nhiên ấy nữa. - Steph vẫn lạnh như băng. - Thầy Bingry nói rằng mình cũng nên thử sức với nhiều loại vai diễn khác nhau.

Katy đập tay xuống bàn, giọng nghe như đã sắp khóc.

-Ồ tuyệt lắm. Hẳn là mình sẽ phải làm quen với ý tưởng rằng mình nên vào vai gái đứng đường với chiếc ô trên tay nữa. - Cô ta nhìn tôi, giọng nài nỉ. - Thật không công bằng. Nói với cậu ấy đi Jenna.

Công việc thường xuyên của tôi là giữ cho Katy và Steph tránh khỏi những cuộc đụng độ sắp nổ ra, nhưng ngay lúc này đây tôi chỉ nghĩ về Cameron và tự hỏi mình xem giờ cậu ta đang ở đâu và những gì mẹ tôi đã nói, liệu có phải là tốt hơn cho tôi khi nghĩ rằng cậu ta đã chết. Nếu tôi và Cameron vẫn tồn tại song song trên trái đất này, vẫn tiếp tục con đường của mình, vẫn học hết trung học, thì cuộc sống của chúng tôi sẽ ra sao?

- ... Jenna? Cậu đang nghĩ gì đấy? Nhanh lên nào Jenna.- Katy đang chờ đợi ở tôi một câu trả lời.

- Steph có thể chọn bất cứ vai nào mà cậu ấy muốn. - Tôi nói. - Và

cậu cũng vậy.

- Đúng - Steph lên tiếng. - Mình không ngại cạnh tranh.

- Điều gì khiến cho các cậu nghĩ rằng những vai diễn khác là chán?

- Gil hỏi - Nhớ đâu sẽ có vài học sinh vào thứ hai nữa cũng tham gia và phản ứng lại thầy Bingry. Thế là chẳng ai trong hai cậu được nhận vai diễn ấy.

- Ừ - Ethan lên tiếng. - Đừng chắc chắn quá.

- Thầy Bingry sẽ không làm thế.- Katy nói. - Học sinh năm cuối phải được chọn những vai tốt nhất. Bọn mình xây dựng nên vở kịch mà.

- Tại sao cậu không thử cả hai vai, Katy. - Tôi gợi ý.

- Tốt, mình sẽ làm thế. Xin lỗi một chút - Cô ta bê đĩa ăn trưa đứng lên và ra hội chơi tennis.

Dave Hai lắc đầu.

- Cô ấy sẽ không làm thế đâu.

Tất cả bắt đầu nói về tính nhút nhát và thiếu tự tin của Katy mà những biểu hiện vừa rồi là một dẫn chứng. Còn tôi vẫn tập trung vào bữa trưa với chế độ ăn ít chất béo, ít calo.

- Steph. - Tôi nói, mắt nhìn xuống mặt bàn.

- Sau giờ học ra nhà tập thể chất nhé.

Ethan nhìn tôi vẻ kinh ngạc.

- Còn về việc thử vai? Chúng mình vừa nói chuyện về việc này mà.

- À vâng, là sau khi thử vai ấy chứ.

- Chắc chắn rồi - Steph đưa mắt nhìn tôi vẻ tò mò.

* * *

Hai mươi bảy học sinh tập trung để thử vai: Hai mươi hai nữ và năm nam. Tôi ngồi sau chiếc máy tính xách tay và xem Ethan cùng thầy Bingry gọi người vào diễn thử. Dave hai đã đoán đúng về Katy. Cô ta không thử vai Olive mà đi tìm một vai phụ khác.

-Ồ, khi nào thì danh sách phân vai được dán lên đây? - Katy hỏi sau khi thử giọng xong.

- Có thể là trưa thứ Tư. - Ethan đáp lời. - Hoặc là thứ Năm là muộn nhất.

- Thôi không sao. - Katy thở dài.

Tôi vẫy Katy khi cô ta bước ra ngoài, đưa cho cô bản nhận xét tay để cô ta biết rằng kết quả vừa rồi là rất tốt. Điều này thật chẳng có gì

quan trọng, đặc biệt là giữa những người bạn tốt với nhau, mà lại là bạn gái. Thậm chí tôi còn vừa theo dõi buổi thử giọng vừa ngó nghiêng làm bài tập lượng giác.

Thầy Bingry nghiêng người ra ngoài để gọi người tiếp theo và Cameron bước ngay sau thầy, tìm gặp ánh mắt tôi và không rời đi chỗ khác. Mắt tôi chỉ có hình ảnh cậu ấy

- Một ngày rười đã trôi qua kể từ khi tôi gặp Cameron và tôi bắt đầu quên mọi chi tiết về vẻ bề ngoài của cậu. Tôi không nhìn được khuôn mặt Ethan lúc này nhưng giọng anh trở nên vui vẻ một cách quá mức.

- A, chào. Hôm nay mình không nhìn thấy cậu ở trên lớp. Cậu định sẽ thử vai nào? Chỉ còn hai vai nam nữa cho nên...

- Tôi không muốn thử vai, - Cameron đáp lời. - Tôi đã nói với Jenna là tôi sẽ giúp cô ấy việc hậu đài. Cậu cũng cần người cho công việc đó, đúng không nào?

- Rất cần. - Thầy Bingry nói, giọng nhiệt tình. Thầy xoay chiếc ghế và quay lại nhìn tôi. - Jenna là đạo diễn sân khấu, nên cô ấy sẽ là của em. Jenna, thành viên tình nguyện đầu tiên của em này.

- Chúng ta có thường mời thành viên tham gia một vở kịch mà lại không thử vai không? - Ethan nói.

- Chúng ta chẳng bao giờ bị thừa nhân lực cả. - Thầy Bingry nói. -

Đặc biệt là đối với những người có đủ chiều cao và cơ bắp để phụ trách ánh sáng, dựng sân khấu, lắp ống và rèm...

- Em cũng có dụng cụ riêng đấy. - Cameron nói.

- Tuyệt vời. Một anh chàng hoàn hảo. Hãy đưa thông tin liên lạc của em cho Jenna cả chúng tôi sẽ thông báo cho em biết khi nào thì ta có thể bắt đầu.

Cameron sai những bước dài về phía tôi trong khi Ethan đang nhìn chăm chú. Cameron nghiêng người qua bàn tôi, những ngón tay to lớn xòe rộng ra để ghi cho tôi số điện thoại.

- Mình vừa mua điện thoại sáng nay. - Cậu nói khi tôi ghi lại số máy của cậu, cố gắng tỏ ra hào hứng.- Bây giờ thì cậu có thể gọi điện thoại cho mình. Bất cứ lúc nào.

Tôi gật đầu.

- Cảm ơn cậu.

Cameron quay người bước ra ngoài.

Ethan vẫn nguệch ngoạc vài chữ gì đó vào sổ tay.

Còn thầy Bingry tiếp tục gọi những người khác.

* * *

Steph bắt đầu khi chúng tôi ở phòng tập thể thao.

- Mình nghe nói Cameron tình nguyện làm hậu cần sân khấu. - Cô ta vừa nói vừa hất tóc ra đằng sau.

Lúc này chúng tôi đang ở phòng chứa đồ để trốn bài tập thể dục dụng cụ.

- Tin tức truyền nhanh quá.

- Thế mới thú vị.

Tôi cho túi vào ngăn đựng đồ và đóng cửa lại.

- Thế nào cơ?

- Jenna, đừng giả bộ nữa. Steph ngấm ngấm mình qua tấm gương lớn trên bồn rửa. Tôi cũng làm theo cô ta và nhìn hình ảnh cả hai trong gương. Trông Steph thật xa lạ, da xịt kem râm nắng, mặc quần sooc trong khi tôi mặc quần ống ngố đen loang và áo pull ngoại cỡ của hãng Utah Utes.

- Ý cậu định nói gì? - Tôi rửa tai.

Cô ta cười.

- Bất kỳ ai đều có thể đọc hết đầu óc của cậu kể từ khi Cameron

xuất hiện. Đừng để Ethan quên mất rằng cậu đang là bạn gái của anh ấy. - Steph quay về phía tôi và kéo chiếc áo pull của tôi. - Lạy chúa. Jenna, trông cậu thon thả lắm, biết không. Cậu nên khoe nó ra. Ethan sẽ thích đấy.

- Ethan đã quen với hình dáng của mình rồi, cảm ơn cậu. - Tôi chỉnh lại chiếc áo pull.

- Cậu từng yêu bao nhiêu người rồi Jenna?

- Tính cả Ethan hả? Để xem nào. Một

- Thế còn mình đã yêu bao nhiêu người rồi nhỉ?

- Tất cả chúng ta đều sẽ tính nhầm, Steph.

- Vì thế, hãy nghe lời khuyên của mình. - Steph quàng cánh tay dài và mảnh khảnh lên vai tôi. - Cameron còn là một bí ẩn và hiển nhiên để dành cho cậu. Kể từ giờ phút này Ethan sẽ bị đe dọa bất cứ lúc nào nếu như anh ấy chưa sẵn sàng chuẩn bị tâm lý. Hãy cho Ethan biết rằng anh ấy không phải lo lắng gì về điều đó nếu như cậu muốn có Cameron hơn, cũng tốt thôi, đừng kéo dài thêm mọi việc nữa. Hãy tin ở mình. Điều đó chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn mà thôi.

- Cameron không phải là để dành cho mình. - Tôi nói bỏ tay Steph ra khỏi vai. - Điều đó giống như ...mình không biết. Rất khó giải thích.

- Ồ, cho dù cậu có gọi nó là cái gì đi chăng nữa thì vẫn cứ có cái gì

đó giữa hai cậu. Tất cả mọi người đều có thể đảm nhận được điều đó. - Steph đưa cho tôi khăn tắm và cũng tự lấy cho mình một chiếc. Chúng tôi bước ra khỏi phòng chúa đồ và Steph quay lại nhìn tôi. - Còn nếu như cậu không muốn có Cameron, hãy giúp Katy có được anh ấy. Ít ra thì cậu cũng làm được điều đó.

* * *

Khi tôi về đến nhà, dưỡng Alan đang ngồi trên ghế salon, máy tính xách tay để trước mặt. Tôi hích nhẹ dưỡng và ngồi xuống.

- Mẹ vẫn chưa đi làm về hả dưỡng?

- Phòng bị thiếu người, có quá nhiều bệnh nhân, mà là y tá lại ít. Chuyện bình thường tôi mà.

Tôi tu nước lọc ừng ực.

- Con cũng đoán thế.

- Mẹ con cảm thấy mệt mỗi ghê lắm, con cũng biết mà.

- Dưỡng nói, vẫn chăm chú nhìn vào màn hình.

- Dưỡng chẳng có ý kiến gì cả, dưỡng Alan. Có quá nhiều vấn đề, những việc mà mẹ không... - Tôi đứng lên để ngăn mình không nói thêm nữa. - Thôi quên việc đó đi. Con đi tắm đây.

* * *

- Ra ngoài ư? - Bố của Cameron cười lớn.

Tôi cố gắng không nhìn về phía cửa sổ. Có một tấm kính. Hình như thế, tôi cũng không nhớ chính xác. Bàn tay tôi vẫn đặt lên trái tim đang đập của Cameron, còn cậu chẳng nói lời nào.

-Bác ra ngoài đi.- Tôi nhắc lại.

Ông ta không cười nữa mà khoanh tay lại.

- Được rồi, tao ra đây.

- Ông ta lùi một bước, rồi quay lại và đặt bàn tay lên nắm đấm cửa -
Tao đi đây nhé.

Ông ta bước ra ngoài, mắt nhìn về phía tôi chằm chằm.

- Nhìn thấy tao đang ra chưa?

Cánh cửa đóng sau lưng ông ta. Tôi chạy lại và ấn chốt. Khi tôi quay lại, Cameron vẫn nằm trên giường, bất động.

- Dậy đi nào. - Tôi nhìn ra kính cửa sổ. – Lấy cái kéo ra đây.

Cuối cùng thì Cameron cũng hiểu ra, ngồi dậy và đi ra ngăn kéo tủ. Cậu lấy ra một con dao to thay vì chiếc kéo. Tôi nhìn nó vài giây và

tự hỏi tại sao cậu ấy lại để nó ở trong phòng. Tôi mở cửa sổ. Cameron bắt đầu cắt kính.

- Nhanh lên. – Tôi nói. – Nhanh lên.

Cameron cắt kính bằng con dao đó.

Tay nắm đấm cửa bắt đầu động đậy.

- Chúng mày khóa tao ở ngoài. Tao không thể tin được là chúng mày lại nhốt tao ở ngoài. Chúng mày biết là thật quá dễ nếu tao muốn phá cái cửa này. Chỉ cần một cú đẩy mạnh thôi. Giọng của bố Cameron to như thể ông ta đang đứng ngay trong phòng. Cameron cắt còn tôi kéo. Sau đó con dao tuột ra và rơi xuống khe giường. Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau trong khi bố của Cameron lại đập cửa lần nữa. Tôi nắm lấy cửa kính và kéo mạnh hết sức có thể. Một miếng kính cửa vào tay tôi, làm tôi đau nhói và chảy máu. Tôi bắt đầu khóc, vì biết rằng nếu chúng tôi không ra ngoài được, có thể mọi thứ sẽ rất tồi. Rồi phía cánh cửa bên ngoài im lặng, và điều này còn ghê rợn hơn cả những cú đập cửa. Tôi vẫn cố kéo cánh cửa kính cho dù tay đau nhói.

- Mình làm được rồi. – Tôi nói.

Một cái lỗ trên kính đủ rộng để chúng tôi có thể chui ra.

- Cậu xuống trước đi. – Cameron nói, giúp tôi ra ngoài và cuối cùng chân tôi cũng hạ được xuống mặt đất bần thủ.

Mắt cá chân tôi bị đau và cả đầu nữa, cũng đau nhói. Vài nắm tóc của tôi bị móc lại và giăng ra khỏi đầu. Cameron cũng chui ra ngay sau tôi. Cậu nắm lấy tay tôi.

Chúng tôi lao đi.

* * *

Tám năm đã trôi qua, tôi đứng dưới vòi hoa sen để dòng nước bao phủ khắp cơ thể. Tôi dường như có thể cảm nhận được đôi tay mình vừa vừa phải tắm kính cửa sổ. Có thể có một vài vết sẹo, tôi tự nhủ và đưa tay lên ngang mặt để kiểm tra. Lẽ ra chúng vẫn phải ở đây. Nhưng trên da tôi chỉ có vài vết màu hồng nhạt, là hai vết cửa nhỏ, ngoài ra chẳng có gì. Tôi chính là người đưa cả hai trốn thoát ra ngoài, tôi, Jennifer Harris bé nhỏ luôn sợ sệt. Hồi ức về cảm giác trốn chạy và về Cameron là những gì duy nhất mà tôi đang có.

* * *

Tôi thức dậy sau nửa đêm, nghĩ rằng mình đã nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa sổ. Đó không phải là tiếng bước chân của những người hàng xóm như bình thường, cũng không phải của những chú mèo đi lạc. Tôi tập trung lắng nghe, sẵn sàng chạy vào phòng của mẹ và dựng Alan nếu cần thiết, nhưng nghe mãi chẳng thấy gì nữa và cuối cùng lại chìm vào trong giấc ngủ.

Chương 15

- Cơ hội cuối cùng để uống cà phê đây. Dượng Alan thò đầu vào phòng tắm khi tôi đang đánh răng rửa mặt

- Dượng để dành cho con một tách. Một giây nữa là con xong rồi.

Tóc tôi nhất định không vào nếp. Dưới mắt tôi có hai quầng thâm và da trông rất sạm. Tôi tìm lọ sáp bôi tóc trong túi đựng đồ thể thao nhưng hóa ra tôi đã để quên trên xe. Tôi vội vàng chạy ra bên ngoài trời lạnh.

Khi nhét chìa khóa vào cửa xe, tôi há hốc miệng vì kinh ngạc. Bểghế đã ngã ra đằng sau và đôi chân dài của Cameron duỗi ra đến tận bảng đồng hồ. Cậu ta đắp chiếc áo khoác bò lên người và mắt nhắm lại. Trông Cameron giống hệt hồi nhỏ. Tôi nhẹ nhàng mở cửa xe và chui vào cạnh cậu.

- Cameron. - Tôi gọi khế. – Cam.

Cậu mở mắt, hơi chói vì ánh mặt trời.

- Xin chào.

- Cậu đang làm gì đấy?

- Ngủ trong xe của cậu.

- Mình biết rồi. – Tôi liếc vào nhà. – Cậu có muốn vào nhà không? Và ăn sáng nữa?

Cậu gật đầu và ra khỏi xe. Tôi dẫn cậu đi lên trước, qua cửa chính và vào bếp. Mẹ tôi đang làm bữa trưa. Bà ngược mắt lên, vẻ ngạc nhiên chỉ thoáng qua một giây.

- Ồ, chào cháu, Cameron. Bác nghĩ là vẫn còn một tách cà phê nếu như Jenna không ngại chia sẻ.

- Cậu cứ uống đi. – Tôi bảo cậu ta. – Mình sẽ mua vài thứ trên đường đến trường.

- Cảm ơn. Mẹ lấy ra một cái tách và sẽ thành ra hai nửa.

- Mẹ xong rồi. – Bà vừa nói vừa cho bữa ăn trưa của mình vào túi giấy. – Rất vui được gặp cháu, Cameron. Bảo với mẹ cháu rằng bác rất muốn gặp cô ấy.

Rồi quay sang hôn tôi.

- Chúc vui nhé.

- Vâng ạ.

Tôi và mẹ không hề trao đổi với nhau câu nào nữa kể từ hôm Chủ

nhật vừa rồi và tôi biết rằng mẹ đang chờ đợi ở tôi một tín hiệu rằng tôi đã hết giận. Tôi hôn lại và điều đó khiến mẹ mỉm cười.

- Tại sao cậu lại không vui chứ? – Cameron hỏi khi mẹ tôi đi khỏi.

- Sáng nào mẹ cũng chúc mình như thế mà. Đối với mẹ thì từ đó đồng nghĩa với từ “tạm biệt”. Làm thế nào mà cậu lại chui vào xe của mình được?

- Cậu có khóa đâu.

- Ồ.

Câu hỏi của tôi sẽ rõ ràng hơn nếu tôi hỏi: “Tại sao cậu lại chui vào xe của mình?”, nhưng tôi có thể chờ đợi câu trả lời này. Chúng tôi nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách của dượng Alan. Dượng thò đầu vào bếp.

- Chào Jenna nhé. – Chợt lông mày của dượng nhướng lên khi nhìn thấy Cameron. - Ồ, chào cháu.

- Chào bác ạ. – Cameron chào lại.

- Rất vui được gặp lại cháu.

- Cháu cũng thế.

Một quãng im lặng dài ngượng nghịu tiếp sau đó và chúng tôi nhìn

nhau, mỉm cười lịch sự.

- Hẹn gặp lại con tối nay, Jen.

- Chào dưỡng.

Dưỡng đi ra ngoài và tôi quay sang Cameron.

- Nào.

- Tối qua cậu không gọi cho mình.

- Mình có gọi được không?

Cameron nhìn xuống đất.

- Chỉ nghĩ rằng cậu đã có số của mình nên mình trực điện thoại cả đêm. – Cậu cười. – Tự nhiên lo rằng nó bị hỏng. Và cuối cùng phải ra trạm điện thoại công cộng để thử gọi xem.

- Sao cậu không gọi cho mình. Vì sau khi cậu bỏ mình ở lại sau bữa trưa hôm chủ nhật. Mình nghĩ rằng... - Tôi kết thúc ở đó và nhún vai, không muốn tức giận với Cameron hay có bất kỳ cuộc tranh luận nào. - Dù sao thì sau buổi thử vai, mình đã vào phòng tập với Steph và sau đó phải cắm đầu vào đóng bài tập bị bỏ quên. Điều đó không có gì đáng buồn cười chứ.

Dĩ nhiên là tôi đã bấm số của Cameron tới mười tám lần nhưng rút

cục vẫn không gọi. Tôi không biết sẽ phải nói gì và càng đáng sợ hơn nếu như cậu không nhắc điện thoại.

- Hôm Chủ nhật lẽ ra mình không nên làm như thế.

- Ồ. – Tôi khoát tay. – Thôi đừng bận khoăn về điều đó. Mình phải đi chuẩn bị vài thứ đây. Có ngũ cốc và vài thứ nữa đấy... cậu có thể mang về nhà tự làm.

* * *

- Em nhìn thấy cậu ấy đang đi bộ đến trường.- Tôi bảo Ethan. - Thế là em kéo cửa ra và mời cậu ấy lên xe. Em nghĩ là ai cũng sẽ làm thế thôi. Tôi không có thói quen nói dối Ethan nhưng thực sự không biết làm cách nào cho anh hiểu. Cameron ngủ trong xe của tôi. Thậm chí đến tôi còn không hiểu nổi. Còn Cameron, trên đường đến trường, vẫn không đưa ra một lời giải thích nào.

- Được rồi, thế tại sao em đi học muộn? – Ethan hỏi.

- Sáng nay em chuẩn bị mọi thứ muộn. Thành ra muộn giờ.

Anh không nhìn tôi, không nắm tay tôi hay làm bất kỳ một hành động nào tương tự khi chúng tôi đi xuống sảnh.

- Đây là lần đầu tiên em đi học muộn, Jenna. Và, thật là ngẫu nhiên, điều đó lại xảy ra khi em đi cùng với Cameron.

- Vâng. Khi chúng tôi bước vào phòng, tôi kéo tay Ethan lại. Trong khoảnh khắc, tôi tự hỏi mình tại sao không cố gắng cắt đứt mọi chuyện này. Anh không hề hiểu tôi, không thích tôi, thậm chí còn không có thái độ khoan dung. Nhưng có lẽ đây cũng là lỗi của tôi nữa, là kết quả của những lời nói dối, giấu giếm và cách hành xử như một người hoàn toàn khác. Cảm thấy tuyệt vọng, tôi bắt đầu giờ lại bài của Steph.

- Em đang cố gắng làm mới cho cậu ấy và Katy. Em muốn cậu ấy tham gia mọi việc cùng chúng ta và như thế có thể gần gũi cô ấy.

Ethan cười nhạt.

- Điều gì làm em nghĩ rằng cậu ta sẽ đến với Katy?

- Sự hấp dẫn trái chiều.

Chuông vào lớp reo lên. Cameron đi về phía chúng tôi, như thể cậu ta đang chờ đợi để được vào lớp. Giờ thì chúng tôi cư xử với nhau rất kín đáo.

- Xin lỗi, cho mình qua. – Cameron nói.

Ethan gạt tóc ra khỏi mắt, và hất cằm.

- Chờ chút, tôi còn vài việc với bạn gái tôi.

Nói rồi Ethan kéo tôi vào người anh và hôn. Anh điềm nhiên đưa

lưỡi quờ tìm trong miệng tôi. Khi anh thả tôi ra, Cameron vẫn đứng nguyên đó và nhìn.

- Điều đó là để gây ấn tượng với tôi sao? – Cậu ta hỏi và bỏ vào lớp.

Má tôi nóng bừng, không phải vì nụ hôn bất ngờ vừa rồi.

- Tại sao anh lại làm thế, Ethan?

- Vì anh thích thế. – Mặt anh lúc này cũng đỏ ngàng với tôi.

- Em sẽ đánh giá cao điều này nếu như anh không dùng thân thể em để thể hiện.

Chuông reo lên lần cuối cùng. Tôi đẩy anh ra để đi qua và về thẳng chỗ ngồi, lấy cuốn sách môn chính thể và cố gắng kìm mình để không khóc. Kể từ ngày tôi nghe tin Cameron chết, tôi chưa bao giờ khóc ở trường. Không khóc ở trường là điều tiên quyết để có thể trở thành Jenna Vaughn.

Thầy O'Connor một lần nữa lại mắc lỗi vì quá tốt, thầy ra đứng cạnh tôi trong suốt thời gian kiểm tra miệng. Thầy thì thầm.

- Mọi việc ổn chứ, Jenna?

Tôi lắc đầu.

- Em có muốn thầy viết giấy ra ngoài(3) không?

Tôi gật đầu.

Thầy quay về bàn mình, viết giấy ra ngoài, và đưa cho tôi trong khi cả lớp chăm chú nhìn. Tất cả mọi người đều nhìn tôi trừ Ethan. Anh từ chối làm điều đó.

Tựa người vào khoang nhỏ trong nhà vệ sinh, lúc này tôi hoàn toàn trở thành Jennifer Harris. Tôi không thể đếm được số lần tôi đã khóc ở trường. Tôi khóc vì mọi lý do: làm rơi hộp đựng hoa quả ra giữa sân trường, cô Jameson vô tình ngồi vào công trình giấy bồi của tôi hay khi bị mất quả bóng cao so trong bộ đồ chơi.

“Con bé. Con bé béo phì.”

“Nhạy cảm, “giàu cảm xúc”, “cải lương” là những từ mà người lớn thường hay sử dụng. Dường như họ nghĩ rằng đó là cách để tôi thu hút sự chú ý.

- Em sẽ học cách để bình tĩnh trở lại. - Thầy hiệu trưởng Anderson đã nói với tôi như vậy sau một màn khóc lóc của tôi.

Tôi hứng chiếc khăn giấy dưới vòi nước và áp nó lên mặt, nhìn mình trong gương để kiểm tra đôi mắt đỏ hoe.

- Con bé. – Một giọng nói bật ra từ bên trong, giọng nói mà tôi chưa bao giờ nghe thấy trước đây cất lên. – Cậu không phải là một con bé. Những đứa trẻ có thể tự cứu mình bằng cách dùng tay trần để

bể kính cửa sổ thì sẽ không bao giờ khóc.

Tôi nhắm mắt lại, muốn được tiếp tục nghe thấy những lời ấy nữa, cố gắng xua đi bất kỳ hình ảnh nào của Jenna Vaughn. Nhưng rõ ràng là giọng nói ấy đã dừng lại.

* * *

Cameron không bị bắt ở lại trường sau khi tan học mặc dù cậu ấy cũng đến muộn. Tôi không lấy làm ngạc nhiên. Cameron luôn điều khiển được mọi thứ bằng những nguyên tắc riêng của mình, cho dù đó có là nội quy của nhà trường đi chăng nữa. Ethan đợi tôi ngoài cửa phòng. Tôi giả bộ không nhìn thấy anh và đi hướng khác.

- Em đi đâu đấy? – Anh quay lại khi nhận ra rằng tôi không có ý định đi cùng anh.

- Em phải về sớm. Mẹ muốn em làm giúp vài việc trong nhà.

- Thế còn vở kịch thì sao?

Tôi nhìn anh. Tôi biết rằng anh cũng xấu hổ và hối hận vì màn kịch trước giờ học môn chính thể. Và tôi cũng biết rằng anh đang chờ đợi tôi, như mọi khi, sẽ nhẹ nhàng tha thứ cho anh và hành xử theo kiểu tất cả mọi thứ đều ổn rồi, sau đó khôi phục lại mối quan hệ của chúng tôi bằng một nụ cười và một cái ôm. Nhưng tôi không thể.

- Hôm nay em đành bỏ lỡ rồi. – Tôi nói. – Em xin lỗi.

Anh nhún vai, tỏ vẻ tức giận.

- Dù thế nào thì chúng ta vẫn phải đưa ra quyết định cuối cùng để lựa chọn vai diễn. Em đừng làm to chuyện.

-Ồ, chúc vui vẻ.

- Jenna...

- Gì vậy, Ethan? – Tôi đáp nhanh, giọng khó chịu.

- Đừng để ý nhé. Lạy Chúa. Gần đây em có chuyện gì vậy? – Anh bắt đầu bước đi, sau đó ngoái lại. -Ồ, để anh đoán xem nào. Lại vấn đề nội tiết chứ gì? Em về nhà uống vài viên Midol đi.

- Vâng, em sẽ làm thế. Cameron đứng ở bãi đỗ xe, ngay cạnh ô tô của tôi.

- Làm thế nào mà cậu thoát khỏi bị kiểm điểm? – Tôi hỏi, tay lục tìm chùm chìa khóa trong ba lô.

Cậu nhún vai.

- Ngày mai mình sẽ trả nợ. Bàn tay tôi nắm chặt chùm chìa khóa có chiếc móc treo tượng Nữ thần Tự do mà Ethan mua về sau chuyến đi du lịch New York cùng gia đình hồi trước năm học mới. Tôi tự hỏi không biết mình sẽ còn giữ chúng trong bao lâu nữa.

- Cậu có cần mình đưa về không?

- Không.

- Thế thì cậu đứng đây làm gì?

Cậu ta nhìn xuống đất và cuối cùng thì tôi cũng thuyết phục được cậu ta vào trong xe. Cameron nghe theo và ngồi lên ghế. Chúng tôi nhanh chóng ra khỏi bãi đỗ xe và tôi lái xe qua vài khối nhà trước khi hỏi cậu xem chúng tôi sẽ đi đâu đây cho dù đã biết rõ câu trả lời: Đi về nơi mọi sự bắt đầu.

- Mình không nghĩ là mình có thể đâu Cameron.

- Cố lên nào. Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Chúng tôi dừng xe chờ đèn đỏ và tôi đưa mắt liếc nhìn cậu, mong cậu sẽ nói “được rồi” và chúng tôi không phải đi nữa, hoặc là cậu ấy sẽ gợi ý đi về phía hẻm núi hay mua vài đĩa khoai tây hầm pho mát. Tôi ước gì lúc này chúng tôi chỉ là những người bạn bình thường dựa trên những mối quan hệ bình thường chứ không phải có chung những hoài ức như thể chúng tôi không thuộc về thế giới này. Đèn chuyển sang xanh và Cameron nói.

- Hãy tin ở mình, Jennifer. Chỉ cần... cậu tin tưởng ở mình thôi.

Tôi lái xe qua một hai khối nhà nữa.

- Tại sao mình cần phải làm thế?

- Tại sao cậu lại không làm thế?

“Bởi vì cậu đã rời bỏ mình, Cameron. Sau khi chúng ta đã trải qua mọi chuyện cùng nhau.”

Nhưng tôi biết rằng đó không phải là lỗi của Cameron mà phần nhiều lỗi của tôi. Có vẻ như cả hai chúng tôi đều không cố gắng điều khiển cuộc sống của mình. Chúng tôi vẫn cứ sống trong sự bao bọc của bố mẹ, cả hai chúng tôi. Dù sao thì tôi cũng đã lái xe ra đến đường cao tốc. Tôi bật radio lên và chúng tôi cứ đi trong im lặng khoảng hai mươi phút. Khi đến lối rẽ, những cửa hàng xấu xí và siêu thị Wal-Mart mới xây dựng lù lù hiện ra trước mắt chúng tôi. Tôi nói.

- Để mình về nhà cũ của mình trước. Mình chưa quay lại đó kể từ khi chuyển đi.

- Còn mình đã đến đó hai lần rồi.

- Thật vậy sao?

- Ừ, sống ở đó cùng cậu là một trong những kỷ niệm đẹp nhất của cuộc đời mình.

Tôi tưởng tượng ra Cameron đã đến nhà chúng tôi, đứng nhìn lên cửa sổ và đang nghĩ về tôi. Chúng tôi đã đến rất gần. Khu này dù

sao cũng đẹp hơn ngày xưa một chút với những cửa hàng và thương xá sáng sủa. Khi nhận ra con phố cũ nhà mình, tim tôi đập rộn lên.

- Nó đây. – Tôi nói.

Dường như tất cả mọi thứ ở khu nhà cũ đều vẫn nguyên xi, vẫn vôi tường màu be, vẫn bãi đỗ xe mái thiếc rỉ, vẫn lối vào bằng xi măng bao quanh thảm cỏ xanh ngắt và chiếc ao nhân tạo. Giờ có thêm những lá cờ màu vàng và xanh lá cây treo dọc phố như những điểm nhấn ồn ào để quảng bá và khẳng định về một cuộc sống thú vị ở vùng West Valley & Gardens.

- Ngày chuyển nhà đặc biệt. – Cameron nói, chỉ vào băng rôn treo trên cổng vào. – Miễn phí cho tháng thuê nhà đầu tiên.

- Quá hấp dẫn.

Chúng tôi đỗ xe và bước trên nền gạch xi măng đi về phía khu nhà C, tất cả cửa sổ đều trở ra phía tường bên này. Chúng tôi đã từng ngồi đó và nhìn ra ngoài sau giờ học, quang cảnh của khu nhà kho đã thật là dễ thương. Giờ thì hơi thở của tôi điều hòa trở lại khi tôi quàng ra góc tòa nhà. Chỗ giữa tôi và khu nhà kho mà trước kia chỉ là nền đất trống khô cằn, người ta đã trồng rất nhiều cây dương. Hệt như truyện cổ tích, những cây dương lớn rất nhanh và lá của chúng chuyển từ màu xanh của hè muộn sang màu vàng của mùa thu. Tôi tự hỏi sẽ như thế nào nếu như hàng ngày nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những thân cây trắng kia thay vì một mảnh đất chết trống

trơn.

Một cơn gió nhẹ thổi qua và lá cây khẽ lay động.

- Nghe kìa. – Tôi bảo Cameron.

Cameron nhảy qua dòng suối nhân tạo chảy giữa chúng tôi và những cây bạch dương. Tôi cũng làm thế rồi chúng tôi tiến sâu vào trong những tán dương.

- Chúng xào xạc. – Cameron nói. – Lá cây xào xạc. Còn nhớ không?

Tôi ngồi xuống đất rồi nằm hẳn xuống.

- Làm thế đi nào. Như chúng ta đã từng làm ấy.

Gió thổi mạnh hơn và Cameron nằm dài cạnh tôi, cánh tay dang rộng ra hai bên. Chúng tôi vẫn cứ nằm nguyên như thế và lắng nghe, rất lâu.

- Cậu đang nghĩ gì thế? Tôi nhắm mắt lại.

- Quá nhiều thứ.

- Ví dụ?

- Mẹ đã kể với mình mọi chuyện. Mình muốn biết cậu sống như thế nào ở nơi ẩn náu ấy, và tại sao sáng nay cậu lại ngủ trong xe của

mình. Mình muốn biết bây giờ cậu đang sống ở đâu và suốt tám năm vừa qua cậu sống như thế nào. Tại sao cậu lại trở về. Mình muốn biết thực sự thì điều gì đã diễn ra trong nhà cậu và những gì mà bố cậu đã làm ngày hôm đó là...- Tôi nuốt nước bọt. – Liệu có phải ông ấy vẫn thường làm như vậy đối với cậu.

Tôi thở mạnh và mở mắt ra.

- Đó là những gì mình đang nghĩ đấy.

Trước khi Cameron kịp nói gì, điện thoại của tôi vang lên bản giao hưởng số Năm của Beethoven. Tôi lấy nó ra khỏi túi áo khoác và nhìn thấy số của Ethan hiện lên trên màn hình. Tôi tắt máy. Lưng tôi lạnh và ẩm ướt nhưng tôi vẫn không ngồi dậy, trừ phi Cameron chịu trả lời dù chỉ một câu hỏi. Nhưng cậu đã đứng dậy và nhìn xuống, đưa tay để kéo tôi lên.

- Bây giờ chúng mình ra trường cũ.

- Đó là tất cả những gì cậu có thể nói sao.

Mặt trời xuyên qua những tán lá dương và đậu vào người cậu tạo nên những chùm sáng xanh vàng. Có thể gọi đó là ánh mặt trời, nhưng cũng có thể là do tôi tưởng tượng lên sau một chuỗi những sự kiện ngày hôm nay. Những cây bạch dương bao quanh Cameron và tôi chỉ muốn ở lại đây mãi mãi mà không phải quay trở về Jones Hall hay quay về với Ethan nữa. Có thứ gì đó đã xâm chiếm và an ủi tôi sau chuyện xảy ra với mẹ: Cameron, người bạn duy nhất của tôi,

người bạn suốt những năm tháng vừa qua, người bạn suốt cuộc đời tôi. Chỉ chúng tôi là có thể trải qua mọi chuyện cùng nhau với sự thấu hiểu và lòng trung thành không suy tính, trong một thế giới mà chỉ có chúng tôi chiếm ngự. Tôi sẽ không giả vờ nữa. Bây giờ tôi có thể ngẩng nhìn cậu, sẽ chẳng khó khăn gì để quay trở lại những năm tháng đó, bỏ lại mọi thứ đằng sau, những gì đã xây dựng nên một Jenna Vaughn.

Cậu ngồi xuống cạnh tôi, và tôi đặt tay lên đường viền quần jean của cậu. Đó là lần đầu tiên tôi chạm vào cậu kể từ hôm ở căng tin trường.

- Mình có quá nhiều thứ để nói với cậu. – Cậu nói, khẽ đến mức tôi hầu như không nghe thấy gì. – Nhưng mình không biết phải bắt đầu như thế nào.

- Như thế nào cũng được. – Tôi thì thầm. – Mình chỉ muốn biết thôi mà.

- Mình cảm thấy cứ như thể mình đã nói hết với cậu mọi chuyện rồi, theo một cách nào đó. Mình cứ nói chuyện thầm với cậu ở trong đầu trong suốt tám năm qua. Cứ vẽ ra những thiên sử thi và đoạn tiếp theo của nó, rồi lại đoạn nối tiếp của đoạn tiếp theo.

Tôi đặt ngón tay lên những sợi dây giày của cậu và sau đó lên chiếc bút tất. Mỗi một milimet dưới đầu ngón tay tôi đều có thể cảm nhận được da thịt cậu. Tôi đưa ngón tay xuôi xuống và đặt lên mắt cá chân cậu.

- Giờ thì mình ở đây rồi. – Tôi nói. – Cậu có thể nói chuyện với mình, nói thật to.

Vừa lúc đó, có hai cậu bé trạc tám, chính tuổi lao vào rừng cây, nhảy qua dòng suối giống chúng tôi khi nãy. Hai cậu bé khựng lại khi nhìn thấy chúng tôi. Tôi rút tay khỏi mắt cá chân của Cameron và ngồi dậy.

- Ồ. – Một cậu bé lên tiếng. – Xin chào.

- Chào em. – Tôi nói. – Bọn chị chuẩn bị đi đây.

Tôi đứng dậy mà không cần Cameron giúp đỡ, lùa tay vuốt lại tóc và đi theo cậu ra bãi đỗ xe.

* * *

Khi đến trường tiểu học cũ, Cameron đi trước qua phần sân rải nhựa đường, qua sân bóng rổ vẫn còn vài đứa trẻ đang chơi ở đó. Tôi biết nơi mà Cameron thường ngồi, ghế băng bên ngoài phòng làm việc của bác sĩ Lloyd.

- Mình nhớ là mình đã từng ngồi đây, - Cameron nói. – và quan sát cậu ở kia.

Cậu chỉ tay, nhưng tôi không cần phải nhìn vì cánh cửa trước mặt chúng tôi đang đóng kín. Tôi đã từng ở đây vào những bữa trưa, bắt

đầu nhin ăn và tập đọc trên chiếc ghế băng đặc biệt của tôi ở phía bên kia sân trường, rồi đi bộ xung quanh hoặc đứng thẳng băng trên ụ xi măng phân cách giữa phần rải nhựa và khuôn viên, với hy vọng là trông mình có vẻ bận rộn hơn và việc tôi không có bạn cũng chẳng mấy may có vấn đề gì.

Tôi ngồi cạnh Cameron trên chiếc ghế băng.

- Cậu đã nghĩ gì khi cậu quan sát mình lúc ấy?

Cậu hơi nghiêng đầu về phía toà nhà.

- Rằng mình hiểu cậu. Rằng cậu hiểu mình.

- Cậu có nhớ cái lần đầu tiên cậu nói chuyện với mình không? Vì mình không nhớ. Nhiều năm trời mình cố gắng nhớ ra mà không thể.

- Cậu không nhớ ư? Thực ra thì không phải mình nói chuyện với cậu, mà là cậu nói chuyện với mình. Tôi nhích ra một chút rồi nhìn cậu.

- Thế ư?

- Cậu chạy băng qua sân trường đến đây vào giờ giải lao. Chạy thẳng đến chỗ mình.

Cameron cười to.

- Trông cậu có vẻ rất quyết tâm. Lúc đó mình còn sợ rằng cậu sẽ đá mình một phát vào cằm chân hoặc làm điều gì đó tương tự.

Tôi chẳng nhớ gì hết.

- Cậu nói rằng cậu mới tham gia một câu lạc bộ và hỏi mình có muốn tham gia không?

- Gượng đã ... - Có thứ gì đó lóe lên trong mớ hồi ức của tôi. – Cậu có nhớ rằng hôm đó là ngày Lễ tháng Năm không?

- Ngày mà tất cả mọi người đều phải thất nơ.

- Đúng rồi.

- Ừ, tất cả lũ con gái đều cài nơ trên tóc trừ cậu.

Jordana không cho tôi được cài nơ. Con bé nói rằng tóc tôi quá nhờn và tôi sẽ lây chấy cho người khác. Dù sao thì tôi cũng đã tin vào lập luận logic của nó.

- Mình vẫn nhớ. – Tôi trả lời khẽ. – Nhưng mình không nhớ nhiều về điều đó. Mình chỉ nhớ rằng cậu là người đầu tiên làm quen với mình.

- Không. – Cậu mỉm cười. – Cậu bắt đầu đấy chứ. Mình cũng muốn nhưng cậu mới là người quyết tâm làm điều đó.

- Mình vẫn cứ nghĩ rằng mình là một kẻ nhát gan, một đứa trẻ luôn sợ sệt mọi thứ. Cậu im lặng. Chúng tôi ngắm những đứa trẻ đang chơi bóng rổ trong sân trường.

- Không phải thế. – Cameron nói. – Cậu thừa biết điều đó mà.

Rồi đột nhiên cậu đứng lên.

- Đi thôi. Chúng ta vẫn còn một nơi nữa.

* * *

Chúng tôi phải mất một lúc mới tìm ra nó, những con phố trông giống hệt nhau với các ngôi nhà san sát. Những dãy nhà tẻ nhạt dường như kéo dài vô tận với nước ve màu be, nâu sẫm, ghi xám và màu ngà. Không khí trong xe thay đổi hẳn, trở nên căng thẳng. Chúng tôi không nói chuyện nữa và đó là một sự im lặng khó chịu, một sự im lặng mà bạn cứ cảm thấy muốn nói ra một điều gì đó để phá vỡ nó. Càng lái xe gần hơn đến ngôi nhà cũ của Cameron thì chúng tôi càng cảm thấy như thế. Tôi liếc nhìn Cameron, thấy cậu nắm chặt tay nắm cửa, những ngón tay trở nên trắng nhợt.

- Đây rồi. – Cameron nói, giọng thản nhiên.

Chúng tôi đang đứng trước một ngôi nhà kiểu nông trại đồ nát với lớp vách gỗ nâu vàng và bãi cỏ rộng khô cằn. Tôi vẫn để xe nổ máy. Tim tôi đập mạnh.

- Chúng mình không cần phải làm thế này. – Tôi nói.

Hàm rằng Cameron nghiêng lại và điều đó khiến tôi nhớ về hình ảnh của cậu ấy những năm tiểu học, khi cậu đứng ngoài xem một trận quyền Anh hay đang ngồi trên ghế băng ở phòng bác sĩ Lloy.

- Mặc dù vậy chúng ta vẫn làm.

Tôi lắc đầu, mắt nhìn ngôi nhà. Đúng lúc đó có một phụ nữ xách túi rác đi ra.

- Để mình hỏi bà ấy xem liệu mình có vào được không. – Cameron nói.

- Vào ư?

- Ừ.

Tôi hạ giọng đến mức thì thầm.

- Chúng ta không nên làm thế. Nói chuyện trước có được không? Về những gì đã xảy ra?

- Tại sao. Chúng ta đều biết mọi chuyện rồi mà.

- Mình không thể.

- Nhưng mình đang ở bên cậu. Chúng mình ở bên nhau.

Cameron nhìn ra ngoài cửa sổ. Người phụ nữ đã đi vào và đóng cửa lại.

- Chúng ta có thể quay lại vào lần khác, - tôi nói. – sau khi đã nói chuyện hết với nhau.

Tôi cho xe chạy.

- Đến nơi nào đó nhé. Uống cà phê. Hay làm một việc gì đó tương tự.

- Có gì đâu. – Hàm răng Cameron nghiêng lại, nhưng giọng cậu thân nhiên một cách đáng sợ.

- Có chứ. Cameron. Đó mới chính là vấn đề đấy. Nếu không có vấn đề gì thì mình đã có thể vào ngay rồi. Mình chưa sẵn sàng. Cậu không thể đột ngột xuất hiện sau ngàn ấy năm và bắt mình phải sẵn sàng.

Cameron mở cửa xe và chuẩn bị bước ra ngoài.

- Chờ đã. Cậu đi đâu đấy?

- Xin lỗi vì mình đã đến đây và làm đảo lộn cuộc sống của cậu.

- Không phải mình muốn nói thế đâu.

Nhưng cậu đã bước ra ngoài, đi bộ xuôi xuống phố, đi xa khỏi tôi.

(3) Ở các trường học ở Mỹ, Canada, giấy ra ngoài (hall pass) được sử dụng nếu như học sinh muốn vào nhà vệ sinh, phòng y tế hay việc gì đó bất chợt giữa giờ học. Giáo viên sẽ ghi rõ thời gian ra ngoài, và sau khi kết thúc thời gian quy định trên giấy, học sinh sẽ phải quay vào và nộp lại giấy này cho giáo viên.

Chương 16

Khi về đến nhà, tôi lên thẳng phòng mình. Phải mất hơn một tiếng đồng hồ cơn chóng mặt mới giảm bớt. Bất kể lúc nào nghĩ đến khuôn mặt của Cameron, giọng nói của cậu, hình ảnh cậu ấy bước ra ngoài ô tô, tôi lại bật khóc. Tôi đau đớn và giận dữ. Sau đó lại cảm thấy có lỗi vì đã giận dữ, rồi lại tức giận vì cảm thấy có lỗi, và cứ như thế. Tôi nằm trên giường, đắp khăn mặt lạnh lên mắt để xóa đi những dấu hiệu chứng tỏ tôi vừa khóc. Tôi lăm nhăm những đồ có sẵn trong tủ lạnh và tủ buýp phê xem liệu có thứ gì có thể làm tôi dịu bớt. Nhưng chẳng có món nào làm tôi hài lòng. Những gì tôi muốn bây giờ là trở lại thành Jenna Vaughn. Khi đã bình tĩnh đôi chút, tôi bấm số của Ethan.

- Chào anh. – Tôi nói. – Xin lỗi vì cuộc gọi nhớ ban nãy.

- Sao em không gọi lại cho anh?

- Anh có để lại lời nhắn đâu.

- Nhưng em biết là anh gọi mà.

- Em gọi lại đây rồi còn gì.

Tôi có thể nghe thấy hơi thở của Ethan, anh bắt đầu nói gì đó rồi lại thay đổi chủ đề.

- Em xin lỗi, - tôi nói nhanh – vì cuộc điện thoại nhớ và vì vài việc khó chịu ngày hôm nay.

-Ồ, anh chỉ muốn báo với em rằng chúng ta đã có danh sách các vai diễn. – Giọng anh có vẻ nhẹ nhõm như bình thường. – Steph đã có vai diễn mà cô ấy muốn. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Em biết Jill Stevenson không? Có bé năm thứ hai ấy? Cô ấy còn nhận được vai chính nữa kia.

- Thế còn Katy thì sao?

- Katy cũng ở trong danh sách, cô ấy sẽ chẳng bao giờ tha cho anh nếu anh gạt cô ấy ra ngoài đâu, nhưng đúng ra thì cô ấy cũng không thành công lắm với vai diễn này.

- Anh biết là Katy diễn cũng được mà. – Tôi nói, cố giữ cho giọng nói tập trung, vẻ như tôi vô cùng quan tâm đến vở kịch của trường. – Thế ngày mai bắt đầu diễn tập à?

- Chỉ đọc nháp thôi. Em nên đến, để khớp các vai diễn và xem cái gì nên bỏ đi.

- Vâng ạ.

- Anh xin lỗi về chuyện sáng nay.

Tôi cuộn tròn trên giường và thở dài.

- Được rồi mà.

- Thật không?

Ồ, không, thật ra là không. Nhưng chí ít Ethan cũng sẽ không nhảy tót ra khỏi xe của tôi mà không một lời giải thích.

- Thật. - Anh qua chỗ em nhé.

Tôi cân nhắc.

- Không phải tối nay. Ngày mai có được không? Mai bố mẹ em sẽ đi mua rượu.

- Ngày mai, buổi tối nhé, Jenna.

- Vâng, buổi tối.

* * *

Lúc ăn tối, mẹ hỏi tôi về Cameron, bà muốn biết hiện giờ cậu ấy đang sống ở đâu, các em cậu ấy học trường nào và tôi có số điện thoại của cậu ấy không. Bà muốn gọi cho mẹ của Cameron rồi mời tất cả đến ăn tối. Tôi nhận ra rằng mình không thể trả lời được câu hỏi nào của mẹ.

- Con chỉ có số cầm tay của Cameron. Thế thôi.

- Tối nay con gọi cho cậu ấy được không? Hỏi xem làm thế nào để mẹ gặp được mẹ cậu ấy? Rồi cả hai sẽ hẹn nhau vào một ngày nào đó. – Mẹ nói, vẻ phấn khích. – Mẹ muốn làm một bữa tiệc nướng cuối cùng trước khi mùa đông tới.

Dương Alan nhìn tôi.

- Nếu như con đồng ý. – Dương nói.

Mẹ vung vẩy chiếc đĩa.

- Dĩ nhiên nó đồng ý rồi. – Bà quay sang tôi. – Mẹ đã nghĩ đến việc này kể từ hôm mẹ con mình nói chuyện với nhau. Hôm gặp lại Cameron, phải nói thật là mẹ rất lo lắng điều đó sẽ tác động xấu đến con nhưng giờ thì mẹ nghĩ là nên đón nhận tất cả mẹ con họ, như một gia đình thực sự.

- Từ từ đã. – Dương Alan ngắt lời. – Em yêu, anh...

- Sao vậy?

- Mẹ, thậm chí con còn chẳng nhớ mặt mẹ và các em cậu ấy. Con có gặp họ bao giờ đâu.

- Mẹ nghĩ là con nên gặp. Điều đó sẽ giúp con hiểu sâu hơn về Cameron và toàn bộ câu chuyện.

- Con hiểu cậu ấy. – Tôi nói. – Và cả “toàn bộ câu chuyện” nữa.

- Mẹ không nghĩ vậy.

-Ồ, mẹ chẳng biết gì hết.

- Mẹ cho rằng mẹ biết nhiều hơn con. – Bà nói – Con nên nhớ rằng mẹ nghe được toàn bộ câu chuyện từ mẹ của Cameron và...

- Được rồi, tốt thôi. Mẹ biết nhiều hơn con. Con sẽ gọi cho cậu ấy. Sẽ bảo cậu ấy mời cả nhà để đoàn tụ gia đình. – Tôi đứng dậy và dọn đĩa của mình. – Con muốn nói chuyện thêm nữa nhưng con còn một đồng bài tập phải làm.

Mẹ nói với sau lưng tôi

- Mẹ không có ý làm con giận...

Khi tôi khép cửa phòng, vẫn còn nghe thấy dư vọng Alan vắng vắng.

- Để con nó có thời gian suy nghĩ đã em ạ.

* * *

Một tiếng động đánh thức tôi dậy. Lần này không phải là lũ mèo hay chuột, trừ phi chúng có ý định học cách gõ vào cửa sổ. Chả cần vén rèm thì tôi cũng biết đó là ai rồi. Tôi từ từ nâng cánh cửa sổ lên. Bây giờ, chúng tôi không bị ngăn cách bởi tấm kính nữa.

- Cameron. – Tôi thì thảo. – Cậu đang làm gì đấy?

Cameron khoanh tay lên bậu cửa.

- Mình muốn nói chuyện.

- Bây giờ?

- Cậu không cần phải mời mình nếu cậu không muốn, nhưng có điều mình nên nói cho cậu biết. Hãy hỏi mình bất cứ điều gì cậu muốn và mình sẽ trả lời.

- Nhưng...ngay bây giờ hay sao? Cậu không gọi điện được à?

- Mình không nghĩ là cậu sẽ nhắc máy sau những gì mình đã làm ngày hôm nay.

Tôi rùng mình vì những cơn gió lạnh đang thốc vào trong phòng.

- Được rồi.

Cameron đu người lên và chui qua cửa sổ. Giờ cậu ấy đã ở trong phòng tôi. Tôi quay vào giường, cuối chăn quanh mình và bật đèn ngủ. Cameron đóng cửa sổ lại.

- Phòng của cậu không như mình tưởng tượng. – Cậu nói, mắt nhìn hết chiếc ghế dài có đệm trong góc phòng, nơi tôi thường ngồi đọc

sách, rồi đến bàn học và máy vi tính, bức tường sơn màu rượu vang tương phản với trần nhà màu trắng.

- Cameron...

- Đẹp lắm. – Cậu ngồi xuống ghế. Gấu quần jean của cậu ướt sũng còn giày thì rất bẩn.

- Cởi giày ra chứ. – Tôi nói. – Cởi ra đi nào.

- Cậu cởi cả giày cả tất sau đó gác chân lên ghế đệm. Bàn chân của cậu xù xì nhưng sạch sẽ. Tôi bắt đầu.

- Lúc tối mẹ hỏi mình về mẹ và các em cậu. Mẹ muốn mời họ đến chơi. Kiểu như để chúc mừng cuộc hội ngộ kỳ diệu này.

- Mẹ mình ở California. Cả nhà mình ở đó, trừ mình.

Dù sao thì điều này cũng chẳng làm tôi bất ngờ. Cameron vốn đã chẳng bao giờ hành động như những thanh niên khác đang sống cùng bố mẹ và tuân theo các nguyên tắc gia đình cũng như để cho mọi người phải chăm lo đến mình.

- Thế bây giờ sống ở đâu? Ý mình là, đêm hôm qua cậu ngủ trong ô tô của mình, đêm nay cậu lại nấp quanh nhà mình vào lúc hai giờ sáng. Thế cậu... không có nhà à?

Cậu ta bật cười.

- Mình tự chăm sóc bản thân, từ năm mười lăm tuổi. Mình đi làm. Mình tự trả tiền thuê nhà. Cậu đã nghe về những đứa trẻ bỏ nhà đi bao giờ chưa. Mình cũng thế đấy.

- Nghĩa là cậu trốn bố mẹ? Mình nghĩ chỉ có bọn diễn viên nhí mới hành động như vậy.

- Không. – Cậu ngả người ra sau ghế. – Có sao không nếu mình bật đèn sáng thế này.

Tôi tắt đèn đi.

- Có cái chăn ở đằng sau ghế ấy, nếu cậu cần đắp.

- Cảm ơn. – Bóng Camerong di chuyển trong bóng tối và tôi nghe giọng cậu trầm xuống.

- Nhưng mẹ cậu đã bỏ bố cậu rồi mà. – Tôi nói. – Mẹ mình nói cả nhà cậu phải lánh đi để trốn ông ta. Mình nghĩ là cậu đã bắt đầu một cuộc sống mới. Tại sao cậu lại bỏ đi nữa?

- Mẹ mình lại quay trở về với ông ta, sau đó lại bỏ đi lần nữa. Rồi lại quay trở về và lại bỏ đi. Cứ thế và cứ thế mãi. Cả hai đã ly thân suốt một thời gian dài, nhưng bà vẫn để ông ấy luẩn quẩn đến nhà và ở lại, rồi bảo còn sinh thêm hai đứa nữa sau khi li dị. Bà vẫn cứ nghĩ đó là người đàn ông của gia đình. – Cameron dừng lại, rồi giọng lại hạ thấp hơn nữa. – Ông ấy có vẻ như rất biết giá trị của người đàn

ông nghĩa là như thế nào. Điều đó làm mình phát ớn lên.

- Tại sao cậu lại về Salt Lake? – Tôi đã biết câu trả lời trước khi hỏi cậu ấy câu này và cậu ấy cũng biết rằng tôi thừa biết điều đó. Nó rõ ràng như thể đang treo lơ lửng trước mặt chúng tôi vậy.

- Mình cần phải gặp cậu. Thật khó giải thích.

- Cậu không cần phải giải thích.

- Mình đã cố gắng kể cho mẹ mình nghe chuyện gì đã xảy ra vào hôm ấy. Chỉ cho bà xem miếng kính vỡ trên cửa sổ, nhưng sau đó bà nói rằng vấn đề này quá phức tạp, rằng bố tôi là một người đàn ông phức tạp và chúng tôi cần phải cố gắng hơn nữa để hiểu ông ấy. – Giờ thì giọng Cameron run lên. – Và mình đã nghĩ rằng, có thể bà nói đúng. Có thể ông ấy chỉ đùa thể thôi và bọn mình không cần phải chạy trốn.

- Mình cần phải như thế. – Tôi thì thầm.

- Đó là lý do tại sao mình lại quay trở lại đó.

Cameron không động dậy và tôi cũng thế, nhưng trong khoảnh khắc tôi nghe thấy tiếng cậu hỉ mũi. Tôi biết rằng Cameron bắt đầu khóc.

- Cameron. – Tôi ngồi dậy, chìa tay ra chỗ cậu. – Lại đây.

Cậu đứng lên và đi về phía tôi, kéo lê chiếc chăn đằng sau như một

đưa trẻ. Tôi nhích ra để lại một khoảng trống trên giường.

- Lại đây. Cameron ngồi xuống cạnh tôi. Tôi vẫn nằm trong chăn, còn cậu nằm bên ngoài. Cậu gối đầu trên gối cùng tôi. Má tôi quệt vào tóc cậu và hồi ức về những ngày cậu đến ở nhà chúng tôi, khi chúng tôi cùng ngủ với nhau trong túi ngủ giữa phòng khách và nhiều kỷ niệm khác nữa lại sống dậy.

- Jenifer. – Lúc đó Cameron đã gọi tôi như thế. – Cậu vẫn đang thức đấy chứ?

- Ừ.

- Nhìn xem này. – Cameron đang đứng cạnh cửa sổ phòng khách. Rèm vẫn rủ kín nhưng cậu đang cầm trong tay sợi dây kéo, nụ cười nở rộng trên khuôn mặt. – Sẵn sàng chưa?

Tôi gật đầu, miệng cũng mỉm cười.

- Một, hai, ba. – Cameron đếm, sau đó kéo rèm lên, tay cậu kéo sợi dây liên hồi như đang biểu diễn trên sân khấu. Nụ cười của cậu càng nở rộng, khi nhìn thấy khuôn mặt tôi lúc đó.

- Tuyệt.

Những bông tuyết khổng lồ rơi lả tả ngoài song cửa mặc dù lúc đó mới chỉ là tháng Chín.

Còn bây giờ, tôi ngủ thiếp đi, cánh tay tôi đặt trên ngực Cameron, nhớ về những bông tuyết rơi chậm rãi và rực rỡ dưới ánh đèn đường trên lối vào khu chung cư, nhớ về nụ cười trên khuôn mặt cậu và nụ cười của tôi, như thể những bông tuyết là của riêng chúng tôi, là món quà tặng mà cậu mang đến cho tôi vậy.

* * *

Dượng Alan, như thường lệ thức dậy từ rất sớm và ngó vào phòng để xem tôi ra sao. Và những gì ông nhìn thấy là cô con gái riêng của vợ mới đang ở tuổi thiếu niên và người bạn thuở thơ ấu của cô ta đang nằm tròn trên giường, đắp chung một chăn và vẫn còn đang ngủ. Dượng rít khế tên tôi để đánh thức tôi dậy.

- Jenna.

- Gì ạ? – Tôi nhồm dậy và ngay lập tức nhận thức được tình hình.

Tôi trèo qua người Cameron lúc này cũng vừa mới tỉnh giấc và theo dượng Alan vào bếp.

- Không có gì cả, con thề đấy. – Tôi nói thảm, hy vọng là mẹ chưa dậy.

Dượng Alan lắc đầu.

- Trông thật không ổn. – Dượng liếc về phía phòng ngủ của tôi. – Là Ethan à? Bảo nó ra đây, dượng muốn nói chuyện.

- Không phải Ethan. Là Cameron.

Dượng đưa hai tay lên ôm đầu.

- Jenna, Jenna.

- Con biết rồi. Mẹ đã dạy chưa ạ?

- Chưa dạy.

Tôi vẫn giữ nguyên âm lượng.

- Mình có thể ra bể cá nói chuyện được không dượng?

Dượng bước ra bể cá, tôi đi theo.

- Đem qua cậu ấy gõ cửa sổ phòng con. – Tôi giải thích. – Cậu ấy cần nói chuyện. Con để cho cậu ấy vào. Là con, là ý kiến của con. Đó là tất cả...không có chuyện gì xảy ra nữa cả.

- Đây không phải là việc của dượng. – Dượng Alan nói, mắt nhìn những chú cá. – Mẹ con có thể sẽ thực thi những biện pháp cứng rắn. Nhưng mẹ và dượng đã thống nhất rằng nếu ai gặp tình huống nào thì người đó sẽ tự giải quyết... kiểu những việc như thế này.

- Thế thì, - tôi tràn đầy hi vọng – dượng đi pha cà phê và chúng ta sẽ coi như mọi chuyện chưa xảy ra nhé.

Cameron bước vào phòng, chần vắn cuốn quanh người. Tóc cậu ẹp ra đằng sau và lông mi sụp xuống đôi mắt ngái ngủ.

- Cháu cần phải nói chuyện. – Cậu nói với dượng Alan. – Cháu đoán là bọn cháu đã ngủ thiếp đi.

- Ủ ớ há. – Dượng lo ngại nhìn về phía phòng ngủ mà mẹ tôi đang nằm trong đó. – Cháu không thể để lát nữa nói được à?

- Con chẳng nghĩ thế. – Tôi nói. – Mọi thứ đều trong sáng rõ ràng mà dượng.

Dượng Alan nhìn chúng tôi chăm chú, vẫn lắc đầu.

- Xem nào, Cameron, chỉ cần cháu ra khỏi đây trước khi mẹ Jenna nhìn thấy cháu. Được không?

Cậu gật đầu.

- Để cháu đi lấy giày.

Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Con cảm ơn dượng.

Khi Cameron đóng cửa phòng, dượng Alan nói.

- Jenna. Đây là một tình huống rất rất nguy hiểm, chí ít thì cũng có thể nói như vậy. Nếu mẹ con mà phát hiện ra thì dường chỉ còn nước bị đem luộc nước sôi thôi.

- Mẹ sẽ không làm thế đâu mà. Cảm ơn cảm ơn cảm ơn dường.

- Bây giờ thì dường phải đi pha cà phê. – Dường lật xệch đôi dép đi vào bếp, các khớp xương kêu răng rắc. – Dường già quá rồi.

Tôi trở lại phòng, nhìn thấy Cameron đang chuẩn bị đi, nghĩ về tất cả những gì chúng tôi đã nói với nhau đêm qua và điều đó thật ý nghĩ biết bao.

- Cậu sống ở đâu. – Tôi hỏi. – Mình sẽ đưa cậu về nhà.

- Mình ở cùng ba câu bạn nữa trong một xưởng vẽ. Đây là một cái ổ chuột. – Cậu nói, tay buộc dây giày.

- Sao hôm qua cậu lại ngủ trong xe của mình?

- Thỉnh thoảng mình không muốn về chỗ đó. – Cậu kéo khóa áo khoác. – Bây giờ mình sẽ đi thẳng đến trường, tắm ở phòng đựng đồ. Hẹn gặp lại cậu.

Cameron bắt đầu mở cửa sổ.

- Chờ đã. – Tôi nói. – Cậu có thể đi cửa chính, chỉ cần nhẹ nhàng là được.

- Được rồi. – Khi bước ra khỏi phòng cậu dừng lại, nhìn tôi.

- Cảm ơn cậu!

Chương 17

Lúc ở phòng tự học, tôi và Cameron giả bộ như không để ý đến nhau. Tôi nhìn chăm chăm vào gáy cậu và nhớ ra rằng chỉ mới hai giờ trước đây thôi nó còn đặt trên gối của tôi. Tôi tự hỏi rằng liệu có thật là dượng Alan sẽ không kể lại với mẹ chuyện đó và liệu điều này sẽ xảy ra lần nữa.

Lúc đầu giờ Katy đã rào bước về phía tôi và hỏi dồn về Cameron.

- Steph nói rằng cậu ấy sẽ phục vụ hậu cần cho vở kịch. – Cô ta nói vẻ phấn khích. – Điều này thật tuyệt vì mình có thể làm thân được với cậu ấy nhưng cậu phải cho mình thông tin mới được. Ví dụ tính cậu ấy như thế nào? Đã hẹn hò nhiều chưa? Ý mình là cậu ấy có phải là một tay chơi bời không?

- Không. – Tôi nói. – Cameron không phải tay chơi.

- Cậu đã từng hôn nhau chưa? Cậu ấy thích tuyp người như thế nào? Có thích tóc đỏ không?

- Mình không biết. – Tôi để ý thấy cô ta hôm nay trông rất đẹp mặc dù chỉ đi học như bình thường: tóc búi lên, trang điểm kỹ càng, trông sang trọng như trên sân khấu với áo đen cổ lọ, kính mắt tròn. Cô ta ăn diện vì một anh chàng đã ngủ bên tôi suốt cả đêm. – Cậu ấy mới chỉ đến đây có vài tuần thôi và suốt tám năm vừa rồi mình không liên

lạc gì với cậu ấy. Có thể là cậu ấy đã khác xưa nhiều rồi.

Cô ta thở dài, giọng thiếu kiên nhẫn.

- Được rồi, thế ngày xưa tính cậu ấy như thế nào? Cậu phải cho mình thứ gì thì mình mới có thể bắn trúng được chứ.

- Bắn trúng à? Cậu đang săn nai đấy à?

- Sao vậy Jenna? – Chúng tôi đã vào đến sảnh và mọi người đi lại tấp nập xung quanh. – Chẳng lẽ việc muốn có bạn trai lại kinh khủng đến như thế? Cậu không tin rằng chuyện đó lại có thể xảy ra phải không?

- Katy, không phải. Mình không có ý như thế. Thôi nhanh lên nào. – Tôi nắm lấy cánh tay cô ta và cố kéo vào lớp. Nhưng Katy giằng tay ra.

- Quả nhiên là cậu đã quên cảm giác của một kẻ cô đơn là như thế nào rồi. Nếu chuyện này xảy ra hồi năm ngoái, hẳn cậu đã giúp đỡ mình.

Tự nhiên cô ta bật khóc. Tôi đưa Katy ra một góc sảnh.

- Mình xin lỗi, Katy. Thật sự xin lỗi.

- Đừng bao giờ nói mình như thế nữa. – Cô ta nói, đưa tay chùi mắt.

– Mình đã quen để cho Steph qua mặt mình trong chuyện này

nhưng cậu thì không được thế.

Tôi chẳng có gì để bào chữa. Rõ ràng là tôi đã không ngó ngang đến Katy kể từ khi hẹn hò với Ethan.

- Bọn mình sẽ có nhiều thời gian hơn khi tập kịch. Chỉ ít thì...

Tiếng chuông cuối cùng vang lên và tôi phải vào lớp để tránh bị kiểm điểm hai lần trong một tuần.

- Jenna, cậu phải giúp mình đến với Cameron. Cậu phải làm thế. Cậu ấy sẽ nghe cậu.

- Mình không biết liệu cậu ấy có muốn có bạn gái vào lúc này không.

Cô ta chùi hết những giọt nước mắt cuối cùng và lùa tay xuống mi mắt để lau sạch lớp mascara vừa hoen ra.

- Nhưng mình sẽ cố gắng hết sức. – Tôi nói. – Được chưa nào.

- Đó là tất cả những gì mình nhờ cậu.

* * *

Tôi và Ethan ra ngoài công viên Liberty để ăn trưa. Chúng tôi đã ăn trong xe của anh và vẫn còn mười phút nữa để nghỉ ngơi. Thường thì mười phút này sẽ vô cùng thú vị đối với cả hai nhưng tôi không tài nào gạt được những ý nghĩ về đêm hôm qua ra khỏi đầu. Đêm

qua tôi đã ở bên cạnh Cameron, chỉ thế thôi sao? Nhưng chỉ vài giây sau, Ethan đã bắt tôi tập trung vào chủ đề chính khi anh thì thào trên cổ tôi.

- Em cực kỳ...

- Anh cũng thế mà.

- Tối nay anh đến nhé? Bố mẹ em có ở nhà không?

Tôi ngồi dậy và vuốt thẳng áo sơ mi.

- Ủ, nhưng em có cả đồng bài tập phải làm. Bọn mình phải tập trung... tập trung vào bài tập, ý em nói như thế.

Ethan cười.

- Em ngộ thật.

Tôi tạo ra một âm thanh giễu cợt.

- Gì thế?

Tôi quay về phía anh trong khi ngửa đầu ra sau ghế.

- Hồi nhỏ, em luôn nghĩ ra những chuyện buồn cười nhưng chỉ để ở trong đầu mà không bao giờ nói ra cả.

- Tại sao không?

- Bởi vì không ai muốn nghe.

Anh đặt tay lên cổ tôi, vuốt ve nhẹ nhàng.

- Anh vẫn nghe.

- Em không nghĩ thế.

- Nghe mà. – Anh trêu.

- Em không phải là mẫu người mà anh thích. – Mắt tôi cay xè. – Anh hãy tưởng tượng ra một đứa trẻ đáng ghét nhất mà anh từng biết. Một đứa trẻ mà ngày nào cũng bị người khác hoặc là chế nhạo hoặc là lờ đi.

- Thôi nào, anh cs là em không giống như thế.

Dĩ nhiên là không ai muốn tin rằng bạn gái anh ta – cô gái mà anh ta vẫn tay trong tay – lại từng là một đứa trẻ béo phì gớm ghiếc lúc nào cũng ngồi thui thủi ở một góc sân trường. Nhưng tôi vẫn phải nói ra điều đó. Có thể tôi có lỗi khi đã để cho Cameron ngủ cùng giường và những gì Steph nói về tôi là đúng, khi cô ấy cho rằng tôi không muốn cho Katy và Cameron trở thành một cặp vì tôi muốn giành cậu ấy cho riêng mình. Và giờ nếu tôi cố gắng đẩy Ethan ra xa mình hay kéo về phía mình cũng đều cảm thấy có lỗi như nhau.

- Em đã từng như thế. Chính xác như thế đấy. Anh chưa hề nghe nói về điều này và cũng chưa bao giờ nhìn thấy em như thế.

- Ồ. – Anh rút tay ra khỏi cổ tôi và nhìn ra ngoài cửa sổ. Điều đó chứng tỏ quan điểm của tôi là đúng. Thậm chí chỉ cần một ý nghĩ về hình ảnh như vừa rồi hiện ra trước mắt anh cũng đủ làm anh quay mặt đi. – Đó là quá khứ rồi. Em nên... chỉ cần em quên chuyện đó đi, coi như nói chưa bao giờ xảy ra.

Rồi dường như xua đi hình ảnh trước đây của tôi trong đầu, Ethan quay về phía tôi.

- Giờ thì em đây. Em chính là em.

- Em là em?

- Ý em là gì. Dĩ nhiên em chính là em. Em còn là ai khác được nữa.

Một câu hỏi hay.

- Mình đi thôi. Em lại sắp phải làm kiểm điểm nữa bây giờ đấy.

Ethan hôn tôi.

- Thỉnh thoảng em cứ hay cả nghĩ. Còn tôi nghĩ rằng, đó là sự khởi đầu của một kết thúc.

* * *

Sau khi ra đến ô tô rồi tôi mới nhớ ra buổi diễn tập. Tôi vội vã quay lại phòng tập kịch. Cả Ethan, thầy Bingry và tất cả các diễn viên khác đều đã ngồi thành vòng tròn với kịch bản trên tay. Ethan ngược lên nhìn và mỉm cười khi tôi bước vào rồi lại cúi xuống kịch bản.

Công việc của tôi rất không rõ ràng. Chẳng còn chiếc ghế trống nào ở cạnh bàn nên cho dù Ethan có bảo rằng rất cần tôi phải “ráp lại các vai” thì điều đó cũng hiển nhiên như bày ra đó rồi.

Tôi nép vào một góc vài phút chờ xem có lời chỉ dẫn nào không. Cuối cùng thì một lúc sau, thầy Bingry cũng cất tiếng cho nghỉ giải lao. Ethan đi ra ngoài còn thầy Bingry thì ngoắc ngoắc tôi bằng một ngón tay. Tôi tiến về chỗ thầy.

- Bắt đầu kê danh sách đồ dùng sân khấu đi. – Thầy nói. – Vở kịch này cần nhiều thứ lắm

- Em sẽ làm được nếu như em có kịch bản trong tay. – Tôi cứ nói thế cho dù biết rõ cần phải chuẩn bị gì cho vở kịch.

- Ethan không đưa cho em à? – Thầy Bingry thở dài và bước về phía giá sách ngay trước mặt. – Đây.

Tôi cầm lấy và lật giở các trang bản thảo, cố kìm sự tức giận vì Ethan đã không giúp tôi việc này.

- Mình có bao nhiêu tiền, thưa thầy?

- Xin, mượn, hay ăn trộm bấy kỳ thứ gì có thể. Tôi viết dòng chữ “không có kinh phí” vào sổ.

- Em có thể lấy vài thứ ở nhà. Mẹ em chẳng để ý đâu.

- Tinh thần là như thế. Ethan quay vào, vầy vầy tôi trước khi ngồi xuống bàn. Tất cả đang cười đùa gì đó. “Ráp các vai”. Tôi rút về ghế sau và nghĩ về bữa ăn trưa trong công viên, về việc Ethan không những bảo tôi hãy quên quá khứ đi mà còn tỏ thái độ với tôi rằng anh không muốn nghe chuyện đó nữa, thậm chí còn không muốn biết về nó.

* * *

Tôi ngồi chờ trong bãi đỗ xe của trường lâu hơn là tôi tưởng, vì tôi nghĩ biết đâu Cameron sẽ tìm tôi để xin đi nhờ hay cần nói với tôi chuyện gì đó. Tôi cố gắng gọi vào điện thoại của Cameron nhưng chỉ có lời hồi đáp hãy để lại tin nhắn. Tôi đã sẵn sàng cùng cậu ấy đi về thăm ngôi nhà cũ. Tôi đã sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để có thể được ở gần bên cậu ấy.

Chương 18

Khi tôi ở trường về đã thấy nửa chiếc bánh cà phê đặt sẵn trên bàn bếp. Hẳn là sáng nay mẹ và dượng Alan đã ăn món này nhưng chắc tôi không để ý vì còn mãi lo lắng về việc dượng vừa phát hiện ra Cameron trên giường ngủ của tôi. Tôi đã thôi đánh chén say sưa kể từ tối hôm Chủ nhật ngồi ăn trong bãi xe của nhà hàng Crown Burgers. Nhưng giờ thì tôi ngắm nghía chiếc bánh cà phê và nghĩ đến việc chén nó cùng một cốc sữa. Rồi tôi lại nhìn thấy tách cà phê sữa ưa thích của mẹ trên bàn, và tưởng tượng ra việc sẽ ngồi cạnh mẹ và vừa ăn chung chiếc bánh ngọt vừa nói chuyện, dĩ nhiên là nói về những việc đã xảy ra vừa rồi.

Sự mong đợi mẹ lúc này khiến năm đầu ngón tay và tim tôi đau nhói, đau hơn tất cả những cảm giác tôi đã từng biết. Tôi muốn nói chuyện để kể cho mẹ nghe về những việc đã xảy ra trong nhà Cameron ngày hôm ấy và tất cả những gì đã xảy đến với tôi mà tôi đã giấu biệt khi mẹ bận rộn suốt ngày. Tôi muốn kể với mẹ cảm giác cứ phải bước vòng vòng quanh sân trường một mình trong khi Jordana và tụi bạn của nó đang chơi đùa chuyện tôi nhận được chiếc nhẫn của Cameron để trong hộp đồ ăn trưa đã có ý nghĩa đến như thế nào.

Cậu ấy đã cứu tôi ra sao và sau đó đã tự cứu chúng tôi như thế nào.

Nhưng giờ tôi lại vẫn đứng đây, một mình trong ngôi nhà vắng vẻ.

Nếu tôi gọi điện cho mẹ tôi thì mẹ sẽ trả lời ngay nhưng tôi phải nói gì bây giờ?

“ Chào mẹ, con phải kể cho mẹ nghe một số chuyện đã xảy ra hồi con chín tuổi, và thêm nữa, con thiếu mẹ, con đã thiếu mẹ suốt cả cuộc đời con.”

Đó không phải là nội dung mà bạn có thể nói chuyện qua điện thoại cơ quan. Dù sao thì tôi cũng đã học cách làm quen với việc không có mẹ khi tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nếu ta cứ coi đó là một thói quen thì sẽ dễ dàng hơn là phá tung nó ra. Đó đó thay vì làm cái việc đã định, tôi liền ăn hết chiếc bánh cà phê và dọn sạch sẽ mọi thứ rồi ngủ gật trước cái TV. Khi tôi thức giấc, mẹ và dượng Alan đang đứng trước mặt, ăn mặc chỉnh tề, tay cầm ví đầm và chìa khóa xe.

- Con yêu. Bố mẹ đi bây giờ đây?

Tôi nhấc cái cổ cứng đơ lên.

- Máy giờ rồi ạ?

- Khoảng bảy giờ kém mười lăm. – Mẹ nói. – Thấy con đang ngáy nên bố mẹ cứ để yên cho con ngủ.

Miệng tôi xít lại còn cánh tay tê dại vì nằm đè lên.

Dương Alan nhìn tôi chăm chăm và hỏi.

- Mọi việc ổn chứ? Bố mẹ sẽ ở nhà nếu con muốn.

Tôi lắc đầu.

- Con ổn – Tôi rất muốn cả hai đi khỏi nhà nên làm ra vẻ vô cùng thoải mái. Tôi ngồi dậy và vươn vai. – Dương nên đi luôn đi để còn tìm được chỗ đỗ xe.

Sau khi cả hai ra ngoài, tôi kiểm tra điện thoại xem Cameron có gọi không nhưng chẳng có cuộc gọi nhớ nào. Tôi vào buồng tắm, đánh răng, rửa mặt, rửa tay. Tôi muốn tắm nhưng không có thời gian. Chuông cửa reo lên và Ethan đã đứng sẵn ở đó.

- Chào. – Tôi hôn Ethan một cái rất nhanh và cố tỏ ra vui vẻ khi nhìn thấy anh.

- Anh hi vọng là em đã làm xong bài tập rồi. – Anh bước sát vào tôi, hôn lên cổ và xiết lên ngực tôi. Tôi đẩy anh ra.

- Không, đừng. Thậm chí em còn chưa làm bài nào cơ.

Tôi bước lại chỗ chồng sách đang chất đống trên bàn bếp, rồi ngồi xuống và mở quyển bài tập lượng giác. Anh đi theo tôi.

-Ồ, anh làm xong bài tập của anh rồi. – Anh gấp sách đánh sầm và bắt đầu làm phiền tôi. – Anh xong xuôi rồi.

Tôi lật lật các trang sách khiến nó kêu loạt xoạt.

- Em đã nói với anh rằng em có cả đồng bài tập rồi. Em đã nói thế rồi mà.

- Anh cứ nghĩ là em chỉ đùa thôi.

Tôi nhìn anh.

- Tại sao anh lại nghĩ thế? Nhìn này. – Tôi khoát tay về phía đồng sách. – Em có một đồng bài phải làm và em có thể thi trượt môn lượng giác. Em thực sự cần phải học bài.

Ethan dỗi, đứng dậy đi vòng vòng quanh bếp và mở cửa các tủ buýp phê.

- Em có cái gì ăn không? Đặt cái bánh pizza đi nào.

- Không.

- Anh trả tiền.

- Không. – Tôi gõ mạnh bút chì xuống bàn. – Ethan, anh có thể để ý đến người khác ngoài bản thân anh trong một phút được không?

Anh làm ra vẻ mệt mỏi.

- Sao cơ? Anh đói mà. Tha cho anh đi.

Có thể anh vẫn đáng yêu, chính xác thì vẫn đáng hôn. Nhưng tôi chẳng cảm thấy gì nữa. Chúng tôi đã làm gì suốt ba tháng vừa qua? Ngồi cạnh nhau đùa ghẹo và thỉnh thoảng đi đâu đó hoặc nhắn tin vào mỗi đêm. Thậm chí chỉ nghĩ đến quãng thời gian tôi biết Ethan và mối quan hệ của chúng tôi cũng làm một điều hữu hạn. Khi người ta đã đong đếm thời gian nghĩa là mọi việc sẽ kết thúc. Nếu chúng ta chia tay, hàng ngày tôi cũng vẫn sẽ ngồi ăn ở bàn ăn trưa quen thuộc? Katy sẽ giận dữ. Steph sẽ nghĩ tôi dở hơi. Gil và Dave Một, Dave Hai thậm chí còn chẳng buồn ngo ngoàng đến tôi nữa.

- Em đã bảo anh rằng em có nhiều bài tập rồi mà. – Tôi nói. – Và anh biết rằng em rất dốt lượng giác. Anh cũng chẳng đưa bản thảo Vợ chồng cộc cạch cho em trong khi anh nên làm như vậy. Thậm chí em còn không hiểu tại sao hôm nay em vẫn đến chỗ diễn tập trong khi anh hoàn toàn lãng quên sự có mặt của em.

- Bởi vì em là đạo diễn sân khấu.

- Đây là anh đề cử em chứ em đâu có đòi hỏi.

- Bởi vì anh muốn em ở đó cùng anh. Anh biết là em sẽ không chịu thử vai, nên chí ít đó cũng là cách để chúng ta vẫn có thể làm việc bên nhau. – Ethan bước lại bên tôi và vuốt ve bờ vai. Tôi gần như quên hết tất cả những chuyện đó nhưng tự nhiên anh lại nói tiếp. – Đừng giận anh nữa. Nào bật nhạc lên và mình sẽ âu yếm nhau một chút nào. Tôi quay phắt đi.

- Lạy chúa tôi, Ethan. Anh không nghe em nói một từ nào hay sao?

- Có chuyện gì thế Jenna? Em cứ như một mụ phù thủy thất thường suốt từ hôm sinh nhật em đến giờ. Kể Từ khi Cameron xuất hiện ấy.
– Anh đi vào phòng khách và tôi bước theo. – Anh sẽ đi.

Vừa nói Ethan vừa mặc áo khoác. Anh dừng ở cửa ra vào và quay lại vẻ như chờ đợi tôi sẽ nói một câu gì đó. Tôi không thể nói gì, chỉ lắc đầu và đứng khoanh tay. Cuối cùng anh cũng bước ra ngoài. Còn tôi về thẳng buồng mình, bật đèn và để bật ra một tiếng kêu. Cameron đang ngồi trong ghế bành của tôi. Tôi quay lưng lại.

- Được rồi. – cậu nói. – mình đây mà.

- Không được rồi. – tôi nói, giọng run lên cả vì cuộc cãi nhau vừa rồi với Ethan và vì cú sốc khi nhìn thấy Cameron – không ổn chút nào.

- Xin lỗi. Mình đã định bấm chuông nhưng lại nhìn thấy Ethan vào nên lánh tạm vào mé nhà.

- Và rồi cậu lại chui qua cửa sổ.

Cậu im lặng. Tôi tự hỏi liệu cậu có nghe thấy cuộc nói chuyện của tôi và Ethan trong nhà bếp không và tự tin chắc rằng cậu đã nghe thấy, bởi vì mọi khi tôi vẫn có thể nghe mọi tiếng động trong nhà bếp khi ngồi trong phòng mình. Hơn nữa lúc đó chúng tôi lại còn nói rất to.

- Cậu muốn gì, Cameron?

- Đừng giận.

- Mình không giận.

- Cậu đang giận mà.

- Được rồi, mình giận. – Tôi thở dài. – Nhưng mình vui khi được gặp cậu.

Và đúng là tôi đã vui thật. Tôi ngồi xuống giường, nghĩ rằng thật tuyệt nếu như tôi lại được nằm cạnh Cameron một lần nữa. Tôi chưa bao giờ có được cảm giác đó, chưa bao giờ trải qua cảm giác đó. Đây là lần đầu tiên.

- Mình chỉ nghĩ là cậu nên đi vào lối cửa chính.

- Mình muốn mượn ô tô của cậu.

- Ừ, được rồi. – Tôi đáp chậm rãi. – Mình không định để người khác lái nó. Đó là vì sự an toàn và nguyên tắc của gia đình.

- Nhưng nếu là việc khẩn cấp thì sao?

- Cậu định đi đâu? – Tôi hỏi. – Mình có thể đưa cậu đi. Rõ ràng là tôi không có ý định muốn làm bài tập.

- Về nhà, mình muốn lấy vài thứ.

- Được rồi. Đi – Tôi đứng dậy, nhưng Cameron không nhúc nhích.

- Cậu không đi được. Nguy hiểm lắm. Những người bạn cùng phòng của mình không ổn đâu.

- Cậu định nói gì, nguy hiểm á?

- Mình vẫn chưa trả tiền thuê nhà. Bọn họ đang bị chủ hộ tróc tiền. – Cậu nhìn xuống. – Mình không muốn cậu phải dính dáng tới những chuyện rắc rối của mình. Không dính dáng thêm lần nào nữa.

- Cái gì khiến cậu tin rằng cậu chưa làm tổn thương cuộc sống của mình. – Tôi nói. – Không phải sau này, không phải bây giờ. Cậu đã làm rồi đấy thôi.

Cậu ta đưa mu bàn tay quệt mũi như một đứa trẻ nhỏ.

- Mình không biết.

Tôi ngồi ngả ra đằng sau.

- Cậu đã ở đó được bao nhiêu lâu rồi mà lại chưa trả tiền thuê nhà?

- Từ tháng Tám. Mình đã nghĩ rằng rồi mình sẽ tìm được việc làm, tìm được cậu và sẽ ổn định được chỗ ở. Rồi khi chưa tìm được việc,

mình nghĩ rằng cũng chẳng chết nếu chỉ cần đảm bảo đi học được. Mình bắt đầu đi làm chỗ này chỗ kia nhưng không biết làm thế nào mà tiền hết nhanh thế. – Cuối cùng cậu đứng lên. – Vấn đề là mình vẫn để các thứ ở chỗ họ. Ảnh lưu niệm. Thư từ. Cuộc sống của mình. Tất cả những gì mình có.

Tháng Tám. Cameron đã ở Salt Lake ít nhất là hai tháng trước khi liên lạc với tôi. Cậu ấy đã ở đây trước khi tôi bắt đầu mối quan hệ nghiêm túc với Ethan. Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi liên lạc với nhau sớm hơn?

- Mình sẽ đưa cậu đi. – Tôi nói. – Còn sau khi cậu lấy được đồ thì sao? Mình không thể để cậu trên phố được.

- Mình lại ngủ trong xe của cậu được không? Và mình vào nhà cậu sớm để tắm một cái trước khi bố mẹ cậu thức giấc?

Có thể cậu ấy rất to cao và khỏe mạnh. Có thể cậu rất tự lập, cậu bỏ nhà đi để sống một mình và làm việc để tự nuôi sống bản thân. Nhưng tất cả những gì tôi nhìn thấy ở Cameron lúc này chỉ là một con người đang cần được chăm sóc. Và sẽ không ai làm điều đó ngoài tôi.

- Đi thôi. – Tôi nói. – Khi về nhà, mình sẽ chờ bố mẹ và nói cho họ biết về... tất cả.

* * *

Trời đã tối sẫm và hơi có mưa phùn. Chúng tôi đi xuống đồi Đại lộ và vào trung tâm thành phố. Cameron chỉ đường, tôi cứ thế rẽ, rẽ và lại rẽ.

- Đằng kia. – Cậu kêu lên khi chúng tôi đến khu vực tiếp giáp với công viên Rose. Nơi này khét tiếng vì bọn lưu manh và những hầm bỏ hoang hồi thời mà chính phủ liên bang đang phải tiến hành dọn dẹp.

- Đi xuống cuối phố một chút nữa. – Cameron chỉ vào khu nhà bốn căn hộ với đồng lớp xe trước cửa. – Chờ trong xe nhé.

Cậu mở cửa xe và bắt đầu bước đi.

- Đợi đã. Mình sẽ chờ cậu trong bao lâu đây? Mình sẽ phải làm gì nếu như cậu không quay lại đúng giờ đã định? Mình có nên gọi điện cho cảnh sát không?

- Đừng làm gì hết. Đừng gọi cho ai hết. Mình sẽ ổn thôi.

- Nhưng mình sẽ làm gì nếu lỡ có chuyện xảy ra.

- Thì cậu về nhà.

Và Cameron quay người đi rồi chạy bộ xuôi xuống phố như thể nếu tôi có nghe thấy tiếng hét, tiếng súng nổ hay bất cứ thứ gì tương tự thì chỉ việc quay xe về nhà như không có chuyện gì xảy ra. Ồ, tốt rồi, tôi nhủ thầm khi quan sát cậu trèo lên một cầu thang xi măng thấp

và tra khóa vào cửa. Không có ai cả. Tốt.

Tôi nhìn đồng hồ. Ba phút trôi qua, rồi bốn phút. Tôi đã nghĩ đến việc lên gõ cửa cho dù chẳng biết nếu lên đó thì tôi sẽ làm được gì. Có lẽ tôi sẽ phải phá cửa vào rồi đánh nhau với lũ côn đồ để lôi được Cameron ra và mang cậu đến nơi mà những người bị những vết thương lớn trên người cần phải đến. Trong đầu tôi lúc này hiện lên hình ảnh của Cameron bé nhỏ được tôi cứu, đang mặc quần soóc và áo sơ mi kẻ sọc, tay quàng vạt vẻo qua cổ tôi.

Nhưng Cameron kia rồi, cậu đang vội vàng chạy té khỏi ngôi nhà và rầm rập xuống cầu thang, tay xách một túi đựng đồ rất to. Cậu chạy nhanh về phía ô tô, rất nhanh. Tôi cũng lái xe về phía cậu, mở sẵn cửa bên kia và Cameron nhảy tót vào.

- Đi thôi.

Cameron thở gấp, ôm chặt chiếc túi vào ngực.

- Chuyện gì xảy ra vậy? – Tôi đã lái xe quá tốc độ cho phép tới mười lăm dặm(4) một giờ, tin rằng chúng tôi đang bị những người ở cùng phòng với cậu nổi giận cầm súng đuổi theo.

- Không có gì. Cậu có thể lái chậm lại được rồi.

Nhưng tôi vẫn giữ nguyên tốc độ.

- Không có gì ư? Không có gì xảy ra cả ư?

- Thậm chí còn chẳng có ai ở đó.

Tôi đi chậm lại.

- Không ai ở đó? Không ai hết à?

- Ủ. – Hơi thở cậu gần như đã trở lại bình thường.

- Thế cái gì đã làm cậu sợ đến thế này. – Giọng tôi kích động đến nỗi tự tôi cũng nhận ra một cảnh tượng nguy hiểm mà Cameron đang phải tìm cách thoát thân, một pha lặp lại của cái ngày kinh hoàng trong ngôi nhà của cậu.

- Mình không biết. Mình đã tưởng rằng có một đứa đẩy cửa vào và nhìn thấy mình ở đó, nên mình... sợ. Cậu giận dữ lục tìm chiếc túi đang ôm trong lòng. - Dụng cụ của mình bị lấy đi rồi. Chắc là bọn nó đã bán mất.

- Dụng cụ á?

- Những thứ kiếm cơm của mình. Cả khi ở California nữa. Những dụng cụ thủ công, để làm thuê cho các nhà thầu phụ. Đại loại là như thế.

Tôi lại nhớ đến ngôi nhà đồ chơi. Tôi muốn nói một câu gì đó.

“Ủ, cậu luôn giỏi những món đó, giống như cậu đã từng làm ngôi

nhà cho búp bê ấy.”

Nhưng chúng tôi chưa bao giờ nói chuyện cụ thể về những chuyện xảy ra ngày hôm ấy nên tôi không nói gì. Còn Cameron lại hiểu sự im lặng của tôi sang một nghĩa khác.

- Mình biết là công việc của mình không giống y tá hay giáo sư trường đại học như ba mẹ cậu, nhưng đó là tất cả những gì mình có thể làm được và người ta luôn cần một thứ gì đó để ổn định và làm ra tiền. Và cho dù mình sẽ vẫn làm công việc đó suốt quãng đời còn lại thì cũng không có gì đáng xấu hổ cả. Cậu có thể kiếm ra tiền nhờ nó. Cậu biết thế mà.

- Mình nghĩ điều đó là rất tốt. Mặc dù vậy cậu đủ năng lực để học tiếp đại học. hãy cứ xem cậu đã theo kịp chương trình ở trường Jones Hall như thế nào. Cậu có thể làm được bất cứ việc gì cậu muốn.

- Thế còn cậu thì sao? Cậu định sẽ làm gì?

Tôi nhún vai.

- Mình học tiếp đại học. Nhờ dưỡng Alan mà mình sẽ được giảm học phí. Có thể sau này mình sẽ làm giáo viên tiếng Anh hoặc một việc gì đó tương tự.

Đó không phải là những điều mà tôi nghĩ đến trong thời gian gần đây. Tôi chỉ ước chừng những gì tôi sẽ làm được mà thôi. Tiếng Anh

là môn học duy nhất mà tôi quan tâm và học tốt.

- Chỉ ít thì cậu cũng biết rằng mình muốn gì. Còn mình chẳng biết mình muốn gì nữa. – Sau đó Cameron im lặng rất lâu. Mãi cho đến khi gần về đến nhà cậu mới nói. – Mình chỉ muốn được ở bên cậu thôi. Như thế này này.

Tim tôi đập rộn lên. Tôi pha trò.

- Có thể đó không phải là một kế hoạch hướng nghiệp khả thi đâu.

- Ừ. – Cậu cũng cười. – Chắc thế.

* * *

Khi mẹ và dượng Alan về nhà, Cameron vẫn ngủ trên đi văng còn tôi đã cố gắng làm được một ít bài tập. Tôi không thể tập trung được nên chỉ làm vài bài tập tiếng Anh.

Tôi nghe thấy tiếng mẹ và dượng Alan ở cửa sau và nhìn thấy cả hai trong nhà bếp. Trông hai người có vẻ rất phấn khởi và yêu đời. Tôi vội cất lời.

- Cameron đang ngủ trong phòng khách. Cậu ấy không có nhà ở.

Mẹ tôi chớp mắt mắt vài giây.

- Gì cơ?

- Cameron bỏ nhà đi. – Tôi bắt đầu liệt kê sự kiện, như mẹ đã từng làm khi kể cho tôi nghe câu chuyện gia đình nhà Quick. Dù sao thì những chuyện phức tạp này cũng đã rõ ràng công khai rồi, những chuyện mà tôi đã kiệt sức vì nó. Tôi tự cắt ngang suy nghĩ của mình.
– Bây giờ cậu ấy không có khả năng trả tiền thuê nhà. Bởi vì cậu ấy muốn được đi học.

- Thế còn mẹ của Cameron thì sao? – Mẹ hỏi. – Còn các em và cả gia đình cậu ấy nữa?

- Họ ở California. Bố cậu ấy cũng ở đó cùng họ.

- Con đang đùa đấy à?

- Hừm. – Dượng Alan chen vào. Khi dượng nói “hừm” nghĩa là hình ảnh Cameron ngủ trong phòng tôi lại hiện lên trong đầu dượng.– Dượng không chắc chắn lắm về những chuyện này.

- Thôi, chúng ta phải để cậu ấy ở lại đây đêm nay. – Mẹ nói, mắt liếc về phía phòng khách. - Bây giờ thì muộn rồi. Mọi người đã mệt và chúng ta sẽ thảo luận việc này vào ngày mai.

Dượng Alen nhìn mẹ, vẻ nghi ngờ.

- Xem nào em yêu, Cameron đã là một thằng con trai trưởng thành và chúng ta biết rất ít về thằng bé. Còn con gái mình thì cũng đã lớn rồi.

- Em biết rõ cậu bé này. – Mẹ cương quyết. – Và không có gì đáng lo đâu.

Dương Alan mở miệng như muốn kể cho mẹ nghe về sự cố trong phòng ngủ hôm nọ. Tôi vội vàng cắt ngang.

- Đúng đấy, dương ời. Không có chuyện gì đâu. Nhưng dương vẫn tiếp tục, giọng bắt đầu đã có chút giận dữ.

- Chúng ta chưa biết nguyên nhân Cameron bỏ nhà đi. Chúng ta còn chưa biết có phải cậu ta chỉ đơn giản là bỏ nhà đi hay không? Và nếu để cậu ta ở lại đây ta cũng phải có trách nhiệm về việc đó.

- Cứ tin em. – Mẹ nói, tháo chiếc khăn quàng cổ rồi gấp lại như gấp tờ giấy. – Nếu trên thế giới này có đứa trẻ nào có lý do chính đáng để bỏ nhà đi thì đó chính là Cameron Quick. Em không thể tin được là Lara lại để cho người đàn ông đó quay lại sống cùng họ.

- Chỉ một tối thôi mà. – Tôi thêm vào. – Đó là tất cả những gì chúng ta cần quyết định ngay bây giờ.

Dương Alan khoát tay.

- Tốt thôi. Tối mai chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện này. Bây giờ tất cả cần phải ăn tối. – Dương nhìn mẹ - chấm dứt nhé.

Bà gật đầu và đi về phòng. Tôi nhìn bà bước đi, biết rằng cuộc nói

chuyện của chúng tôi sẽ sớm quay trở lại. Nếu tôi cảm thấy điều gì đó, tôi sẽ sẵn sàng nói ra. Dượng Alan vẫn ở lại nhà bếp, nhìn tôi nghiêm khắc.

- Đêm nay dượng sẽ để mắt đến con đấy. – Ông nói. Dượng sẽ kiểm tra rất bất ngờ.

- Con đồng ý.

(4) Đơn vị đo lường Anh-Mỹ, 1 dặm = 1,609344km.

Chương 19

Chúng tôi chạy băng qua sân nhà Cameron, lá khô lạo xạo dưới chân.

Tay tôi nắm gọn trong tay cậu.

Khi chúng tôi vòng ra góc ngôi nhà để chạy về phía đường cái, tôi nhìn thấy những đôi ủng.

- Tao biết mà. – Trong tích tắc, Cameron đã bị bố mình chộp lấy và tay cậu bị giật mạnh khỏi tôi. Mặt ông ta đỏ tía lên.– Chúng mày đã làm hỏng cửa kính.

Tôi không chạy nữa, cho dù tôi có thể thoát đi một cách dễ dàng. Bố của Cameron lắc người cậu một cách thô bạo và tiếng chửi rủa của ông ta càng lúc càng to, càng lúc càng nhanh và ríu lại vào nhau.

- ... Mày nghĩ thế nào? Mày sẽ phải trả tiền cho việc đó, thử tính xem.

Cameron nhìn tôi. Một tay vẫn túm chặt Cameron, tay kia ông ta với tới tôi, gần đến nỗi tôi có thể cảm thấy không khí trước mặt mình di chuyển. Ông ta lại quờ tôi lần nữa. Tôi lùi lại. Và Cameron, từ lúc về nhà tới giờ chưa nói một lời nào với bố mình, giờ gào lên.

- Để cho bạn ấy yên. Để cho bạn ấy yên.

Cậu hét to đến nỗi một phụ nữ sống ở nhà bên cạnh phải thò đầu ra cửa sổ để xem có chuyện gì xảy ra và nói với bố của Cameron.

- Trật tự đi hoặc là tôi sẽ lại gọi cho cảnh sát lần nữa. Quỷ tha ma bắt, tại sao ông không để cho những đứa trẻ tội nghiệp đó được yên một lần nhỉ.

Bố của Cameron thả cậu ra. Bị thả mạnh bất ngờ, Cameron ngã khụy xuống đất. Ông ta bước tới và cúi xuống nhìn vào mặt cậu, nói nhỏ để người phụ nữ kia khỏi nghe thấy nhưng tôi thì nghe rất rõ.

- Mà phải đèn cho cái cửa kính.

Sau đó ông ta nhìn tôi, rất lâu và khó chịu, rồi một nụ cười xuất hiện trên mặt ông ta.

- Tốt hơn hết là mày hãy về nhà để những đứa hàng xóm hay nhúng mũi vào việc người khác thụt cổ vào nhà và trước khi tao thay đổi ý kiến.

Và tôi đã làm như thế, đi thẳng về nhà, lặng người đi vì khóc. Khi về đến nhà, mẹ tôi vẫn chưa đi làm về và tôi đành rửa sạch chỗ máu đọng trên tay rồi ăn vài miếng bánh quy với thanh Milky Way và mật ong. Khi nhìn thấy mẹ, tôi chỉ muốn được cuộn tròn trong lòng mẹ. Nhưng bà về khá muộn và cởi vội quần áo ra để thay bộ đồng phục

làm việc ở trường y tá trong khi hỏi tôi về ngày hôm nay, hỏi nhanh đến nỗi tôi không đủ thời gian để trả lời.

- Hôm nay thế nào, nhóc? Còn mẹ thì đúng là bận bịu việc. Con có thể tự hâm lại súp cho bữa tối được không? Tốt. Mẹ xin lỗi vì phải đi làm nữa. Con yêu, ngày mai... à không, ngày kia, mẹ sẽ ở nhà cả ngày. Mẹ hứa đấy.

Rồi bà ôm lấy tôi, người phả ra mùi mỡ rán và bánh kẹp của nhà hàng Village Inn. Tôi giấu bàn tay mình trong túi áo nỉ.

- Khóa cửa lại và ai gọi thì đừng có thưa nhé, được không nào? – Bà hôn lên đỉnh đầu tôi. – Chúc vui nhé.

Chương 20

Chúng tôi cùng đi đến trường mà chẳng có ai may mắn nghi ngờ gì về việc cả hai cùng xuất phát từ một điểm. Đầu tiên Ethan gọi cho tôi, có vẻ hối hận và xin tôi để anh đưa đến trường rồi sau đó chúng tôi sẽ nói chuyện. Tôi báo rằng sau buổi diễn tập tôi sẽ phải đi đến phòng thể hình với Steph nên tôi cần đi ô tô của mình.

- Cô ấy có thể đưa em về nhà từ phòng tập. – Anh nói.

- Sẽ ngược đường của Steph, với lại cô ấy lái xe em không yên tâm.

- Được rồi, thế bao giờ chúng ta sẽ nói chuyện?

- Sớm thôi.

Từ chối Ethan là điều khiến cho cả hai chúng tôi đều cảm thấy không thoải mái. Tôi biết thế nhưng thực sự không chắc mình sẽ phải làm gì với anh. Vấn đề tiếp theo là tôi sẽ phải tìm cách nào kín đáo ví dụ như thả Cameron một đoạn cách xa trường hay để cậu ăn mặc cải trang như thế nào đó chứ không thể đi cùng vào trường như thế được.

- Không dễ nói ra sự thật phải không? – Cameron hỏi khi chúng tôi đã đến gần Jones Hall.

- Ủ. – Tôi cho xe vào bãi đậu. Lối vào không có ai hết. – Đi nhé. Mình sẽ gặp cậu sau, được không?

- Ủ.

Nhưng giờ ăn trưa Cameron biến đâu mất và mọi người cứ hỏi tôi về cậu, rằng cậu đi đâu và tại sao kể từ bữa ăn trưa đầu tiên Cameron chẳng ngồi ăn với chúng tôi lần nào nữa, khiến tôi phải ra vẻ như mình chẳng biết gì hết, mãi cho đến khi thử vai cậu mới xuất hiện. Ethan nói:

- Chào cậu. – Giọng anh vẫn giữ vẻ bình thường.

Katy nhảy vào, chiếc quần jean cạp trễ dường như sắp tụt xuống khỏi cái hông gầy gò của cô. Với một số cô gái thì kiểu đó trông rất gợi cảm, nhưng với Katy thì bạn dễ phát bệnh.

- Cameron, cậu đến rồi đấy à. Xin chào.

- Chào.

- Từ sáng đến giờ cậu đi đâu đấy? – Cô ta cố gắng tán tỉnh. – Mình nhìn thấy cậu vào lớp muộn nhưng đến tiết hai lại thấy cậu ra ngoài.

- Mình có đi đâu đâu.

- Thế còn lúc giờ ăn trưa, cậu ở đâu?

- Thư viện.

- Thư viện. – Cô ta cao giọng. – Bọn mình có nhiều thứ thú vị hơn thư viện.– Cô ta nhìn tôi để tìm sự hưởng ứng. – Có phải không, Jenna?

Thầy Bingry bước vào với một tách cà phê trên tay.

- Ethan, gọi mọi người lại đi. Còn Jenna, nhóm của em đã đến đủ chưa?

- Dave Một cũng sắp đến rồi ạ. – Tôi đã nói chuyện với Dave trong giờ ăn trưa để cố gắng nhắc nhở cậu ta rằng giờ giấc là rất quan trọng và đừng có bắt mọi người phải chờ vì cậu cứ quanh quẩn bên Steph.

- Dave sẽ tìm thấy chúng ta ở sau sân khấu. – Thầy Bingry nói. – Tất cả đi theo thầy nào.

Tất cả cùng đi về phía nhà thể chất, nơi được chọn để làm sân khấu, Cameron theo sau. Có một phòng thay đồ bên dưới sân khấu với đầy những đồ biểu diễn đã cũ và một đồng gỗ tạp.

- Đó là tất cả những thứ mình cần phải kiểm tra. – Tôi vừa nói vừa nghiên cứu những đồ đồng nát và nhớ ra năm ngoái đã phải mất tới vài giờ đồng hồ để chuẩn bị cho xong các dụng cụ biểu diễn cần thiết cho vở Bầy chuột. – Ý mình là chúng ta có nhiều việc phải làm lắm.

Thầy Bingry rút bản dự thảo ra khỏi túi.

- Tốt. Chúng ta có thể tái sử dụng những thứ này, nhưng mà vẫn cần thêm ba bốn căn hộ giả nữa, cao mười feet, rộng bốn feet. Phải dựng nó trước đã. Bây giờ tiến hành được rồi.

Nói xong thầy đi ra ngoài. Còn Cameron bắt đầu chọn những thanh tốt nhất trong đồng gỗ.

- Có thật là cậu ăn trưa trong thư viện không đấy? – Tôi hỏi, tay vuốt lại mái tóc.

- Ừ.

- Cậu có thể ngồi ăn cùng bọn mình bất kỳ lúc nào, cậu biết mà.

- Mình biết. – Cậu gây ra một loạt tiếng ồn khi lục lọi thùng đựng dụng cụ. – Mình vẫn không thể tin là mấy thằng ở cùng đã lấy mất đồ nghề của mình. Đây là những thứ rất có giá trị nhưng bọn nó bán đi chắc chỉ được năm mươi đô la.

Cameron lấy ra một cái máy khoan.

- Những thứ này đúng là của nơ.

- Chỉ là một vở kịch của trường thôi mà. Mình không nghĩ nó lại quan trọng đến thế đâu.

- Rất quan trọng khi cậu muốn làm một việc gì đó cho tốt. – Hàm rằng cậu nghiêng chặt và hàng lông mày nhú lại giận dữ.

- Sao thế? – Tôi hỏi.

- Đồ đạc của mình, Jennifer. Mất hết rồi. Chỉ còn mỗi một ít quần áo và vài bức ảnh. Mình có hai cái bình, một ít đĩa, sách. Mình không giống như cậu, mình không thể gọi cho bố mẹ và nói rằng con cần cái nọ cái kia. – Cậu đá chân vào đồng hồ sơn đã vỡ mất một nửa làm chúng lặn lông lốc trên nền xi măng. – Mình sẽ làm gì để sống nếu mất hết đồ nghề?

Tôi muốn lại gần và chạm vào tay cậu, chạm vào lưng cậu rồi nói rằng mọi thứ sẽ ổn thôi, nhưng đứng dưới gầm sân khấu đầy bụi này, thế giới đột nhiên trở nên nhỏ bé và chạm vào người cậu không hẳn là một ý kiến hay.

Có tiếng động của ai đó ngoài nhà kho. Dave Một thò mặt vào, trong có vẻ lo lắng và ngượng ngịu.

- Ồ, chào, mình phải mất một lúc mới tìm thấy các cậu.

- Được rồi. – Tôi nói. – Bọn mình vẫn chưa bắt đầu.

Cameron chỉ dẫn cho cậu ta những việc phải làm và chúng tôi cứ im lặng làm việc cho đến khi Katy và Steph bước vào báo rằng cuộc diễn tập đã xong rồi.

- Trông cậu bản thủ quá. – Steph nhìn tôi từ đầu đến chân.

Tôi phủi bụi trên chiếc quần dài. - Cậu mà làm thì cũng thế thôi mà.

- Diễn cũng là làm chứ sao.

- Được rồi.

Cậu cũng vẫn đi tập chứ, hay là kiệt sức rồi.

- Mình đi thôi.

Dù sao thì đó cũng là lý do để tôi từ chối đi cùng xe với Ethan. Cameron vẫn cứ làm việc. Cậu bẻ hết đinh ở những thanh gỗ ra để dùng lại. Cậu đã cởi hết áo khoác ngoài chỉ còn cái áo lót bên trong. Katy cứ sững sờ ngắm các cơ bắp trên cánh tay cậu còn Steph thì chỉ lén liếc nhìn vài cái.

- Này Cam, - Katy kêu lên the thé – cậu có muốn mình đưa về nhà không?

Cameron nhìn tôi vẻ hỏi ý kiến nhưng chợt nhận ra rằng tôi vẫn cứ giả bộ như chúng tôi hoàn toàn chẳng có liên hệ gì với nhau, cậu đáp.

- Chắc chắn rồi, cảm ơn.

Còn tôi tự hỏi không biết Cameron sẽ nhờ cô ta đưa đi đâu.

- Hẹn gặp cậu ngày mai, Jenna. – Cậu nói, quăng chiếc búa xuống đất.

* * *

- Lúc ở trong lớp cậu có vẽ uể oải thế. – Steph nói, lục tìm tủ đồ để lấy mấy thứ dưỡng tóc. – Cậu sẽ không thể học tốt trừ phi cậu phải tập trung, cậu biết thế mà.

- Ừ, mình biết rồi.

Tôi chẳng để tâm vào bài tập thể dục Pilate. Gần như cả buổi tập, tôi cứ tưởng tượng ra cảnh Katy và Cameron cùng đi trên chiếc xe Volvo của bố cô ta, rồi cô ta hỏi Cameron hàng tá câu hỏi về đời tư, đáp lại là những câu trả lời cụt ngủn như thường lệ của Cameron. Sau đó cô ta sẽ lại mò đến tìm tôi để xin tư vấn về việc làm thế nào để Cameron có hứng thú hơn nữa.

- Có chuyện gì giữa cậu và Ethan vậy? – Steph bôi một ít kem trông có vẻ đắt tiền lên tóc. – Mình có thể giảm được căng thẳng cho cậu đấy. Lúc ở buổi diễn tập, cậu cũng chẳng nói năng gì. Thế nào?

Tôi ngồi xuống chiếc ghế băng ở phòng thay đồ, nghĩ xem nên nói như thế nào. Khi là Jenna Vaughn, tôi không thích người khác xía

vào việc của tôi, đặc biệt là khi chuyện đó liên quan đến trận cãi nhau ngớ ngẩn với bạn trai. Vì thế, tôi chỉ kể tóm tắt.

- Tối qua tại mình cãi nhau.

- Trầm trọng thế thế cơ à? Các cậu hầu như chẳng cãi nhau bao giờ cơ mà.

- Ethan gọi mình là mụ phù thủy thất thường.

Steph há hốc miệng kinh ngạc với một vẻ cường điệu.

- Đúng thế đấy. – Tôi nói.

- Bảo cậu á? Mụ phù thủy thất thường?

- Ừ, như thế.

Một phụ nữ già nua bước về phía chúng tôi, trần truồng, nhăn nhoe nhưng có vẻ hoàn toàn bằng lòng với những gì mà mình đang có. Chúng tôi ngừng nói chuyện cho tới khi bà ta đi khuất.

- Cậu có biết rằng các cậu cần gì không? Đó là sự vui vẻ. Tất cả chúng ta đều phải tạo ra vài trò vui. Bây giờ là năm cuối rồi và từ đầu năm học đến giờ chúng ta chưa có trò gì vui cả. – Steph vuốt vuốt mái tóc xù xinh xắn. – Dạ hội Halloween nhé. Ở nhà mình. Giả trang, bánh kẹo, và phim kinh dị.

Tôi nhún vai.

- Cậu nhún vai à? Cậu coi thường ý tưởng tổ chức bữa tiệc kinh hoàng của mình à? – Steph đóng cánh tủ đựng đồ mạnh hơn cần thiết. – Cậu phải thay đổi thôi, một là thay đổi, hai là vẫn cứ mặc mấy chiếc áo nỉ to lù suốt ngày.

- Ừ, chọn cách thứ hai.

Chỉ sau khi nói câu này tôi mới nhận ra rằng trước đây, thậm chí là chỉ mới vài tháng trước đây thôi, tôi vẫn coi những lời nhận xét của Steph về chiếc áo nỉ to lù của tôi là tầm thường và soi mói, kiểu như những gì người ta vẫn nói với Jennifer Harris. Tôi đã thay đổi nhiều hơn là tôi nghĩ.

Chúng tôi đi bộ ra bãi đỗ xe. Lúc chưa vào phòng tập, bầu trời vẫn còn đầy ánh nắng nhưng giờ đây mây đen đã kéo kín đặc rồi.

- Mình cá với cậu là đêm nay sẽ có tuyết. – Tôi nói.

Đột nhiên Steph nhìn thẳng vào mặt tôi.

- Cậu và Ethan sẽ chia tay?

- Mình không biết. Từ tối hôm qua đến giờ chúng mình chưa có lúc nào để nói chuyện với nhau.

- Ý mình là, mình cho rằng Ethan sẽ đau khổ. Nếu cậu không quan

tâm gì đến anh ấy nữa, nếu cậu muốn ở bên cạnh cn, thì cậu nên làm như thế. Chỉ cần cậu đến với Cameron và đứng đóng kịch nữa.

- Cậu nói thì dễ lắm, Steph. Cậu chưa bao giờ có bạn trai. Mình không biết liệu những ngày còn lại của năm cuối mình có còn tiếp tục yêu đương nữa không. Nhưng dù sao, mình vẫn thực sự quan tâm đến Ethan.

- Hãy nghe những gì cậu vừa nói kia. “Mình không muốn cô đơn” hoàn toàn khác với “Ồ, mình phát điên lên vì bạn trai mình”. Và cậu vẫn quan tâm đến Cameron nhiều hơn. Cậu quan tâm đến Cameron hơn bất kỳ ai trong số bọn mình, hơn bất kỳ thứ gì ở trường và vở kịch, hơn tất cả những gì có trong suốt bốn năm trung học cộng lại. Mình có thể nói như vậy đấy. – Steph ném túi đồ tập vào cốp xe. – Và điều đó rất khác thường. Chỉ bởi vì cậu không gặp cậu ấy trong, gì nhỉ, trong suốt tám năm thôi sao? Và cậu ấy thì mới xuất hiện ở đây có một tuần? Giữa hai người đã có gì rồi?

- Mình... không biết.

- Thực sự thì, mình không nghĩ là cậu biết. Mình có rất nhiều cậu bạn hồi tiểu học và nếu mình gặp lại một người trong số đó thì mình nghi ngờ rằng không biết liệu mình có nhận ra cậu ta hay không. Chẳng có ai trung thành với một người bạn thời thơ ấu trừ phi anh ta giống như là tình yêu của cuộc đời cậu.

- Hoặc là người bạn duy nhất của cậu. Hoặc nếu các cậu cùng trải qua những chuyện mà không ai khác có thể hiểu được.

Steph nghiêng đầu.

- Vâng. Mình đã không nghĩ đến điều đó. Ý mình là tại sao lại từ chối cái mà cậu đang thực sự muốn. Mình không bao giờ làm thế cả.

- Dù sao thì cũng không đơn giản như vậy đâu. – Tôi nói, miệng mỉm cười, cố gắng thấp sáng tâm trạng. – Cậu có vẻ kịch tính quá.

- Đó là sự thật đấy chứ. Ta phải hưởng thụ nó ngay khi có thể. – Cô ta đóng sầm cửa xe. – Và cậu có biết là mình thích thú điều gì không? Những thứ kiểu như tiệc Halloween ngốc nghếch và chứng kiến những người bạn đang ở bên cạnh những người bạn trai và bạn gái của họ. Nếu cậu thích Ethan, hãy đi cùng Ethan, nếu cậu thích Cameron, hãy đi cùng cậu ấy. Hoặc nếu đó lại là một người khác nữa thì cũng thật tuyệt. Nhưng cũng đừng sòng đôi cùng Ethan chỉ bởi vì cậu sợ phải bỏ rơi người khác. – Steph nhìn tôi rồi kéo chiếc mũ trùm đầu của tôi lên và nhồi hết những sợi tóc của tôi vào trong để tránh những hạt mưa bắt đầu rơi. – Mình hiểu cậu, Jenna. Cậu không phải tuýp con gái sẽ đi đến nhà thờ cùng một anh chàng không đúng như cậu muốn. Vì thế đừng nghĩ rằng điều đó sẽ làm cho người khác thấy hạnh phúc.

Mưa rơi càng lúc càng nặng hạt. Steph chui vào xe và vẫy tôi khi cô lùi xe ra ngoài. Còn tôi vẫn đứng đó, sững sờ. Không phải bởi vì lời gợi ý rằng tôi nên chia tay với Ethan hay Cameron mà vì Steph đã nói đúng. Cô ấy hiểu tôi. Nhưng cũng có thể tất cả mọi người đều hiểu tôi. Có thể những gì Ethan nói là đúng: “Giờ thì em đã ở đây

rồi, và em chính là em.”

* * *

- Mẹ không hiểu, Jenna, tại sao con lại không đưa Cameron về? – Dáng điệu của mẹ đúng như mẹ mọi khi, tay chống lên hông, vẻ giận dữ trên nét mặt và nghiêng đầu như muốn nói: “Mẹ không thể tin được là mẹ lại sinh ra con”. – Cameron đi bộ về nhà trong khi trời mưa như trút nước. Bị cảm lạnh như thế, nếu là mẹ thì cũng phát ốm thêm rồi.

- Con không hề biết là cậu ấy bị cảm lạnh. Con ở phòng tập suốt với Steph. – Tôi nói, nghĩ rằng lý do này sẽ khiến câu chuyện chấm dứt. Cameron đi chân trần vào nhà bếp, lau khô tóc bằng một chiếc khăn tắm.

- Ổn rồi ạ. – Cậu nói. – Cháu cũng không phải đi bộ xa đâu.

Mẹ lắc đầu.

- Không hay đâu. Khi cháu ở cùng chúng tôi, cháu là một phần của gia đình và chúng tôi sẽ không để ai phải lang thang ngoài trời mưa cả.

Mặt tôi nóng lên. Chúng tôi không để ai phải lang thang ngoài trời mưa ư? Tôi nghĩ bụng. Chúng tôi chỉ để cho người khác ở nhà một mình sau giờ học qua năm này qua năm khác thôi. Chúng tôi chỉ nói dối về những việc đã xảy ra. Chúng tôi chỉ giả bộ không có vấn đề gì

cả.

- Mẹ làm cho tình hình nghe có vẻ phức tạp quá rồi đấy. Mẹ, không phải thế đâu.

- Là thế đấy. – Bà với chiếc ví trên mặt bàn bếp. – Mẹ phải đến cửa hàng Smith để mua vài thứ về ăn tối và khi dựng Alan về nhà, chúng ta sẽ nói chuyện. Cả hai đứa phải đảm bảo rằng chuyện này sẽ không lặp lại lần nữa.

Ngay khi bà vừa đi ra ngoài. Cameron nói.

- Mẹ cậu có vẻ thích che chở cho người khác.

- Ừ, đối với cậu thôi.

- Cậu nói thế là có ý gì?

- Không có gì. – Chỉ là vì mẹ tôi, người thậm chí không biết đứa con gái chín tuổi của mình đã bị đe dọa và suýt tí nữa thì đã gặp chuyện còn tồi tệ hơn thế, lại đi lo lắng cho một thanh niên mười bảy tuổi to khỏe. – Katy đã thả cậu ở đâu?

- Chỗ cửa hàng dụng cụ ở số 400 phố South. Mình bảo cô ấy rằng mình muốn mua vài thứ đồ nghề để phục vụ vở kịch. Cô ấy đã thực sự muốn chờ bên ngoài.

- Thế là cậu bảo cô ấy chờ à?

Cameron nhún vai.

- Không, mình bảo cô ấy đừng chờ.

Tôi đang tưởng tượng ra phản ứng của Katy lúc đó. Lúc hứng chiếc ly vào vòi nước, tôi để ý thấy bàn tay to bản của Cameron đang áp quanh tách cà phê. Tôi dừng lại và quan sát. Chỉ như mới vài ngày thôi kể từ khi tôi cảm thấy điều tuyệt diệu ấy, Cameron Quick, người con trai đầu tiên từng yêu tôi. Cậu vẫn còn sống và đang đứng trong căn bếp nhà tôi với đôi chân trần, mái tóc ẩm nước mưa, và chỉ có hai chúng tôi trong căn nhà vắng lặng. Cũng giống như lúc ở dưới tầng hầm, tôi lại muốn được chạm vào người cậu. Nhưng giờ đây, khi chỉ có hai chúng tôi ở nhà, khi chúng tôi đã là những người sắp trưởng thành, đó là cả một vấn đề. Có quá nhiều lý do.

- Này, - tôi nói. – mình rất tiếc về những đồ dùng bị mất của cậu. Mình biết là dượng Alan sẽ rất vui lòng giúp cậu mua một số đồ nghề mới nếu cậu muốn.

- Mình không sao mà. Luôn luôn là thế.

- Mình biết cậu nghĩ gì. Nhưng mọi người rất quan tâm đến cậu và sẽ giúp đỡ nếu cậu yêu cầu.

- Khó lắm.

- Mình hiểu. – Tôi nói, ngón tay vuốt dọc mặt bàn bếp. – Mình vẫn

chưa kể với mẹ về những chuyện đã xảy ra vào ngày hôm ấy.

Cậu nhìn tôi.

- Mẹ chưa biết gì về chuyện đó sao?

Tôi lắc đầu.

- Mình đã nghĩ là mẹ cậu biết tất cả.

- Mẹ không biết gì đâu.

- Mẹ cậu nên biết. – Cậu đặt chiếc tách xuống. – Tối nay cậu hãy kể cho mẹ nghe. Hãy hứa với mình đi.

Cậu ấy nói đúng. Đã đến lúc rồi. Từng khắc trôi qua. Tôi gật đầu.

- Mình hứa.

Chương 21

Mẹ về nhà với những món mà các bà mẹ bạn bịu hay sử dụng: gà nướng mua ở cửa hàng rau quả, khoai tây nghiền mua ở cửa hàng bán thức ăn ngon, sa lát trộn và bí nướng vỏ chanh.

- Hôm nay là một tối đặc biệt. – Bà nói khi thấp những cây nến thường chỉ được dùng trong những ngày lễ. – Là ngày đoàn tụ của Jenna và Cameron.

Dượng Alan trông có vẻ ngờ vực. Tôi tự hỏi không biết có bao giờ mẹ thực sự lắng nghe những ý kiến của dượng.

- Thăng bé đâu rồi?

- Cậu ta chạy ra ngoài khi em đi chợ. – Mẹ nói. – Chắc là đi kiểm tra xem có thư không. Mẹ vẫn chưa ước lượng được chiều cao của Cameron. Jenna, con yêu, lấy cho mẹ ly nước uống nào.

Tôi lấy ra vài chiếc ly nước bình thường và đặt lên bàn.

-Ồ, không phải những chiếc ly này. – Mẹ nói. – Mấy cái kia cơ, ở tầng trên cùng ấy.

Hàng thế kỷ nay chúng tôi chưa bày biện bàn tiệc. Thậm chí cả trong các ngày lễ. Tôi định nói ra điều này nhưng ngay lập tức nín lại

được. Tôi và dượng Alan cứ đứng im đó quan sát trong khi mẹ tôi miêu tả về những ý tưởng của buổi tối ngày hôm nay. Rồi chúng tôi cũng giúp mẹ bày thức ăn và bộ đồ bằng bạc. Mọi thứ đã sẵn sàng, nhưng Cameron vẫn chưa về.

- Để mẹ xuống phố tìm. – Mẹ vừa nói vừa lau tay vào chiếc khăn làm bếp. – Chắc thằng bé đang đi lên đây thôi.

Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không quay lại. Dượng Alan lấy một miếng bí nướng và cho vào miệng bằng năm đầu ngón tay. Mẹ lườm dượng một cái.

- Anh xin lỗi. Nhưng mà anh đang chết đói đây này. Mọi thứ trông ngon quá. Thôi cứ ăn tự nhiên đi trong khi nó còn đang nóng. Mình sẽ để phần cho Cameron một đĩa.

- Vâng, đúng đấy mẹ ạ, con cũng chết đói rồi.

- Ừ. – Bà lại liếc về phía cửa. – Thôi được rồi.

Chúng tôi bắt đầu ăn. Dượng Alan kể về ngày làm việc hôm nay nhưng rõ ràng là mẹ không hề chú ý, mặc dù thỉnh thoảng vẫn “à” với “ừ”. Cuối cùng bà nói:

- Mẹ bắt đầu thấy lo rồi đấy. Thằng bé đi đâu nhỉ. Kiểm tra thư thì chỉ đi khoảng ba khối nhà là đến. Con gọi điện cho cậu ấy đi.

Tôi đứng dậy lấy điện thoại, cho dù biết chắc rằng cậu sẽ không

nhắc máy.

- Có lẽ mình nên lấy xe đi tìm. – Mẹ nói khi tôi quay về bàn.

- Hiển nhiên là cậu ta có thể tự trông nom bản thân được. – Dượng Alan nói. – Có thể là cậu ấy không định ở lại đây nữa nhưng cũng chẳng thềm quay lại đây để nói chuyện trực tiếp với chúng ta.

- Cậu ấy làm thế đấy. – Tôi nói.

Mẹ đặt ly rượu xuống.

- Làm gì?

- Biến mất. Không liên lạc. Lúc đến lúc đi.

- Hãy nhớ lại thời thơ ấu của Cameron đi. – Bà nói. – Điều đó có thể hiểu được. Đó có thể là một cách để sinh tồn. Chúng ta cũng nên cho thằng bé biết rằng chúng ta đang quan tâm đến nó. Có lẽ là không có ai quan tâm đến cậu ta bao giờ cả. Cậu ta chỉ cần điều đó thôi mà.

Tôi lật lật miếng gà trên đĩa.

- Con không bao giờ làm thế. – Tôi lẩm bẩm.

- Cái gì?

- Con nói rằng con không bao giờ làm thế. Con là người đáng tin cậy. Con luôn công khai mọi chuyện. Con ở đâu thì con nói là con ở đấy.

- Đúng thế. – Dượng Alan gặt đầu trong khi lấy thêm miếng khoai tây nữa.

- Con yêu, đó là một đức tính tuyệt vời. Nhưng con có cơ hội để làm điều đó còn Cameron thì không.

Tôi đặt chiếc đĩa xuống bàn.

- Con có cơ hội để làm điều đó? Con làm thế nào vậy? Con cứ phải ngồi chờ mẹ đi làm về? Phải tự giặt quần áo để những đứa bạn cùng lớp không nói rằng con khó ngủ.

Bà ngồi im kinh ngạc.

- Sao mẹ lại có thể quyết định đi làm ở trường y tá khi con còn nhỏ như thế? Tại sao mẹ không chờ cho đến khi con lớn hơn.

- Có chuyện gì vậy? Sao con lại có ý nghĩ như thế?

- Em yêu. – Dượng Alan vào cuộc, nhưng sau đó lại hăng đà và tiếp tục im lặng.

- Con chỉ tự hỏi, ý con là mẹ lo lắng cho Cameron và thông cảm với những gì cậu ấy phải trải qua suốt thời thơ ấu, thế còn con?

- Jenna, - bà nói, giọng ngạc nhiên khi chuyện này lại thành vấn đề lớn, rằng dù thế nào thì tôi vẫn chưa quên được điều đó. – Mẹ biết. Mẹ xin lỗi. Con nói đúng. Lẽ ra mẹ phải ở nhà nhiều hơn nữa. Mẹ vẫn nghĩ rằng mẹ càng sớm có những kỹ năng nghề nghiệp thực tế thì càng có cơ hội để giành cho mình một công việc với giờ giấc ổn định, với phúc lợi và bảo hiểm. Và con hãy xem mọi chuyện đã diễn ra thế nào. Con đã có nhiều bạn bè và cả bạn trai. Con có một người cha dượng tuyệt vời yêu thương con hết mực. Con hạnh phúc. Chẳng có chuyện gì kinh khủng xảy ra và chúng ta đã vượt qua tất cả.

Mô hình cuộc sống của chúng tôi, mô hình của mẹ vô cùng quan trọng đối với bà. Tôi biết thế. Đó là câu chuyện bà luôn kể cho bạn bè nghe, những người bạn mà bà đã giới thiệu với dượng Alan ngay từ khi cả hai còn đang hẹn hò. Câu chuyện mà tôi đã nghe và nghe đến hàng triệu lần.

“Tôi là một người mẹ trẻ, chẳng biết gì nhiều về thế giới xung quanh và chồng tôi đã rời bỏ tôi, không gửi bất kỳ một trợ cấp nào để nuôi con, chẳng có gì cả. Nhưng tôi đã quyết định sẽ không lãng phí suốt quãng đời còn lại và với toàn bộ sức lực mà tôi có để đi tìm và thay đổi ông ấy, trong khi điều duy nhất mà tôi có thể kiểm soát được chính là tôi. Tôi đã nắm lấy vận mệnh trong bàn tay mình. Phục vụ bàn, lăn lộn ở trường y tá, làm tất cả để tự nuôi nấng con gái tôi. Nhưng con bé là một đứa trẻ đáng tin cậy, chúng tôi đã cùng nhau vượt qua tất cả. Giờ hãy thử nhìn chúng tôi xem. Tôi rất mừng vì mọi việc đi đúng quỹ đạo của nó. Mọi thứ đều diễn ra theo một chiều

hướng tốt.”

Dù sao thì đó cũng là sự thực. Không có gì là sai cả. Chỉ có điều đây thôi không phải là toàn bộ câu chuyện.

Tôi cảm thấy dường như Alan đang nhìn mình.

- Jenna, - ông gợi ý – hình như con đang muốn nói gì đó.

Tôi liếc nhìn ông, và cảm thấy khó khăn khi phải đối diện với mẹ.

- Có vài chuyện đã từng xảy ra, đối với con, và cả Cameron. Một câu chuyện rất kinh khủng.

Mẹ có vẻ bị tác động mạnh bởi tiết lộ của tôi, nhưng bà không nói gì, như thể bà sợ phải hỏi cụ thể rằng đó là cái gì. Vì thế tôi vẫn tiếp tục.

* * *

Những ngọn nến đã cháy gần hết. Tôi nghịch những cục sáp khi nó tràn ra ngoài bàn. Lúc đầu thì mẹ khóc, tôi đã biết trước như vậy, nhưng sau đó bà giận điên lên.

- Lạy Chúa tôi, Jenna. Ôi lạy Chúa. Tại sao con không kể gì cho mẹ?

- Con không biết.

- Mẹ sẽ đi tìm lão ấy và xé lão ra thành từng mảnh. – Bàn tay bà nắm chặt lại.

- Con không nghĩ thế. – Tôi nhớ lại bố của Cameron đã to cao và đáng sợ đến thế nào. - Bây giờ thì con đã kể hết chuyện cho mẹ nghe chưa? Con không giấu mẹ điều gì nữa chứ? Còn chuyện gì không? Lão ấy không... - Bà không nói nốt được nữa cho dù tôi biết bà đang nghĩ gì.

- Không, có thể thôi. Bọn con đã thoát được. À, con đã thoát được.

- Thật không thể tin được. – Dượng Alan lên tiếng. – Con đã nghĩ ra cách để thoát khỏi đó nhanh chóng. Một cô gái khôn khéo. Một cô gái dũng cảm.

- Như thế đã đủ tột tể rồi. – Mẹ nói. – Những ảnh hưởng tâm lý đã phát sinh đấy thôi. Mẹ cứ tưởng tượng ra cảnh Cameron phải chung sống với những điều đó hàng ngày, ngày này qua ngày khác.

Rồi bà nhìn đồng hồ.

- Mình nên lấy xe đi tìm thằng bé ngay bây giờ. Tất cả cùng đi.

Dượng Alan lên tiếng đầu tiên.

- Tuyệt đối không nên.

Mẹ kinh ngạc.

- Tại sao không?

- Bởi vì vấn đề bây giờ không phải là cậu bé ấy. - Dượng nói, giọng cương quyết. – Hãy thử nghĩ về những gì con gái chúng ta vừa kể lại. Em không phải đi đâu cả. Nếu những gì Cameron nói là thật thì chúng ta không phải chịu trách nhiệm gì đối với cậu ta. Còn nếu thằng bé nói dối, chúng ta càng không có trách nhiệm gì hết và nên tránh xa chuyện này ra cho đến khi nào ta biết nhiều sự thật hơn nữa. Tuy nhiên, chúng ta rất cần có trách nhiệm với Jenna. Nó đang ngồi ngay đây. Và thậm chí mình còn chưa hỏi nó xem liệu nó có muốn đưa Cameron về đây hay không. Và, em yêu, em không thể quay ngược thời gian để làm lại mọi thứ, cho dù em có mong muốn điều đó bao nhiêu đi chăng nữa.

Mẹ chùi bớt những giọt nước mắt lại tiếp tục chảy ra.

- Anh nói đúng, em biết. Em đúng là... em cảm thấy mình là một người mẹ tồi tệ nhất trên thế gian này. Và nếu lỡ Cameron có xảy ra chuyện gì thì em lại lặp lại sai lầm lần nữa sao?

- Không. – Tôi nói.

- Nó mười bảy tuổi rồi. – Dượng Alan nhắc nhở trước khi quay sang tôi. – Con nghĩ thế nào? Con muốn làm gì với Cameron?

Suốt cả câu chuyện, tôi không hề khóc, nhưng giờ những giọt lệ đã

bắt đầu ứa ra.

- Con không biết.

Chương 22

Cameron ngồi ở bàn của cậu trong phòng tự học. Bình thường thì lúc ở trường tôi sẽ lờ cậu đi để không làm Ethan phải lo lắng hay Katy nổi cơn ghen. Nhưng hôm nay tôi bước tới gần để chào cậu. Ethan đang quan sát tôi.

- Mình đã kể với mẹ rồi. – Tôi thì thầm.

- Tốt, mình đã đi ra ngoài để cậu có cơ hội làm điều đó. Mình không muốn cản trở.

- Lẽ ra cậu phải nói cho mọi người biết.

Cậu nhún vai.

- Mình chẳng quen với việc mọi người cứ quan tâm xem mình đi đâu và làm gì.

- Ồ. Mọi người quan tâm đến cậu đấy.

Tôi để ý thấy Katy đang rời rít ra hiệu cho tôi lại gần.

- Mình chắc là cậu được thông báo rồi. – Cô ta nói. – Về bữa tiệc Halloween ở nhà Steph ấy. Chúng ta sẽ tổ chức vào đúng đêm Halloween. Mình sẽ mặc một trang phục rất gợi cảm, vì thế cậu phải

bắt Cameron đến, được không? Cậu phải chắc chắn đấy.

- Mình còn không biết là mình có đi không nữa.

- Cái gì? – Katy kêu lên thất thanh. Mọi người quay lại nhìn chúng tôi. Cô ta hạ thấp giọng xuống. – Ethan nói rằng anh ấy sẽ hóa trang thành cướp biển còn cậu sẽ làm vợ của anh ấy. Mình nghe anh ấy nói với Steph như thế.

-Ồ, Ethan chẳng nói gì với mình cả.

Katy nhìn tôi vài giây và lại ngồi thụp xuống ghế. Thầy Moran bước vào và bắt đầu gọi học sinh lên bảng kiểm tra miệng.

* * *

Tôi mang đồ ăn trưa vào thư viện, vừa hy vọng tìm thấy Cameron và cũng là để tránh mặt tất cả những người khác. Nhưng cậu không có ở đó. Tôi chọn một bàn gần góc phòng và dựng một hàng rào chắn bằng chiếc ba lô để lúc ăn không bị quấy rầy. Sau đó tôi lấy từ trong túi ra nửa cái bánh sandwich, sữa chua, táo và tôi nhìn thấy một mẫu giấy gấp nhỏ dưới đáy hộp. Tim tôi đập rộn lên và tôi đưa mắt nhìn quanh, tự hỏi Cameron đã làm thế nào để lấy được hộp đồ ăn trưa của tôi. Nhưng khi mò mẫu giấy, tôi mới thấy rằng cậu không phải là người gửi.

Jennifer – Jenna Elaine Harris Vaughn,

Mẹ hy vọng con có một ngày tuyệt vời ở trường.

Yêu con,

Mẹ

Đó là kiểu tin nhắn mà những đứa trẻ khác thường xuyên nhận được khi chúng còn nhỏ, nhưng tôi thì chưa bao giờ. Tôi mỉm cười, sau đó bắt đầu bữa trưa của mình.

* * *

Ethan đứng ngoài cửa phòng thầy Bingry, chờ tôi trước buổi thử vai. Trông anh có vẻ tức giận và hờn dỗi.

- Giờ ăn trưa em ở đâu?

- Em đã đến thư viện.

- Sao hôm qua em không trả lời điện thoại của anh?

Steph đi qua chúng tôi để vào phòng.

- Đừng để ý đến mình.

Chờ cho cô ta đi khỏi, tôi mới nói.

- Bởi vì gia đình em đang có chuyện khủng hoảng.

- Gia đình em có chuyện khủng hoảng?

- Vâng, Ethan ạ, gia đình em, khủng hoảng. Một cuộc khủng hoảng chỉ có thể xuất hiện ở trong gia đình em.

- Thế sao hôm nay em lại tránh mặt anh?

- Em có tránh mặt anh đâu. Em ở phòng tự học, em ở lớp giờ sinh lý học, em ở phòng tập kịch. Em không nhớ là anh có chịu nói chuyện với em không nữa.

Ethan chỉ tay vào ngực mình.

- Anh là người đã muốn nói chuyện với em từ hôm qua rồi. Anh đã cố và đã cố.

Có nhiều người hơn đến buổi diễn tập. Tôi kéo Ethan ra xa cửa vào.

- Em đã nói với anh rồi. Ngày hôm qua thật là tồi tệ.

- Ồ, có lẽ là em bận rộn với một người nào khác.

Về cơ bản thì Ethan đúng, nhưng không phải như anh ấy nghĩ.

- Cứ như anh không phải là Ethan vậy. – Tôi chuyển chủ đề. – Hay là anh không cần em đến dự tiệc nhà Steph để đóng vai vợ anh nữa. Đúng lúc đó thầy Bingry thò đầu ra ngoài.

- Ethan, đến giờ rồi.

- Em xin lỗi. Em vào đây ạ.

- Em sẽ đến chỗ sản xuất hậu đài. – Tôi nói với cả hai người. – Biết đâu có người cần nhờ em.

* * *

Cameron đang làm việc ở đó, quỳ gối trên một mẫu gỗ ghép để dựng nhà. Cậu ngừng tay vài giây khi tôi bước vào và ngay lập tức trở lại với công việc, lông mày nhíu lại vì tập trung cao độ. Tôi mở cabin trong góc phòng để tìm các đồ diễn nhỏ và đối chiếu với danh sách những thứ cần chuẩn bị cho vở kịch.

- Đêm qua cậu ngủ ở đâu? – Tôi hỏi.

- Ở đây. Có một cái cổng đằng sau căng tin. – Cậu chỉ qua vai. – Chỗ đó họ để đầy đồ đồng nát và rác rưởi. Mình trèo lên dễ dàng và lấy xà beng nạy cửa sổ để chui vào.

- Ừ, tuyệt đấy. Nghe có vẻ dễ chịu hơn ghế sofa của bố mẹ mình.

- Cậu có thể giữ cho mình cái này được không?

Tôi quỳ gối bên cạnh Cameron và cố định thanh gỗ trong khi cậu kiểm tra nó.

- Đây sẽ là một góc chín mươi độ hoàn hảo. Đó là những gì mà thầy Bingry muốn nhắc nhở khi bảo phải dựng nó cho tốt.

- Ồ.

- Mình không phải là gánh nặng của cậu, Jenna. – Cameron nói nhỏ.
– Mình không bao giờ muốn là gánh nặng cho cậu, hay cho gia đình cậu.

Tôi không biết phải nói gì. Chính xác thì tôi không thể phủ nhận câu nói của cậu. Tôi vẫn cứ giữ nguyên thanh gỗ trong khi cậu lấy từ trong hộp ra vài cái tuốc nơ vít.

- Hôm đó lẽ ra mình phải bảo vệ cậu. – Cameron nói, giọng còn nhỏ hơn. – Lẽ ra mình phải là người đương đầu với ông ấy.

- Cậu đã làm đấy thôi. – Tôi nói. – Cuối cùng thì cậu đã làm hết khả năng của mình.

- Cậu không cần lúc nào cũng phải cứu vớt mình.

Cameron ghép hai thanh gỗ vào nhau bằng một tuốc nơ vít điện, khiến nó phát ra những âm thanh chói tai. Chúng tôi cũng không để ý thấy Dave Một đã vào mãi cho tới khi Cameron dừng tay.

- Hình như cậu không tìm được đường đến đây hay sao ấy. – Cameron bảo Dave.

- À, ừ.

Thực ra cậu ta đứng xem tập kịch suốt cho đến khi không còn hy vọng gì là Steph sẽ đưa mắt về phía cậu ta nữa.

- Đây, - Cameron nói, đưa cho Dave chiếc tuốc nơ vít. – Cậu làm đầu kia. Mình giữ nó.

Tôi đứng dậy để họ làm. Cả hai vừa làm vừa nói chuyện trong khi tôi đi tìm chiếc môi súp, bộ bài và hộp xít. Chúng tôi không có những thứ ấy và cả những cái khác trong danh sách còn lại. Tôi không biết tại sao mình lại đi làm việc này trong khi tôi cần thời gian để thi tốt môn lượng giác.Ồ, tôi nhớ ra rồi. Tôi làm vì Ethan. Vì tôi đã nghĩ rằng một người bạn gái tốt thì nên làm như thế, cũng như suốt quãng thời gian trung học tôi đã chăm chăm để ý xem làm thế nào thì sẽ khiến những người xung quanh nghĩ rằng mình “bình thường”. Tôi đã cố gắng học cách thể hiện điều đó qua vẻ bên ngoài.

Tôi nhìn xuống đôi tay đang đặt trên giá để đồ biểu diễn, suy nghĩ rằng liệu có ai nhận ra những vết sẹo trên bàn tay mình hay không.

- Này, Dave. – Tôi gọi.

- Ừ? – Cậu ta đứng dậy.

- Cậu nghĩ thế nào về việc cậu sẽ trở thành đạo diễn sân khấu.

Cameron nhìn tôi.

- Ồ, - Dave ngập ngừng, giọng sợ hãi – không, không. Công việc đó rất quan trọng.

- Mình biết. – Tôi đưa cho Dave mẫu giấy ghi. – Cậu phải đi mua mấy thứ này. Và khi đến đó, nhớ mua cho Steph một túi khoai tây chiên chua mặn. Cô ấy sẽ đánh đổi bất cứ cái gì để được ăn món này.

Tôi rời khỏi xưởng để đi gặp cô Betfs. Tôi cần nói với cô rằng tôi muốn nhờ cô kèm thêm môn lượng giác cho tôi.

* * *

Khi về đến nhà, tôi thấy dựng Alan đã về rồi. Tôi tìm thấy dựng ở sân sau, đang ngồi cúi đầu giữa một đồng chai bia Đức. Có một đám đất mới tơi dưới chân dựng.

- Đêm qua chúng ta đã mất Estella rồi. – Dựng nói, nện lại đồng đất bằng chiếc xẻng. – Dựng đoán là trước sau gì cũng sẽ thế.

- Con rất tiếc. – Hy vọng là nó đã không đau đớn gì nhiều.

- Dựng biết rằng nó chỉ là cá thôi nhưng lúc nào nó cũng gắn bó với dựng. – Rồi ông đứng dậy. – Dựng cần ăn nhẹ một chút.

Chúng tôi đi vào bếp và tôi lấy một hộp bánh quy với lọ bơ lạc. Chỉ

vài phút sau chúng tôi đã đứng cạnh bàn bếp. Tôi phết bơ lạc lên bánh quy và đưa cho dượng. Tôi cũng ăn vài chiếc bánh với sữa.

- Cả ngày hôm qua dượng đã làm việc cùng bà chủ nhiệm khoa tiếng Anh. – Dượng kể ngay khi có thể thốt lên được. – Bà ấy bảo rằng sẽ sẵn sàng tiếp nhận con bất cứ lúc nào con gửi đơn xin học.

- Ôi, cảm ơn dượng.

Thỉnh thoảng ý tưởng theo học một trường đại học cứ luẩn quẩn trong óc tôi. Cameron không phải là người duy nhất ra đời kiếm sống bằng chính sức lực của bản thân mình. Ngoại trừ việc tôi luôn biết rằng mình có một ngôi nhà để về bất cứ lúc nào tôi muốn. Tôi quay sang dượng Alan.

- Dượng có bao giờ cảm thấy không cần ai phải giúp đỡ không?

- Không được giúp đỡ. Vô dụng. Không có khả năng. Và già nữa. Đừng quên cả từ này.

- Cameron nói rằng con không cần phải giúp đỡ cậu ấy.

- Nhưng con muốn làm điều đó mà.

- Vâng, nhưng con không thể. Đúng không ạ?

- Có thể là vậy. Thường thì là như vậy.

* * *

Tối hôm đó tôi gọi cho Ethan. Anh nghe máy và tôi đoán rằng anh đang ở ngoài chứ không ở nhà.

- Anh đang lái xe à? – tôi hỏi. – Em có thể gọi lại sau.

- Không, Gil đang lái.

- Ồ, mọi người đi đâu đấy?

- Anh không biết. Chỉ đi dạo lên phố State thôi mà...

Tôi có thể nghe thấy tiếng cười, tiếng người nói và tiếng radio ở trên xe.

- Chỉ có anh và Gil thôi à?

- À, Katy cũng ở đây, và cả Jill nữa. Jill Stevenson, trong nhóm kịch.

Vậy là Ethan, Gil, Katy, và Jill. Một tỉ lệ nam nữ hoàn hảo.

- Bọn anh chỉ...

- Jenna đấy à?

Giọng Katy, hẳn là cô ta vừa giăng lấy điện thoại.

- Bọn mình đã định gọi cho cậu nhưng Ethan bảo rằng cậu đang có chuyện gia đình và dù sao thì cậu cũng đã bỏ về sau buổi tập. Dave Một nói rằng cậu muốn đề cử cậu ấy làm đạo diễn sân khấu thay cậu? Có chuyện quái gì vậy?

- Mình không có thời gian. Mình sẽ trượt môn lượng giác mất.

Có tiếng ai đó thụi nhau và tiếng cười ré lên. Sau đó Ethan lại cầm máy, miệng thở hổn hển.

- Xin lỗi, Katy vừa bỏ máy.

- Tốt hơn hết là em cúp máy đây. – Tôi nói, khó khăn lắm mới giữ cho giọng được bình tĩnh. - Khi nào về nhà anh sẽ gọi lại cho em.

- Ethan... Để đến thứ Hai nói chuyện được không? Để cho em cuối tuần được yên.

Một quãng im lặng kéo dài. Tiếng ồn xung quanh có vẻ yên ắng hơn.

- Nếu em muốn.

- Vâng.

- Ok. Tạm biệt.

Tôi cũng nói tạm biệt nhưng Ethan đã cúp máy trước.

Chương 23

Trưa Chủ Nhật, tôi và mẹ đang chơi ô chữ bên bàn bếp. Tôi đã làm xong bài tập từ tối thứ Bảy. Mẹ hỏi tôi về Ethan và lý do tại sao tôi không đi chơi vào ngày nghỉ cuối tuần. Thường thì tôi không bao giờ kể cho mẹ nghe những chuyện riêng tư nhưng giờ tôi và mẹ đang cố gắng hàn gắn lại mối quan hệ. Kể từ hôm tôi kể cho mẹ nghe câu chuyện về bố Cameron, bà quan tâm đến tôi nhiều hơn nhưng tôi vẫn ít nói như cũ. Tôi biết bà cảm thấy có lỗi, vì đã không có mặt ở đó, thậm chí không phát hiện ra một dấu hiệu gì của sự kinh khủng đó. Vì thế bà hành xử rất khác đối với tôi. Bà nhỏ nhẹ hơn, luôn có mặt bên tôi và tỏ ra quan tâm, lo lắng, như thể bà đang muốn lấy lòng tôi vậy. Để chứng tỏ rằng mình cũng muốn thay đổi mọi việc, tôi liền kể cho bà nghe sự thật.

- Con nghĩ là con và Ethan sẽ chia tay. – Tôi nói, sắp xếp những ô chữ trước mặt: YELP.LEAP.FLAY.FLEA.

Khuôn mặt bà ỉu xiu.

- Lại sao thế?

- Thực ra thì con cũng không chắc lắm. – Tôi ghép thêm một từ nữa: FLAYED. – Có thể không phải là chúng con chia tay mà đó là về phía con. Con cần phải quyết định.

- Ồ, - bà nhìn xuống những chữ cái. – Tất cả những chuyện này xảy ra kể từ khi Cameron xuất hiện.

- Về cơ bản thì là như thế ạ.

Bà không xếp chữ nữa. Chúng tôi ngừng chơi.

- Mẹ biết rằng con muốn tiếp tục mọi chuyện với Cameron. – Bà nói,
- Nhưng hãy nhớ rằng nó mới chỉ về đây chưa lâu, và...

- Không phải thế.

- Con chắc không?

- Con không tô vẽ hình ảnh hai đứa thành một cặp đâu. Mọi quan hệ này chỉ giống như...

- Như anh em?

- Mẹ, mẹ nghe đã được không.

Bà liền im bặt.

- Không phải như anh em. – Tôi nói. – Không có từ nào diễn tả nỗi mẹ ạ. Cặp đôi cũng không. Anh em cũng không. Một cảm giác bất tận của... con cũng không biết. – Tôi thở dài. – Như vậy đấy.

- Một chuyện không có hồi kết. – Bà nói, thở mạnh ra. – Đó là những

gì mẹ nhìn thấy ở các con.

- Vâng. Và con nghĩ rằng cảm giác của con sẽ kéo dài mãi mãi như vậy.

Tôi quan sát mẹ xem mẹ có quan tâm đến chuyện này không và rõ ràng bà đang rất chăm chú.

Lúc chúng tôi ăn tối thì chuông cửa reo lên. Dượng Alan đứng dậy.

- Nếu đó là những người truyền giáo thì sẽ để họ vào.

Nhưng đó không phải là những người truyền giáo, là Cameron. Cậu và dượng Alan đi vào bếp.

- Nó ốm rồi. – Dượng nói.

- Chào. – Cậu nói yếu ớt, bắt gặp ánh mắt của tôi trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

- Gì vậy? – Mẹ hỏi, mẹ đã thay bộ quần áo y tá. – Cháu đi bộ đến đây à? Ngồi xuống đi nào. Nói cho bác biết cháu cảm thấy thế nào.

- Viêm họng. Đau đầu ạ. Cái gì cũng đau.

Cậu ngồi sâu vào trong ghế. Mẹ tôi đặt tay lên trán cậu.

- Cháu bị sốt rồi. Từ khi nào vậy?

- Cháu đã bớt cảm lạnh nhưng đêm qua lại bắt đầu sốt. Cháu đã nghĩ rằng sáng nay sẽ đỡ nhưng lại có vẻ nặng hơn. Cháu không biết phải đi đâu nữa.

- Cháu biết là cháu luôn được đón tiếp ở đây mà. – Mẹ nói. Bà nhìn tôi, rồi nhìn sang dưỡng Alan. – Đúng không nào?

- Vâng. – Tôi nói. Dưỡng Alan gật đầu.

Mẹ lại chuyển hướng chú ý sang Cameron.

- Ngày hôm nay cháu đã ăn gì chưa?

Cậu lắc đầu:

- Cháu cứ lên đi vắng ngồi đi rồi Jenna sẽ làm cho cháu một đĩa gì đó.

- Giường tạm trong phòng làm việc của anh cũng tốt đấy chứ. – Dưỡng Alan nói. - Ở đó chắc ấm hơn đấy.

- Cũng được đấy cháu ạ. Đi nào. – Bà đỡ Cameron đứng dậy và dẫn cậu ra khỏi bếp.

Dưỡng Alan lấy một chiếc đĩa ra khỏi tủ buýp phê và đưa cho tôi.

- Con ổn chứ Jenna? Để cho cậu ta ở lại đây?

- Vâng ạ. – Tôi nói. – Tốt thôi ạ. Dượng không có ý kiến gì về việc điều gì khiến cậu ấy yêu cầu được giúp đỡ ạ.

Tôi ngồi cả buổi tối trong phòng làm việc của dượng Alan, ngồi đọc sách và trông chừng Cameron. Cậu cứ ngủ suốt, ngáy nhè nhẹ và có một lần vùi đầu vào gối thì thầm những câu vô nghĩa. Tôi xoay ghế để có thể nhìn cậu bất cứ lúc nào tôi muốn. Tôi ngắm khuôn mặt cậu, ngắm đôi chân trần thò ra ngoài chăn và cánh tay thông xuống một bên chiếc giường tạm.

Khoảng mười một giờ, khi tôi chuẩn bị đi ngủ, Cameron thức dậy. Tôi mang cho cậu một ít nước súp và bánh quy.

- Chào - tôi nói.

- Cậu vẫn ngồi đây suốt đây à?

- Ừ, gần như thế.

Bộ pajama màu be của dượng Alan có vẻ chật và không thoải mái đối với Cameron.

- Cậu không cần phải làm thế - Cameron nói - Mình có thể tự làm được.

Cậu với bát nước súp. Tôi nhìn cậu húp thẳng từ bát. Lúc này cậu trông hết một đứa trẻ, đôi môi hồng hào chúm trên miệng bát súp, cổ

tay áo pajama ngắn đến nỗi không phủ kín được tay cậu, nhúm tóc giữa trán và đôi mắt còn đang ngái ngủ.

- Mình biết cậu có thể, nhưng cậu không phải làm thế.

- Ồ, - cuối cùng cậu nhìn tôi. - Cảm ơn cậu!

* * *

Thứ hai là ngày tôi đã hẹn với Ethan. Tôi biết là chúng tôi sẽ chia tay, tôi chỉ không biết chính xác là mình sẽ làm việc đó như thế nào, tôi chưa định sẽ nói gì. Nhưng Ethan thì đã có một kế hoạch hết sức rõ ràng. Anh chờ ở trước tủ đựng đồ của tôi, một nụ cười nở trên môi và anh ôm lấy tôi về chờ đợi. Tôi cũng đáp lại như thế, nhưng không phải theo như thói quen.

- J.V, anh đã rất nhớ em - Ethan nói - Mọi việc qua rồi, đúng không nào? Anh thực sự không muốn thế. Anh xin lỗi vì đã gọi em là mụ phù thủy thất thường. Anh xin lỗi vì đã đề cử em làm đạo diễn sân khấu mà không hỏi ý em trước. Anh xin lỗi vì đã rất ngu xuẩn và vì tất cả mọi thứ. Đừng giận anh nữa, được không? Anh ghét bị em giận lắm.

Thế còn về chuyện đi chơi vào tối thứ Sáu mà không rủ tôi thì sao? Thay vì đó lại đi với Jill ư? Tôi nghĩ vậy nhưng không nói gì. Hành lang trường học không phải là chỗ để chúng tôi đứng nói câu chuyện kiểu này.

- Thế Dave Một sẽ thay em làm đạo diễn sân khấu nhé - tôi nói - có được không?

- Ừ, và em sẽ cố gắng học ôn môn lượng giác.

- Hứa nhé?

- Chẳng có gì đảm bảo đâu Jenna.

Tôi gượng cười:

- Nếu anh đã nhận ra mọi việc.

* * *

Cuộc bàn tán vào giờ ăn trưa chủ yếu xoay quanh bữa tiệc Halloween. Steph đang nghĩ ra một kế hoạch rất hoành tráng.

- Chúng ta sẽ đi đến các nhà xin bánh kẹo! - Cô ta nói - Mình chẳng quan tâm đến việc không còn là trẻ con nữa. Chúng mình sẽ có vô số bánh kẹo không mất tiền và đây chính là cơ hội cuối cùng.

Katy rên rỉ - Cái gì? Đi các nhà xin bánh kẹo á? Mình nghe nói là sẽ có tuyết cơ mà?

- Thế à? - Steph đã mua sẵn nửa tá phim kinh dị ở cửa hàng video, lại còn trữ rất nhiều đồ ăn linh tinh và bây giờ cô ta thì thào bằng một âm điệu đầy kịch tính - sẽ say sưa túy lúy.

Gil tròn tròn mắt

- Đây là Jones Hall, không phải là East High. Chúng ta không được uống rượu. Trước đây chúng ta chưa bao giờ làm thế. Sao lần này lại có chuyện ấy?

- Ồ, đó chỉ là vấn đề quan điểm thôi mà - Ethan nói - Ở trường Jones, mọi người không nhảy nhót, không có thể thao. Xin lỗi Katy, mình không tính đến tennis. Chúng ta nên làm một cái gì đó thực sự là trẻ trung khi chúng ta vẫn còn trẻ.

- Jenna - Steph hỏi - Ý kiến của cậu thế nào?

Ý kiến của tôi là những lời phân tích vừa rồi của Ethan chẳng đâu vào đâu cả. Nhưng tôi lại nói:

- Nếu bố mẹ mình tóm được chắc chắn sẽ giết mình mất, nên mình sẽ không uống đâu. Nhưng chừng nào sau khi uống say các cậu không lái xe, không tình dục, không đánh nhau thì mình cũng không quan tâm các cậu sẽ làm gì đâu. Cứ việc uống thôi.

- Cameron cũng sẽ uống chứ? - Katy hỏi - Mà cậu ấy đâu rồi?

- Mình chưa nhìn thấy.

Anh chàng bí ẩn đó hôm nay cũng đã đến trường rồi, đúng không? - Gil hỏi - Cậu ấy cũng ở trong lớp, hay hình như mình đã nghe thấy

mọi người bảo thế.

- Cậu ấy rất thông minh - Tôi nói - Nên chắc chắn đã chán lớp học rồi.

- Tất cả bọn mình đều chán học. Tất cả, ý mình là nếu là mình ấy à? Mẹ mình sẽ nổi cơn lòi đình nếu mình đi học muộn dù chỉ mười phút thôi.

- Không phải tất cả mọi người đều có mẹ. Katy cười to, nghĩ rằng tôi đang pha trò.

- Jenna, cậu ngộ thật đấy.

* * *

Khi tôi về nhà, thấy mẹ và Cameron đang chơi trò thổi ăn cháo ở bàn ăn. Trên bàn còn có nửa đĩa bánh quy tự làm và mấy cốc sữa. Và tôi thấy nồi súp hay nước dùng gì đó đang sôi trên bếp.

- Ồ, con đấy à.

Cameron giơ hai ngón tay lên.

- Chào cậu

- Sao mẹ lại ở nhà? - tôi hỏi.

- Mẹ đi làm rồi, nhưng hôm nay đông nhân viên quá, thế là mẹ xin phép về lúc trưa. - Bà mỉm cười, vẻ rạng rỡ và hớn hờ, đúng kiểu các bà mẹ vừa làm xong món súp ngon hoặc nướng được cái bánh
- Mẹ cũng nghĩ là Cameron muốn có người nói chuyện cùng.

Thành thật mà nói thì tôi chưa nhớ ra được lần nào mẹ bỏ làm, bỏ học để về nhà sớm với tôi ngoài cái lần tôi bị ngất ở trường khi nghĩ rằng Cameron đã chết. Nếu tôi bị cảm lạnh, mẹ sẽ đặt trên bàn bếp vài hộp thuốc hay gói mì gà và nhắc nhở tôi phải uống nhiều nước. Có một vài lần tôi bị ốm nặng, và bà đã thuê một cô trông trẻ theo giờ.

- Chắc rồi, - tôi nói.

Mẹ nhón nửa miếng bánh quy còn lại và ăn nốt.

- Hôm nay mẹ làm bữa tối muộn hơn mọi khi đấy. Như thế chốc nữa ăn sẽ ngon miệng hơn.

- Con sắp chết đói rồi đây này.

-Ồ, - bà nói vẻ không chú ý lắm vì còn mãi tập trung vào bàn cờ - Con có thể tự làm vài thứ đồ ăn nhẹ.

Cameron đỏ xức xắc và tôi thấy mẹ nhăn mặt - Lần thứ ba cháu gặp đói rồi đấy nhé. Thật không công bằng chút nào.

- Vâng - Tôi nói - Con sẽ làm một ít đồ ăn nhẹ.

Tôi tìm thấy gói bánh cuộn Fig Newton và mang nó vào phòng cùng chút sữa còn lại. Tôi ăn đến bốn, năm cái thêm nữa cái nữa mới dừng lại. Nếu như tôi cứ tiếp tục thế này thì liệu điều gì sẽ xảy ra? Suốt cả đêm tôi cảm thấy phát ốm lên để rồi sáng mai cái kính và thất thường. Và tất cả chuyện ăn uống này sẽ mang lại cho tôi điều gì? Quần áo sẽ chật ních lên. Tôi muốn gì nào? Tôi thực sự muốn gì nào?

Tôi gọi điện cho Ethan, sẵn sàng nói chuyện với anh là người đầu tiên.

- Buổi diễn tập thế nào? - tôi hỏi.

- Khá hơn rồi.

- Có lẽ chúng ta nên nói chuyện.

- Hôm tới bữa tiệc này, anh sẽ không uống nữa đâu - Anh đáp nhanh - Nếu em không thích thế thì anh sẽ không uống. Anh thề đấy. Anh đang đặt tay lên cuốn Kinh Thánh đây này.

Tôi ngừng lại.

- Cứ như hiệp sĩ ấy.

- Anh sẽ lấy từ này làm tên đệm, nếu như anh đánh vắn được nó.

- Ethan...

- Gì vậy Jenna?

Khó có thể chia tay một người nào đó khi mà anh ta không cho mình cơ hội nói. - Mẹ đang gọi em - Tôi nói dối - Mình nói chuyện với nhau sau nhé.

* * *

Suốt bữa tối, Cameron giữ yên lặng. Trông sắc mặt và giọng nói của cậu có vẻ tốt hơn hôm qua nhưng cậu vẫn cúi mặt xuống và chỉ trả lời khi được hỏi.

- Ngày mai cậu đi học được chưa? - Tôi hỏi.

- Có thể.

- Thế là tốt rồi - Dượng Alan nói, cắn một miếng bánh ngô khiến những vụn bánh màu vàng rơi lả tả xuống chiếc áo sơ mi màu xanh da trời - Sau đó kế hoạch của cháu thế nào?

Mẹ nhìn thẳng vào dượng.

- Nó không bắt buộc phải có kế hoạch nào cả.

Dượng Alan định mở miệng nói câu gì đó nhưng lại im lặng và với lấy ly rượu.

Tôi nghiền một miếng cà chua lên thành bát.

- Cậu không thể sống trong phòng để đồ của trường cho đến khi tốt nghiệp được - Tôi nói.

- Mình cũng sẽ không ở đó lâu - Cameron nói, tránh ánh mắt của tôi
- Mình sẽ về California.

- Gì cơ? - Mẹ hết nhìn Cameron rồi đến dượng Alan và tôi rồi lại quay sang Cameron - Cam, cháu yêu quý, nghĩ kỹ đi đã. Cháu phải tốt nghiệp đã. Chúng ta sẽ nghĩ ra một cách nào đó. Cháu chỉ cần có một công việc và tìm ra một nơi ở mới. Chi phí ở đây rẻ hơn California nhiều.

Tôi nhìn Cameron chăm chú nhưng cậu ấy vẫn không nhìn tôi.

- Cháu muốn ở gần các em hơn nữa - Cậu nói.

Tâm trí tôi cứ quẩn quanh với câu "sẽ về California". Cậu chỉ mới đến đây. Tôi chỉ mới bắt đầu hiểu cậu, một chút thôi.

- Hãy nghĩ về những điều tốt đẹp cháu sẽ làm cho các em, nếu cháu lấy xong bằng - Mẹ vẫn đang nói - Jones Hall thực sự là một trường học tốt.

- Cháu muốn biết tình hình các em như thế nào - Cameron nói - Cháu cần quay về đó.

- Còn nhiều lý do hơn để tiếp tục đi học. Lý do đó mạnh mẽ hơn.

- Mẹ, Cameron không muốn ở lại - Tôi nói - Cậu ấy muốn về.

Không phải tôi vui mừng vì điều đó nhưng tôi biết không bao giờ có thể thuyết phục được cậu nếu cậu đã muốn thế. Cậu rất quyết đoán. Cậu đã quyết tâm trở về Utah để tìm tôi và bây giờ cậu đã kiên quyết cho rằng đã đến lúc phải đi.

- Mẹ chỉ nói rằng Cam nên thực sự nghĩ lại ... - Mẹ đã sắp phát khóc.

Dượng đưa tay sang cho mẹ, thì thầm.

- Em yêu, không sao đâu mà.

Tôi liếc nhìn Cameron. Cậu chỉ cắm mặt xuống đĩa thức ăn. Chúng tôi cứ ngồi như thế một lúc lâu.

* * *

Tôi thức dậy vào lúc nửa đêm. Sự giá lạnh tràn ngập phòng, sự yên tĩnh, ánh sáng kỳ lạ xuyên qua ô cửa, tất cả nói lên rằng tuyết đang rơi. Tôi ngồi dậy, mặc thêm chiếc áo nỉ rồi đi xuống phòng làm việc của dượng Alan. Cửa đang mở hé ra vài inch. Tôi đẩy cửa.

- Cameron? Cam?

- Mình đang thức.

- Dậy đi - Tôi thì thăm - Mình muốn cho cậu xem cái này.

Bóng cậu từ từ đứng dậy và tiến về phía tôi.

- Mặc áo khoác và đi giày vào.

Cậu làm theo.

Tôi nắm tay Cameron và dẫn ra hành lang, qua bể cá đang kêu o o để đi về phía trước. Chúng tôi bước ra ngoài không gian yên tĩnh và lạnh lẽo. Đường phố và vỉa hè, những mái nhà, nóc ô tô, đường dây điện và những cành cây nhỏ phủ kín một lớp tuyết mỏng lấp lánh.

Êm ả, thanh bình. Không có gì ngoài màu trắng. Dường như mọi thứ đã thay đổi chỉ sau một đêm.

- Mình chưa gặp lại cảnh này kể từ khi rời Utah - Cameron nói. - Cậu có nhớ cái lần ở nhà mình không? Cậu đã vén tấm màn lên như thế cho mình xem kỳ quan thứ tám của thế giới.

- Mình nhớ.

- Thường thì khi mình thức dậy, những chiếc máy dọn tuyết sẽ phá hỏng cảnh này. Cảnh tuyết rơi làm cho giọng nói của chúng tôi trở nên thân mật hơn.

Đừng nghĩ nhiều về mẹ mình - Tôi nói - Mình nghĩ rằng mẹ đang cố gắng để thay đổi một số thứ, cậu biết không? Nếu mẹ có thể chăm sóc cậu, bà sẽ cảm thấy đỡ có lỗi hơn vì đã không thường xuyên ở bên cạnh con gái khi nó đang lớn.

Cậu nhìn ra ngoài đường. Chúng tôi vẫn nắm tay nhau. Tay Cameron to hơn tay tôi, to hơn tay Ethan. Và tôi cảm thấy được bao bọc trong đó.

- Hồi nhỏ - cậu nói - Mình có một con búp bê, một con búp bê hình em bé. Mình đã ăn trộm nó ở nhà trẻ.

- Thật á? Cậu lấy trộm nó?

- Ừ, mình giấu nó vào một cái túi cũ trong nhà kho, để nhớ đâu bố mình nhìn thấy nó sẽ nghĩ rằng của ai đó bỏ quên lâu rồi.

Tôi rờ tay lên lớp tuyết trên song cổng, định in dấu tay mình lên đó song nghĩ thế nào lại thôi.

- Mỗi lần ông ta đi vắng thì mình lại lấy nó ra chơi - Cameron tiếp tục
- Có cái ghế xích đu cạnh cửa sổ phòng khách và mình đặt búp bê lên đó rồi đu đưa. Có một lần, thời tiết cũng như thế này. Mình mở cửa sổ ra để cảm nhận những luồng hơi lạnh. Mình quấn con búp bê vào một cái khăn tắm như là quấn chăn vậy.

- Cậu không muốn con búp bê bị lạnh.

Cậu ta mỉm cười.

- Đúng. Và mình ngồi lên ghế, vừa đu đưa vừa ngắm tuyết.

Tôi thở mạnh. Hơi thở của tôi phả ra một làn khói màu trắng. Đây là hồi ức mà tôi muốn giữ và sẽ gọi nhớ lại mãi mãi. Khi nào già đến năm mươi tuổi, tôi sẽ muốn nhớ lại khoảnh khắc đứng bên cổng vào, nắm chặt tay Cameron trong khi cậu chia sẻ tâm sự với tôi. Tôi không muốn nó mơ hồ như những hồi ức khác về Cameron và về chính tôi nữa.

- Khi nào thì cậu đi? - tôi hỏi.

- Mình không biết. Có thể là sớm thôi. Mình đã có tất cả những gì mà mình muốn khi trở về đây rồi.

- Thậm chí là cậu vẫn chưa trở về nhà cũ của cậu.

- Đó chỉ là một phần thôi - cậu nói - Không phải lý do chính.

Một vài bông tuyết to hơn rơi xuống từ bầu trời lấp lánh ánh sao.

- Thế lý do chính là gì?

- Đây rồi, chính là đây.

Chương 24

Tôi và Cameron cùng đi xe tới trường và chúng tôi đỗ lại để mua bánh rán và cà phê. Những bông tuyết rơi xuống từng mảng to đùng. Cameron kể cho tôi nghe về các anh chị em của mình và cho tôi xem các bức ảnh.

- Thăng Jake là lớn nhất. Mười bốn tuổi nhưng cao hơn cả bố mình
- Cậu nghiêng người và chỉ tiếp - Còn đây là Ryan, mười một tuổi. Lizzie, tám tuổi. Brandon mới gần năm tuổi.

- Hồi mẹ sinh cậu chắc bà còn trẻ lắm - Tôi nhìn tấm ảnh, những đứa trẻ như là phiên bản của Cameron, cũng mắt to và tóc đen. Suốt thời gian quen cậu, tôi không hề nghĩ rằng cậu lại có em trai hay em gái. Thật là kỳ lạ khi thế giới của bạn có thể bé nhỏ đến thế, như thể bạn chỉ nhìn cuộc sống qua các ô mắt thần.

- Hồi đó, mẹ mới bằng tuổi mình bây giờ. Quen bố mình ở trường trung học rồi có thai, bỏ học, lấy chồng, rồi sau đó là hàng tá trẻ con.

- Mọi người có biết là cậu sẽ về không?

- Mình sẽ gọi cho Jake để xem tình hình và sẽ nói cho nó biết.

- Họ thật là may mắn - Tôi hình dung ra cảnh chúng tôi chia tay, cả hai đều khóc, sẽ ôm nhau rất lâu, sẽ nói những lời mà chúng tôi sẽ

sợ phải nói ra nếu hàng ngày vẫn phải giáp mặt nhau.

- Mình không biết nữa. Có thể mình sẽ rất đau khổ - Cậu cười và cắn một miếng bánh rán - Chắc là cậu đã biết trước thế rồi.

Tôi cũng cười.

- Ừ, chắc thế.

* * *

Ethan lại đợi tôi ở ngăn tủ đựng đồ. Anh đeo một băng bịt mắt màu đen, áo sơ mi tay bông và cả gi lê nữa. Mặt anh xịu xuống khi nhìn thấy tôi.

- Anh cứ nghĩ là em sẽ ăn mặc kiểu như là vợ của một tên cướp biển - Anh nói, mắt nhìn chằm chằm vào cái quần jean và áo thun tay dài của tôi.

- Cho ngày Halloween á? Hôm nay à?

- Ừ - Chết thật.

- Anh không thể tin được là em lại quên.

- Em xin lỗi.

- Được rồi. Anh đành làm thằng cướp biển không có vợ vậy - Bất

thình lình anh kéo tôi vào lòng và hôn một cách rất ngổ ngáo.

- Cũng đơn giản thôi mà - Tôi đẩy nhẹ anh ra. Tôi cứ cảm thấy không phải khi thân mật với Ethan thế này trong khi chỉ còn hai tư giờ nữa là tôi phải chia tay với người bạn cũ - Mình vẫn còn cả ngày để chuẩn bị nữa mà.

Có hai nữ sinh năm thứ nhất mặc trang phục truyền giáo đi về phía chúng tôi và dành ánh mắt khát khao về phía Ethan. Trông anh có vẻ rất ngang tàng và hấp dẫn trong bộ trang phục này. Tôi có thể thấy rõ điều đó. Nhưng tôi không còn chút cảm xúc nào với anh nữa, và điều này làm tôi phiền muộn.

Giờ lượng giác, Katy vươn người lên. Mái tóc tết hai bím sắp quệt cả vào mắt tôi. Cô ta liếc về phía Cameron. Hôm nay Cameron có vẻ khỏe hơn và đang ngồi hàng đầu.

- Người Bí Ân Vĩ Đại có trao đổi gì với cậu về bữa tiệc không?

- Về cái gì, ví dụ? - Tôi vẫn nhìn vào cô Betts, lúc này đang đứng trên bảng giảng lại cho Nicole Threedy.

- Anh ấy có đến không? - Cô ta thì thào - Hay là không đi? Có nói gì về mình không? Hay là về Steph. Bất cứ thứ gì, Jenna. Bất cứ thứ gì nghĩa là bất cứ thứ gì.

Giọng Katy chưa bao giờ giảm âm lượng như cô ta nghĩ và tôi cứ ngỡ là đến Cameron cũng nghe hết được cuộc trò chuyện của

chúng tôi.

- Mình quên mất rồi - tôi nói - Dù sao thì cậu cũng định làm gì vậy?

Hôm nay Katy mặc chiếc áo choàng kiểu La Mã màu trắng, xà cạp đen và tất lửng kẻ sọc. Cô ta đập tay xuống bàn khiến cô Betts phải quay lại.

- Gì thế các cô gái? Còn câu hỏi nào nữa không?

- Không ạ, thưa cô - Katy nói, rồi hạ thấp tiếng thì thầm xuống - Mình sẽ đóng vai Pipi tất lửng. Đừng có nói với mình là cậu sẽ mặc như thế này đấy nhé.

- Mình cứ tưởng là cậu sẽ ăn vận gợi cảm cơ mà. Dù sao thì nhân vật này cũng đi tất loang chứ có phải tất kẻ sọc đâu.

- Mình chưa bao giờ đọc mấy quyển sách ngớ ngẩn đó. Đây là toàn bộ ý tưởng của Steph. Cô Betts ngừng viết nhưng không cần quay xuống.

- Katy, cô nghe thấy giọng em rồi đấy.

- Em xin lỗi.

Sau giờ học, Katy đuổi kịp Cameron khi tất cả chúng tôi ủa ra sảnh.

- Này, sao cậu không giả trang - Thực ra thì Katy đang muốn bắt

chuyện, nhưng theo cách thông thường của cô thì câu nói này như một lời buộc tội vậy.

- Mình chưa bao giờ tham gia hóa trang Halloween kể từ năm chín tuổi.

- Tối nay đi dự tiệc đi, - Katy nói, chẳng may may để ý đến âm điệu lạnh lùng của Cameron - Mình chắc là Jenna đã nói cho cậu biết là chúng ta sẽ đi xin kẹo như thế nào và cả đêm hôm nay chúng ta sẽ say vì đồ ngọt.

Cameron nhìn sang tôi.

- Mình thậm chí còn quên mất hôm nay là Halloween mãi cho tới khi đến trường - Tôi nói - Cho nên là mình chưa nói gì hết.

Katy kéo thẳng chiếc tất lửng.

-Ồ, bây giờ thì cậu nhớ rồi nhé. Đừng có quên nữa.

* * *

Vào giờ ăn trưa, Steph và Gil cứ mãi thảo luận về kế hoạch mua rượu như thế nào.

- Chúng mình nên mua một chai Vodka giảm giá to tướng hay cái gì đó tương tự, - Gil nói, đẩy chiếc mặt nạ Gorilla ra sau đầu.

- Chẳng đẳng cấp gì cả, - Steph phản đối - Đây là một tối đặc biệt chứ có phải là tiệc xô bồ đâu.

- Đặc biệt? Đẳng cấp? - Ethan lên tiếng - Steph, chúng mình chỉ là học sinh năm cuối trung học chơi trò đi xin bánh kẹo. Trông bọn mình sẽ như diễn viên đường phố hạng ba ấy.

Katy cứ dán mắt vào cửa căng tin.

- Cameron sao ấy nhỉ? Mình nhìn thấy cậu ấy ở sảnh mười phút trước đây mà cậu ấy lại cứ giả bộ như không nhìn thấy mình. Thậm chí còn không ngồi ăn với bọn mình nữa. Mình đã quan tâm quá nhiều đến cậu ta rồi. Mình không biết hồi đầu mình đã nhìn thấy gì ở cậu ta nữa.

- Cậu tưởng là cậu ta sẵn sàng mà - Gil nói.

- Đừng từ bỏ khi mà cậu chưa bắt đầu, Katy - Steph lên tiếng - Cậu không bao giờ đoán trước được rằng điều gì có thể xảy ra. Chúng ta có thể chúc cho cậu ta say mềm rồi sẽ tấn công.

Katy cười to.

- Chúng ta á?

Tôi không còn tâm trạng nào để nói rằng cơ hội đó gần như là số không. Sẽ phải mất đến vài giờ để giải thích về chuyện đó: tuổi thơ của cậu, cậu bỏ nhà đi, tại sao cậu lại ở đây, tại sao cậu lại rời đi, và

hơn hết là tại sao cậu lại đang ở cùng với tôi. Steph bắt đầu chi tiết hóa kế hoạch của mình.

- ... và sau đó chúng ta sẽ làm đẹp cho Katy và chuốc cho tất cả mọi người say một chút. Gil sẽ tiến lại chỗ mình và chúng mình sẽ giả như đột nhiên nhận ra rằng đã phải lòng nhau và tất cả chúng ta đều sẽ có một người nào đó để sánh đôi.

- Này, Gil - tôi nói - Làm thế nào mà cô ấy thuyết phục được cậu thế?

- ... và Jenna thì với Ethan, bỏ lại anh chàng Cameron say mềm và phấn chấn với mỗi Katy thôi, và vân vân. Trừ phi có ai đó lại muốn đổi đối tác.

- Cô ta vừa nói vừa đưa mắt về phía tôi.

- Chú ý nhé, cậu làm thế nào để "say một chút" mà lại thành "say mềm" được? - Tôi nói, cố tình câu giờ dù biết rằng chẳng chuyện gì thành sự thật được cả - Mình lo thế đấy, chỉ một chút thì...

- Jenna - Steph nói bằng cái giọng "hãy nghe tôi nói đây" - chúng mình học năm cuối rồi. Chuyện này chỉ như một nghi thức bình thường ở bất kỳ đâu trên nước Mỹ. Có gì là sai nào?

- Không phải tất cả mọi thứ đều thế chứ?

- Quá bảo thủ - Cô ta lắc đầu.

* * *

- Máy giờ thì anh đến đón em được? - Ethan hỏi.

Anh đang chuẩn bị đến chỗ tập kịch, còn tôi biết rằng Cameron đang đứng chờ ngoài xe nên không muốn lãng phí thêm một phút nào nữa.

- Có lẽ là hẹn anh ở đó, - tôi nói.

- Jenna, thôi nào. Để anh đến đón em. Trên đường đi mà - anh nghịch ngợm chiếc khăn quàng của tôi - Sau đó anh sẽ đưa em về. Lúc đó bố mẹ em đã ngủ say rồi, thế là anh có thể vào và vài thứ khác nữa.

- Ethan, em...

Thầy Bingry mở cửa phòng.

- Làm thế nào để em đúng giờ được, Ethan?

- Em xin lỗi, - rồi quay sang tôi - Sáu giờ anh sẽ đến đón. Phải trông gọt cảm vào đấy.

* * *

Trên đường về nhà, Cameron đặt tay lên bảng đồng hồ, duỗi dài

những ngón tay to ra và cúi đầu nhìn qua kính trước.

- Tuyết lại sắp rơi nữa rồi. Mình sẽ rất nhớ bầu trời này.

Mọi thứ bên ngoài xám xịt, phẳng lặng và yên tĩnh.

- Tuyết bắt đầu rơi trước tháng Mười Một - tôi nói - báo hiệu một mùa đông sẽ kéo dài đây.

Tôi như cảm thấy mùa đông trải dài ngay trước mặt mình, lạnh giá và xám xịt. Không có Cameron, không có bạn trai.

- Cậu có nhớ lần đó mình ngồi nghịch tuyết ở trường. Tất cả bọn học sinh đều có bố mẹ đến đón, còn bọn mình thì chẳng có ai.

- Lạy Chúa - tôi nói - mình quên rồi. Tại sao mình lại không nhớ bất kỳ chuyện gì nếu không có người nhắc nhở?

- Thế là người lái xe buýt của trường chở chúng ta về. Chúng mình là hai đứa trẻ duy nhất trên xe buýt.

- Mình cũng có thể hình dung ra cảnh đó, chúng mình ngồi sát cạnh nhau ở băng ghế sau, như một cảnh phim buồn vậy.

Tôi cảm thấy cậu đang nhìn tôi.

- Mình không nghĩ thế. Mình không bao giờ nghĩ trông cảnh đó lại có vẻ ảm đạm.

- Cameron, nhưng tất cả những đứa trẻ ở trường đều có bố mẹ đến đón, trừ chúng ta - bây giờ thì tôi có thể bật cười trước cảnh bi hài đó - Mình thật là đáng thương.

- Chúng mình có nhau, nên mình không cần ai khác nữa. Đó chính là điểm khác biệt giữa cậu và mình. Cậu muốn tất cả mọi người xung quanh. Bạn bè, bạn trai, tất cả mọi người. Tất cả mọi người đều phải yêu quý cậu. Còn mình chỉ cần một người thôi, chỉ một người như đã từng cần cậu.

- Không phải tất cả mọi người đều phải yêu quý mình - tôi phản đối - đó chỉ là...

Chúng tôi đã về đến nhà.

- Hãy tưởng tượng xem nếu cậu tin rằng mình đã chết - tôi nói - hãy tin mình, cậu sẽ cần có những người khác. Cậu vẫn có một ý nghĩ xa xỉ rằng mình vẫn còn sống, vẫn luôn biết có thể tìm mình ở đâu và mình đang làm gì. Nhưng mình thì không thể, Cameron ạ.

- Nếu điều đó có xảy ra thật thì mình cũng không cần hành động như thế. Mình không nghĩ rằng cậu cần mình như mình cần cậu.

- Mình cần cậu.

- Mình xin lỗi, nhưng mình biết rằng cậu sẽ ổn thôi.

- Làm sao cậu có thể nghĩ thế, Cameron?

- Chỉ cần nhìn cậu thôi. Kể từ lần nhìn thấy cậu băng qua sân trường để nói chuyện với mình - cậu nói, bắt đầu mỉm cười khi nghĩ về những kỷ niệm - mình đã biết rằng cậu mạnh mẽ hơn mình nhiều.

- Còn cậu là người sống độc lập với bố mẹ trong suốt một thời gian dài. Cậu là người tự quyết định cho chính bản thân mình, một người trưởng thành.

- Có lẽ thế, - cậu trêu tôi - Dù sao thì cũng không phải là một cuộc cạnh tranh chứ. Cả hai chúng ta đều mạnh mẽ.

Tôi mỉm cười.

- Ừ, đúng vậy.

* * *

Tôi nhìn vào tủ quần áo xem có thứ gì có thể trông giống vợ một tên cướp biển được không nhưng chẳng có gì cả. "Trông gọi cảm vào nhé", Ethan đã nói thế. Tôi đành mượn hai chiếc áo y tá của mẹ để giả trang. Mẹ đang làm bữa tối để chúng tôi ăn sớm, như thế sẽ ăn kiêng được tốt. Tiếng chuông cửa không ngừng reo lên sau bốn, năm lần như vậy thì dượng Alan thôi không mở nữa.

- Những đứa trẻ tử tế có bao giờ đi xin kẹo trước khi trời tối không?

- Em cũng bức lắm - Mẹ nhấp một ngụm rượu - Chúng ta nên bật đèn công và khóa cửa ra vào lại.

- Để cháu làm chân phát kẹo cho.

Dượng Alan đứng dậy để rửa đĩa.

- Cháu không muốn đi chơi với Jenna và các bạn của nó hả? - Ông hỏi.

- Không. - Cả hai chúng tôi trả lời cùng lúc.

- Nhưng mà, - tôi nói, ngượng ngập quay sang Cameron - Ethan sẽ đến đón mình lúc sáu giờ. Liệu cậu có thể làm như...

Tôi ra dấu vẽ không dứt khoát lắm.

- Làm như gì? - Mẹ hỏi.

- Trốn? - Cameron hỏi - Có phải không?

- Đại khái thế.

Trông mẹ có vẻ không vui.

- Jenna, con vẫn chưa nói cho Ethan biết là Cameron ở đây à?

- À không. Con chưa nói.

- Tại sao thế?

- Có lẽ chúng ta không nên can thiệp chuyện này.

- Dượng Alan nói với mẹ.

Có tiếng chuông cửa reo, Cameron nhảy ra mở cửa. Cậu bước vào cùng với Ethan, vẫn với trang phục cướp biển, áo choàng và bịt một mắt.

- Hình như anh đến sớm - Ethan nói - Xin lỗi.

Cameron lại gần bếp và ăn thêm vài miếng gì đó trong khi Ethan cứ quan sát cậu ta.

Ngay khi nhìn thấy Ethan, tôi biết là anh vừa mới uống rượu. Đôi mắt anh có vẻ thất thần và phấn khích. Tôi cần phải tống Ethan ra khỏi đây sớm trước khi bố mẹ tôi phát hiện ra.

- Được rồi. Em xong rồi đây.

- Thế trang phục của em đâu?

- Trang phục của em đây.

Anh nhìn chăm chăm vào chiếc áo y tá một màu rộng lưng thụng về thất vọng.

- Ôi!

- Đi thôi nào - tôi quay sang bố mẹ - Chào bố mẹ. Con sẽ về muộn đấy.

- Chúc vui vẻ nhé! - Mẹ nói.

* * *

Ngay khi ra đến cổng, tôi thốt lên:

- Anh điên à?

- Sao?

- Anh đã nói rằng anh sẽ không uống rượu. Anh thề rồi mà.

- Cậu ta cũng đi chứ? Bảo cậu ta nhanh lên đi.

- Ai?

- Còn ai vào đây nữa? Cameron, bạn của em ấy.

- Không - tôi đáp - cậu ấy không đi.

Ethan chỉ tay về phía cửa ra vào, ngón tay run lên.

- Thế tại sao cậu ta lại ở trong nhà em? Em có biết cậu ta nói gì với anh lúc anh mới đến không? Cậu ta bảo rằng tốt hơn hết anh đừng để em dính vào rắc rối nào nếu không cậu ta sẽ tống cổ anh. Tống cổ anh.

Nếu lúc này không giận Ethan, hẳn là tôi sẽ rất buồn cười.

- Anh đã thề rồi mà - tôi nhắc lại - rằng anh sẽ không uống rượu.

- Steph pha cho anh ấy mà, anh chỉ uống một tí thôi - Giọng anh chẳng có vẻ gì là hối lỗi - Cô ấy lái xe đưa anh đến đây đấy chứ. Em nghĩ là anh uống rượu xong lại lái xe à?

Tôi ngó ra sau anh và nhìn thấy xe của Steph đỗ ở trước cửa. Cô ta vẫy vẫy tay nhưng tôi không vẫy lại. Ethan nhìn tôi từ đầu tới chân, mặt nhăn nhó.

- Trang phục của em chán thật - Có lẽ là vì em không muốn làm vợ anh, Ethan.

Steph bóp còi inh ỏi.

- Mình đi thôi!

Chương 25

- Mình không thể tin được là toàn những thứ của nợ này. Kẹo thạch ư? Kẹo sâu ư? - Katy lục lọi đồng kẹo mà cô vừa đổ đầy trên sàn nhà Steph - Thế kẹo chocolate đâu? Kẹo ngô đâu?

- Mình thích ăn kẹo thạch - Steph nói, cho những chiếc kẹo mà Katy vừa loại ra vào miệng.

Ngực cô như chực tuột khỏi chiếc váy thời Phục Hưng.

Gil nhìn Steph như bị thôi miên.

- Nhắc lại xem cậu đóng vai gì ấy nhỉ?

- Juliet đúng không? Từ vở Romeo và Juliet đúng không? - Cô ta thêm một viên kẹo nữa vào miệng - Của Shakespeare đúng không?

- Có thật là họ mặc thế không? - Gil hỏi - Có vẻ như mặc thế này thì người ta sẽ cho cậu lên cột mà thiêu sống mất.

- Mình mặc theo kiểu tiền Thanh giáo cứng ạo.

Ethan lấy miếng bơ lạc từ trong đồng kẹo của mình.

- Chắc chắn là cậu chưa đi xem phiên chợ kiểu Phục Hưng bao giờ.

Mình đã đến đó với anh họ một lần hồi ở New York. Toàn ngực là ngực.

- Ở Utah chúng ta cũng có một người rồi còn gì - Gil nói.

Trò xin kẹo của chúng tôi chẳng thể kéo dài mãi. Tuyết đã ngừng rơi nhưng vẫn đọng đầy trên đất khiến nó lạnh và ẩm đến nỗi chúng tôi không thể cứ mặc trang phục này mà đi được. Dù sao thì người ta cũng bảo rằng chúng tôi lớn quá rồi và lại còn có vài chuyện không vui: Gil và Katy bắt đầu phá bĩnh vì Cameron không đến, Katy thì có những lý do rõ ràng còn Gil thì do bị mất vai diễn mà cậu ta muốn. Ethan và Steph thì bắt đầu ngà ngà say và trở nên đáng ghét.

Bây giờ chúng tôi đang ngồi trong phòng khách nhà Steph với đồng kẹo xung quanh và một chai vodka.

- Bây giờ mình có xem phim không? - tôi hỏi.

Katy dốc hết hộp bánh Nerd vào miệng rồi hỏi:

- Tại sao Cameron không thích bọn mình?

- Ừ - Gil nói - Chúng ta rất đáng yêu, đúng không?

- Đấy là vì cậu ấy không biết tính cậu đấy - tôi nói.

Katy cười to.

- Cậu ta cũng không biết tính cậu, Jenna.

- Ồ, biết chứ - Steph nói.

Ethan gật đầu:

- Cậu ta quá biết. Cậu ta còn làm vệ sĩ cho Jenna nữa kia. Mình biết rồi. Còn dọa tống cổ mình nếu như có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Katy nhìn thẳng về phía trước, hai bím tóc kiểu Pippi rũ xuống và đầu gối co sát tận ngực.

- Mình biết điều đó - Katy nói.

- Biết gì? - Steph hỏi.

- Cameron và Jenna. Jenna và Cameron. Kể từ lúc cậu ta xuất hiện thì điều đó là hiển nhiên rồi.

Gil liếc nhìn tôi.

- Được rồi, mình thực sự bối rối rồi đấy.

- Dễ hiểu thôi - Ethan lên tiếng, tu chai vodka ừng ực - Jenna đã lừa dối tôi.

Tôi dán mắt vào tấm thảm.

- Không phải thế. Các người chẳng có gì chứng minh cho điều mình đang nói cả. Không ai hiểu gì về chuyện ấy.

- Thế cậu kể đi - Katy ngắt lời.

Trông Steph có vẻ buồn bã. Buổi tối ngày hôm nay đã diễn ra không như cô mong đợi.

- Cậu ấy là...

Tôi lắc đầu.

Lẽ ra tôi có thể giải thích rằng Cameron không có nhà và cậu cần có chỗ ở, rằng cậu đang bị tổn thương và cần người nào đó để chia sẻ, rằng cậu là một người anh hùng, đã chống lại bố mình và còn bảo vệ những người khác nữa. Nhưng tất cả những chuyện này không phải việc của họ và sẽ không ai lý giải được rằng tại sao Cameron lại có ý nghĩa đối với tôi.

- Cậu ấy là người biết mọi thứ về mình - Cuối cùng tôi cất lời - Và dù sao thì cũng yêu mình.

- Thế... - Gil lên tiếng - Thế cậu đang lừa dối Ethan à?

- Im đi, Gil - Steph rít lên.

- Em đang nói rằng anh không biết gì về em à, Jenna? - Ethan trông sắp khóc, cứ nhìn chăm chăm vào tôi như thể trong phòng này chỉ

có mỗi hai chúng tôi - Bởi vì như thế thì việc có bạn gái còn có ý nghĩa gì nữa nếu như cô ta nghĩ rằng tôi không biết gì về cô ấy?

Steph trông cũng ủ rũ gần bằng Ethan.

- Chúng mình không biết gì về cậu có đồng nghĩa với việc chúng mình không yêu quý cậu không, Jenna?

- Đúng đấy - Gil nói - Hãy trung thực một chút đi nào.

- Chúng ta đã chơi với nhau được gần bốn năm rồi - Katy chen vào.

Ethan vẫn gần như sắp phát khóc.

- Nếu em muốn chia tay với anh thì cứ việc làm thế đi.

Mình đã cố gắng làm điều đó, tôi nghĩ thầm, nhưng mình đã không nói bởi vì biết rằng nó sẽ làm Ethan tổn thương và khiến anh mất mặt hơn bất kỳ điều gì khác.

- Chúng ta có thể nói chuyện này sau được không? - Tôi đề nghị - Nói chuyện riêng ấy.

- Những cuộc chia tay là bình thường mà - Steph nói - Tất cả chúng ta đều phải trải qua điều đó.

Steph đổ một ít vodka ra ly rồi chuyển qua cho tôi.

- Jenna, uống đi nào. Mình đi bật một bộ phim rồi chúng ta tiếp tục ăn đồ ngọt. Mọi thứ sẽ có vẻ khá hơn. Rồi cậu sẽ thấy.

- Có vẻ khá hơn - tôi nói - chứ không phải là khá hơn.

Tôi đứng dậy, lấy áo khoác, bỏ mặc Steph với ly rượu trên tay.

- Mình xin lỗi, Steph. Còn người nào tỉnh táo để có thể đưa mình về nhà được không?

* * *

Dương Alan vẫn thức, đang ngồi xem ti vi và xung quanh là một đồng giấy kẹo. Tôi ngồi phịch xuống đi văng cạnh dương.

- Mẹ đâu rồi ạ?

- Mẹ con bị nhức đầu nên đi ngủ sớm. Cameron cũng đi ngủ được một lúc rồi - Ông lén nhìn vào trong túi đựng kẹo của tôi - Có cái gì ngon không?

- Con chọn ăn hết chocolate rồi.

- Thế có đậu phộng Circus không?

- Ai thích ăn đậu phộng Circus ạ?

- Dương.

Dượng đã nhìn thấy một viên đậu phộng trong đồng kẹo dẻo to tướng. Chúng tôi im lặng một lúc. Chỉ còn tiếng loạt xoạt bóc giấy và tiếng nhai kẹo. Tôi nhấm nháp một thanh Dum Dum.

- Con và Ethan đã chia tay rồi - cuối cùng tôi cũng mở lời.

- Dượng rất tiếc.

- Anh ấy là bạn trai đầu tiên của con.

- Dượng biết.

- Một bạn trai thực sự và duy nhất mà con có. Con đã học đến năm cuối trung học và anh ấy là bạn trai thực sự và duy nhất.

- Dượng biết.

- Và con sẽ không tìm kiếm bất kỳ người nào khác ở Jones Hall nữa. Con bảo đảm như vậy.

- Được rồi.

- Tất cả chuyện này thật là bi kịch và ảm đạm.

Dượng Alan bóc tờ giấy bạc của một gói chocolate viên Smartie.

- Vào lúc này, thật kỳ quặc, dường như dượng thấy con không buồn

vì chuyện đó.

- Con biết.

* * *

Mãi tới vài tiếng sau, tôi vẫn còn nằm nguyên trên giường và lo lắng về những ngày còn lại ở trường trung học. Sẽ như thế nào đây, tôi sợ phải đến trường và đối mặt với tất cả mọi người. Có lẽ tôi sẽ phải ăn trưa một mình trong thư viện cho tới khi tốt nghiệp. Katy sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Lúc đưa tôi về nhà, cô ấy đã nói rằng: "Mình làm việc này chỉ vì mình cũng không muốn ở lại bữa tiệc nữa", và chúng tôi im lặng suốt quãng đường còn lại.

Tôi nghĩ đến Cameron khi cậu miêu tả khoảnh khắc tôi băng qua sân trường để mời cậu ấy gia nhập câu lạc bộ của tôi, nói rằng tôi đã quyết tâm như thế nào, rằng tôi đã vô cùng can đảm và mạnh mẽ. Cậu luôn ở quanh để nhắc nhở tôi những điều này, nhưng từ giờ trở đi, tôi sẽ phải học cách tự nhớ lấy và tin tưởng những điều đó.

Tôi ngồi dậy, rón rén đi sang phòng làm việc của dượng Alan.

- Cameron? Cam?

Cậu không nhúc nhích và trông có vẻ đang ngủ say. Tôi không biết rõ mình muốn gì. Tôi vào đây chỉ để ngắm nhìn cậu, chỉ trò chuyện và suy nghĩ thôi ư? Tôi ngồi phệt xuống sàn sát chiếc giường tạm để

khuôn mặt tôi ngang khuôn mặt cậu. Hơi thở cậu gấp gáp và mỗi lần thở ra lại có mùi bạc hà của kem đánh răng.

- Cameon Quick - tôi thì thầm, chỉ muốn nghe mãi tên cậu.

Cậu vẫn không cựa mình. Tôi chạm vào khuôn mặt cậu, vuốt theo những đường cong xung quanh miệng và vòng cung của môi. Đây là cậu con trai đã từng làm cho tuổi thơ của tôi bớt cô đơn, đã làm cho tôi cảm thấy được yêu thương, được cảm thông và được chấp nhận. Người đã ở bên tôi và nhìn tận cùng vào giây phút sợ hãi nhất của cuộc đời tôi, khi mà những giây phút sợ hãi cùng cực ấy là chính là cuộc sống hàng ngày của cậu. Và tôi hình dung ra cậu đang ru con búp bê bên bậu cửa sổ giá lạnh, cố gắng vỗ về nó bằng bản năng tự nhiên. Trong tôi tràn ngập một nỗi thương cảm cho cuộc đời của Cameron và những gì mà cậu phải chịu đựng, cho dù biết rằng cậu không muốn tôi cảm nhận thấy điều đó. Cậu lại nói rằng sẽ ổn thôi, rằng cậu chịu đựng quen rồi, rằng cậu có thể tự chăm sóc cho bản thân mình, rằng cậu không cần ai phải lo cho cuộc đời cậu. Nhưng dù có thế nào thì tôi cũng muốn đào xới cái giếng vô tận chứa đầy sự bơ vơ, cô độc mà suốt cả tuổi thơ tôi tin rằng nó đã nuốt chửng cả hai chúng tôi.

Mặc dù vậy, nó đã không làm được điều đó vì cả hai chúng tôi đang có mặt ở đây, chẳng phải thế sao? Khôn ngoan hơn, dũng cảm hơn và sẵn sàng đối mặt với cuộc sống hơn bất cứ đứa bạn nào, bất cứ bậc phụ huynh nào và bất kỳ người nào mà tôi quen biết, thậm chí hơn cả bất cứ thứ gì mà tôi đã từng nhận ra mãi cho tới khi cậu xuất hiện và chỉ cho tôi thấy được điều đó. Tôi chạm nhẹ vào cổ tay

Cameron, rồi khuỷu tay. Tôi kéo chăn lên tận vai cho cậu.

- Mình yêu cậu, Cameron - tôi thì thầm.

* * *

Cameron rời khỏi nhà vào sáng hôm sau. Đó là ngày đầu tiên của tháng Mười một, một ngày mà tôi sẽ giữ mãi trong tâm trí như một cột mốc. Tôi là người ít ngạc nhiên nhất trong số tất cả mọi người. Mẹ thì không thể tin được điều đó.

- Mẹ cứ nghĩ là Cameron sẽ ở lại cho đến lúc tốt nghiệp - bà vừa nói vừa bước tới bước lui trong nhà - Thành thật mà nói thì mẹ nghĩ rằng thằng bé sẽ thay đổi ý định và ở lại. Có khi nó đang ở trường đấy. Có khi nó chỉ dậy sớm để...

Giọng bà chùng xuống, buồn bã.

- Thằng bé mang cả đồ đạc đi rồi, em yêu. - Dượng Alan nói.

- Cậu ấy không đến trường đâu.

Tôi đổ ngũ cốc và một cái bát và phủ một lớp váng sữa lên trên. Tôi cảm thấy tê cóng và một dư vị khó chịu của những thứ đồ ngọt trong lễ Halloween. Tôi vẫn cứ băn khoăn rằng liệu hành động đi vào phòng cậu và nói rằng tôi yêu cậu có phải chỉ là một giấc mơ. Có thể Cameron đã nghe thấy tôi nói. Có thể chính điều đó đã làm cậu bỏ đi. Tôi lục tung phòng ngủ của mình để tìm một mẫu giấy nào đó của

cậu, một lời nhắn, một ký hiệu, bất cứ thứ gì cũng được, nhưng chẳng tìm thấy gì cả.

* * *

Ở trường, không ai ngoài nhóm chúng tôi để ý và quan tâm đến sự vắng mặt của cậu. Dù sao thì sự có mặt của cậu cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi và chúng tôi đã quá quen với những học sinh đến rồi lại đi, họ vẫn thường học thử ở một trường nào đó xem có hợp không, còn các bậc phụ huynh thì vẫn cứ hy vọng trường học là một nơi mà những anh chàng Jonny và những cô nàng Suzie bé nhỏ sẽ học được điều hay lẽ phải hoặc chí ít thì sẽ không đánh lộn lẫn nhau.

Ethan không đến lớp và Steph thì bắt tôi ngồi ở chỗ cũ cho dù tôi đã xách chiếc túi nâu của mình lên thư viện để tránh gây bất tiện cho mọi người.

- Cậu không thể làm thế - cô ta nói - mình đã trải qua hàng triệu cuộc chia tay và hãy tin mình, cậu phải thể hiện một điều gì đó mà ngay lập tức để mọi người nhận ra rằng cậu không trốn chạy. Khi nào Ethan đi học trở lại, cậu ấy sẽ phải nhận ra mọi sự là như thế nào và sẽ phải đối mặt với nó.

- Ừ, - tôi nói - đúng vậy.

Và Ethan đã làm như thế, ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, và suốt những ngày còn lại của năm học, tất cả chúng tôi đều tập trung vào áp lực của kỳ thi tốt nghiệp như thể Cameron chưa từng có mặt

ở đây vậy.

Điều đó cũng không khiến tôi thôi tìm kiếm Cameron. Hết tuần này rồi lại đến tuần khác trôi qua, tôi cứ tưởng tượng rằng mình vừa nhìn thấy cậu ấy ở đâu đó. Tôi lái xe xuống phố State và nghĩ rằng cậu đang đứng trước một cửa hàng cầm hồ hay một tiệm ăn nhanh. Tôi cũng đến các cửa hàng rau quả và quan sát tất cả những người có vóc dáng cao to, tóc đen từ phía đằng sau, rồi cứ đi tới đi lui cho tới khi tôi vòng ra đằng trước để khẳng định rõ ràng tuyệt đối đó không phải là cậu. Tôi cũng lắng nghe tiếng động bên ngoài nhà vào lúc nửa đêm, rồi vội vã mở cửa sổ, khe khẽ gọi tên cậu, thậm chí đi ra cổng xem có cậu ở đó không.

Tôi đã cố gắng gọi vào di động của cậu hết lần này đến lần khác nhưng chẳng bao giờ cậu trả lời, thay vào đó là giọng nói ghi âm của cậu báo rằng hãy để lại lời nhắn, cho tới khi cả giọng nói ấy cũng mất dần.

Tôi lái xe tới nhà cũ của Cameron, thậm chí một lần đã gõ cửa với hy vọng còn ai đó sống trong nhà cho tôi vào, và tôi sẽ sắp xếp các hồi ức, cho dù cả hồi ức xấu, rồi cất chúng đi để sau này có thể chia sẻ với Cameron khi nào cậu quay trở lại.

Hàng ngày tôi kiểm tra thùng thư để xem có thư hay bưu thiếp nào gửi đến không, thậm chí còn lật giở từng trang quảng cáo siêu thị để chắc chắn không có gì mắc lại giữa các trang. Tôi tạo một hộp thư tìm tin để biết đâu có một ngày tên cậu được nhắc trên một tờ báo nào đó thì tôi sẽ không bỏ sót.

Ngay cả mẹ và dượng Alan cũng băn khoăn về chuyện này. Mẹ thú nhận rằng đã để lại liên lạc ở bệnh viện để nhờ đâu cậu bị ốm hay tắt thở ở một nơi nào đó trong bang thì mẹ sẽ có mặt ngay. Còn dượng Alan thì có một tối về rất muộn và cũng nói rằng chắc chắn dượng đã nhìn thấy Cameron bước ra khỏi một ngôi nhà ngay trên khu phố chính và lên xe buýt, đến nỗi dượng phải đuổi theo cho đến tận cuối đường.

Nhưng đó không bao giờ là cậu. Điều này giống như cậu đã giấu khuôn mặt mình ở một nơi nào đó trên trái đất, như thể cậu đã chết một lần nữa.

Một tối nọ, khoảng ba tuần sau khi cậu bỏ đi, tôi thức dậy vào lúc bốn giờ sáng và cứ nghĩ mãi về cậu. Đầu tiên ý nghĩ của tôi hướng về cậu và sau đó đã trở thành một lời cầu nguyện, một lời cầu nguyện cho Cameron Quick. Tôi bật ra thành lời: "Mình sẽ không quên cậu, cậu cũng đừng quên mình và cho dù có bất cứ điều gì xảy ra mình cũng vẫn luôn ở đây". Cuối cùng, tôi bật ra thành tiếng như thể Cameron vẫn đang ở trong phòng với tôi và những thứ vẫn ẩn nấp đâu đó khuất tầm nhìn của tôi giờ mới lộ ra bề mặt.

- Làm thế nào - tôi thì thầm - làm thế nào mà cậu lại rời bỏ mình một lần nữa?

Câu hỏi đó khoét sâu vào trong cơ thể tôi và làm tôi đau đớn. Bởi vì cả hai chúng tôi vẫn chưa nói gì về việc này cả, đúng không nào? Điều quan trọng là mối liên hệ giữa chúng ta, thật ý nghĩa biết bao

khi chúng ta lại tìm thấy nhau, điều đó xảy ra không phải là lãng phí, không phải là vô nghĩa. Cậu sẽ hiểu điều đó, cậu phải hiểu điều đó, rằng không nói lời tạm biệt là kết thúc tồi tệ nhất trong tất cả những điều tồi tệ. Tôi chẳng bao giờ làm được điều đó đối với cậu, cả triệu năm nữa cũng không.

Tôi ra khỏi giường và ngồi co ro trong ghế, đúng vị trí mà đêm đó Cameron đã nói chuyện với tôi trong bóng tối. Tôi vùi đầu vào lớp da bọc và bắt đầu khóc.

Chẳng bao lâu tôi nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ, tiếng gõ cửa kiểu này là của dưỡng Alan. Thường thì vào giờ này dưỡng hay dậy để viết và uống cà phê. Tôi muốn dưỡng vào nhưng không thể thốt lên thành lời. Cửa mở hé ra một chút.

- Jenna à? - Con đây - tôi sụt sịt - con đang ngồi trên ghế.

Tôi nhìn thấy cái bóng lơ mờ của dưỡng tiến gần hơn. Dưỡng ngồi trên cái ghế dài, đối mặt với tôi.

- Dưỡng không biết phải nói gì! - Ông khẽ khàng.

- Con cũng thế.

Ông nhích lại và khẽ vỗ vào mắt cá chân tôi. Tôi vẫn vùi mặt vào ghế. Chúng tôi cứ ngồi yên như vậy cho tới khi chuông đồng hồ báo thức của tôi kêu inh ỏi.

Chương 26

Tôi nhận được tấm thiệp và cây trượng nguyên vào ngày đầu tiên của kỳ lễ Giáng Sinh. Khi đi tập về cùng Steph ở câu lạc bộ JCC. Tôi nhìn thấy chúng ở ngay cổng vào. Tôi và Steph trở nên thân nhau hơn kể từ khi Cameron bỏ đi. Một phần là vì những gì tôi đã nói trong lễ Halloween và cô ấy luôn cố gắng chứng minh là cô ấy hiểu tôi và luôn luôn yêu quý tôi. Cũng giống như đã có lần cô ấy nhìn thấy một con người khác trong chính con người tôi, rằng đó không phải chỉ là một Jenna đáng tin cậy và dễ nắm bắt như trước, rằng tôi là người có cuộc sống đầy rẫy những bí mật và phức tạp.

- Toàn bộ câu chuyện này lãng mạn kinh lên được, cậu thử nghĩ mà xem - Sáng hôm đó Steph đã nói ở phòng tập như vậy - Cái anh chàng to cao đẹp trai đến từ quá khứ vẫn còn nhớ cậu suốt từng ấy năm trời, rồi lại đi tìm cậu và quay lại làm thay đổi cuộc đời cậu. Mình biết điều này mới chỉ hai tháng trước đây thôi nhưng thực tế là mình vẫn cứ nghĩ đến nó hàng ngày.

Cậu không thể tưởng tượng được mình đã cảm thấy như thế nào đâu, tôi thầm nghĩ.

- Sẽ lãng mạn hơn nhiều nếu như cậu cố gắng nói lời tạm biệt - tôi nói, kết thúc câu chuyện bằng cách bước đến dưới vòi hoa sen.

Khi tôi về đến nhà và nhìn thấy cái cây, tôi đã nghĩ rằng đó là từ một

người đồng nghiệp của mẹ hay dượng Alan, hay là tổ chức LDS muốn kết nối tình láng giềng trong suốt kỳ nghỉ lễ. Bên ngoài tấm bưu thiếp ghi. "Gửi gia đình nhà Vaughn". Tay tôi bận bịu với chiếc túi đựng đồ tập và chai nước nên quyết định sẽ để bố mẹ tôi mở nó khi họ đi làm về.

Sau đó, mẹ tôi đứng ở cửa bếp, vẫn mặc bộ đồ y tá và bê cái cây trên tay.

- Jenna, con đã xem cái này chưa?

Tôi còn đang mãi trộn bột mỳ với thịt.

- Vâng, lẽ ra con phải mang nó vào nhà, con xin lỗi.

- Con yêu, nó là của Cameron.

Tôi quay lại, đôi tay đầy thịt gà tây lơ lửng giữa không trung.

- Có cả một tấm bưu thiếp nữa. - Bà tiếp tục - Cho con đây, chắc là nó đã gửi đến chỗ điện hoa để nhờ chuyển.

Bà đặt cái cây xuống và quay mặt về phía tôi.

- Con rửa tay đi, để mẹ làm nốt cho.

Tôi rửa tay và mang chiếc phong bì về phòng, chỉ nhìn thấy tên tôi được viết bằng nét chữ của cậu cũng đủ khiến tôi cảm thấy cậu gần

gửi hơn. Tôi giữ chiếc phong bì, nó đã được chạm vào bởi cây bút nằm trong tay cậu. Tôi đã ngắm nghía nó rất lâu, cái nét xiên xiên của chữ j, cái đường cong cong của chữ e. Tôi bóc phong bì và mở tờ giấy gấp màu vàng.

"Chào cậu",

Mắt tôi chỉ muốn lướt tới tận cuối thư nhưng tôi bắt mình phải đọc từng dòng một.

"Mình đã muốn viết bức thư này từ rất lâu rồi nhưng mình không biết phải bắt đầu thế nào. Kể từ khi mình đi khỏi đó, thời gian đã trôi thật nhanh, nhưng cũng thật chậm chạp. Mình đã trở về California, đã sống cùng các em mình và... mẹ mình. Mình đã quyết định rằng mình sẽ không đặt họ vào bất kỳ sự bảo trợ nào nữa, vì rằng điều đó chỉ làm cho mọi điều tồi tệ hơn mà thôi. Nhưng mình vẫn ráng giúp đỡ mọi người tí chút để mong sao cuộc sống của các em mình sẽ có thể khác đi. Khi mình ở cùng cậu, mình cứ ước gì các em mình cũng có một người cha giống như dượng Alan. Sau đó mình nghĩ rằng người đó chỉ có thể là mình.

Có thể là mình thật ích kỷ khi chạy trốn mọi người trong gia đình để đi tìm cậu. Nhưng dẫu sao mình cũng không hề hối tiếc về điều đó, hãy tin mình, còn hơn là mình cứ quanh quẩn một chỗ để khao khát và tự dằn vặt rằng tại sao không thể làm như thế. Mình đã có trọn vẹn cảm giác của một kẻ cô độc rồi. Suốt mười sáu năm đầu tiên của cuộc đời mình luôn tồn tại cảm giác này.

Điều đó có nghĩa rằng mình căm ghét biết bao việc phải rời xa cậu.

"Tạm biệt", đó là một từ tồi tệ nhất.

Nếu mình không bỏ đi như mình đã làm, mình e rằng mình sẽ không thể làm được việc đó. Mình sẽ không thể nhìn thẳng vào mắt cậu khi biết rằng rồi sẽ rất lâu sau đó mình không gặp lại cậu nữa. Chỉ ngồi xuống viết cho cậu vài dòng thôi mình cũng không thể làm được. Mình sẽ chết chìm vì nước mắt mắt. Tốt hơn hết là mình không làm gì cả.

Nếu như mình có thể sẽ chia thân mình, để một nửa ở Cali và một nửa ở Utah thì mình sẽ làm ngay không hề đắn đo. Nhưng dù sao cậu cũng không cần đến mình như mọi người ở đây. Hãy thử nghĩ xem điều đó có ý nghĩa như thế nào và cậu sẽ hiểu. Dù sao cậu cũng sẽ ổn thôi. Mình không nghi ngờ gì về điều này. Cậu là người dũng cảm nhất mà mình từng biết. Luôn luôn là như vậy.

Nhưng mình vẫn thực sự xin lỗi cậu. Mình hy vọng rằng mọi thứ đến với cậu đều tốt đẹp, Jenna (cuối cùng thì mình cũng quen với việc gọi cậu là Jenna). Cậu xứng đáng được hưởng mọi hạnh phúc mà cậu đang có.

Địa chỉ của mình ở mặt bên kia của tờ giấy, nếu như cậu muốn viết thư cho mình. Nhưng mình cũng sẽ hiểu nếu cậu không viết cho mình. Từ giờ trở đi mình hứa rằng cậu sẽ luôn biết mình đang ở đâu và làm thế nào để tìm được mình.

Hãy nhớ rằng dù mình có ở đâu hoặc đang làm gì cũng luôn luôn có một góc đặc biệt trong lòng mình để dành riêng cho cậu. Nó đã xuất hiện ở đó kể từ ngày hai chúng mình gặp nhau.

Mãi yêu cậu.

Cameron.”

Cho đến cuối ngày thì tôi đã thuộc lòng bức thư đó.

Mẹ, dượng Alan và tôi cùng gửi chung một hộp quà Giáng sinh cho Cameron và các em của cậu ấy. Chúng tôi cũng bỏ vào đó những thẻ quà tặng mua hàng của các cửa hàng rau quả, siêu thị, cửa hàng sách và cửa hàng bánh ngọt, trong đó còn có một thẻ điện thoại trả trước với ngụ ý là Cameron có thể gọi cho chúng tôi bất kỳ lúc nào, nhưng cậu không làm thế. Có lẽ, cậu cần thời gian để chăm lo những việc khác hơn. Tôi cố gắng để không buồn về điều đó hoặc thất vọng bất cứ khi nào chuông điện thoại reo lên mà lại không phải là cậu. Cho dù cậu đã gửi thư đến để giải thích và xin lỗi nhưng tôi vẫn cảm thấy nỗi đau cứ nhói lên hết lần này đến lần khác.

Và còn hơn cả một nỗi đau, trái tim tôi luôn hướng về một nơi duy nhất là California.

Chương 27

Thỉnh thoảng tôi vẫn cứ nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt và nghĩ về Cameron, nghĩ về những con người đã đi vào cuộc đời ta và để lại những dấu ấn. Tôi không nhắc đến những ấn tượng mờ nhạt như: Cậu ấy dễ thương, cô ấy xinh xắn, họ làm tôi cười phá lên và tôi ước gì mình thân với họ hơn nữa, rồi thỉnh thoảng lại nhớ về lần đầu tiên khi nhìn thấy họ ở lớp học.

Và tôi cũng không có ý rằng họ đã thay đổi con người bạn ra sao. Rất nhiều người đã có thể thay đổi con người bạn. Đứa trẻ đầu tiên đặt cho bạn cái nickname, người thầy đầu tiên nói rằng bạn rất thông minh, hay người bạn đầu tiên nói rằng bạn là người bạn tốt nhất. Đó là những đổi thay mà bạn có thể ghi nhớ được, là những cái đầu tiên và chúng thật có ý nghĩa, chứ không phải là những con người. Ví dụ như: Ethan đã thay đổi tôi nhưng càng cách xa nhau, anh càng lúi vào khoảng cách của con người khác biệt mà chỉ đơn giản như đeo một cái biển trước mặt đề: Bạn trai đầu tiên.

Tôi đang nói về những con người mà cho dù vì bất cứ lý do gì, vẫn cứ là một phần trong cơ thể bạn, trong tâm hồn bạn. Vị trí của họ trong trái tim bạn thật vô cùng ngọt ngào, đó là một khát khao mãnh liệt, một nhịp điệu mà không bao giờ kết thúc. Mẹ tôi đã đúng khi nói về điều đó. Chỉ cần nghe thấy tên của họ thôi, bạn cũng sẽ bị thôi thúc giữa hàng trăm ngã đường, và khi bạn cố gắng định vị được điều này, bạn sẽ phải miêu tả họ bằng chính bản thân mình, vì lời lẽ

lúc này đã trở nên vô nghĩa. Và cho dù bạn có cả quãng đời còn lại để tâm sự thì vẫn còn có những điều không thể nói ra thành lời.

Đó là lý do tại sao tôi không viết cho Cameron thường xuyên như tôi đã từng nghĩ. Cứ lần nào ngồi trước máy tính hay đặt bút viết lên một tờ giấy, tôi lại thấy như mình đông cứng lại. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng trò chuyện qua điện thoại nhưng chẳng bao giờ nói chuyện gì quan trọng cho tới khi chỉ còn hai phút cuối cùng thì Cameron mới nói rằng thật ý nghĩa biết bao khi cậu nghe lại giọng nói của tôi. Tôi cũng bảo rằng tôi đã rất nhớ cậu và chúng tôi trao đổi những lời hứa mơ hồ sẽ gặp lại nhau. Ở tận cùng ý niệm, tôi vẫn nghĩ rằng khi nào tốt nghiệp, tôi sẽ lái ô tô đi qua những vùng đất rộng lớn của Nevada để đến Cali, sẽ tìm Cameron trên bản đồ và gõ cửa nhà cậu. Rồi chúng tôi sẽ nói chuyện cả đêm.

Nhưng, sau đó tôi đã không làm như thế. Những câu chuyện sẽ không bao giờ kết thúc khi mà cuộc sống vẫn còn đang trải dài, qua những ngày, tháng, năm.

Sau đó tôi theo học một trường đại học ở ngoài bang, có một nơi ở mới và bạn cùng phòng mới, người mà ngày hôm trước tôi còn chưa biết đó là ai, hôm sau đã trở thành người bạn thân thiết nhất. Tôi thường kể cho cô ấy nghe những câu chuyện về Cameron, chiếc nhẫn trong hộp cơm trưa, cùng nhau trốn chạy, những chiếc bánh nướng chocolate, và khoảnh khắc chúng tôi nằm bên nhau trên giường ngủ. Tôi không muốn những kỷ niệm này trở nên mờ nhạt hay biến mất trong những bộn bề cuộc sống như mọi thứ vẫn thường thế. Tôi muốn gắn kết chúng lại với nhau, ngay cả đối với

những hồi ức xấu, vì thế tôi cứ nhắc đi nhắc lại những kỷ niệm xưa cũ một cách thường xuyên.

Cô bạn cùng phòng hỏi là tôi có thích Cameron không nhưng tôi trả lời rằng không, đó không phải là tình yêu. Tôi bắt đầu kể với cô ấy rằng tôi đã thực sự yêu cậu nhưng lại ngăn bản thân mình trước khi điều đó xảy ra. Tôi biết rằng đêm hôm đó tôi đã nói với cậu điều này và vẫn tự hỏi không hiểu cậu có nghe thấy tôi không, nhưng sau này tôi lại nghĩ: Liệu đó có phải là tình yêu thực sự khi chúng tôi không nói gì về điều đó, thậm chí còn không gặp nhau nữa? Liệu tình yêu có phải là một cái gì đó xảy ra giữa những con người sống bên nhau, biết hết những lỗi lầm của nhau và chăm sóc cho nhau? Cho đến tận khi tôi có được sự chia sẻ của những người bạn trai sau này, tôi mới nhận ra rằng thậm chí những người tôi thực sự yêu cũng không bao giờ mang đến những cảm xúc mà tôi có được khi nghĩ về Cameron. Cuối cùng, tôi quyết định rằng những dấu ấn mà chúng tôi để lại cho nhau chính là màu sắc và hình hài của tình yêu, rằng giữa chúng tôi, những câu chuyện chưa bao giờ kết thúc.

Bởi vì tình yêu, tình yêu sẽ không bao giờ chết.

Nó cứ trở đi trở lại, những hồi ức lộn xộn chẳng bao giờ chịu đứng yên. Có một thứ mà tôi luôn quay trở về để ngắm nhìn: tôi và Cameron, cùng nằm trên mặt đất dưới bóng cây dương trong một ngày thu vàng rượi, lá cây xào xạc và rì rào như bất tận. Cameron quay sang tôi, chìa bàn tay lấm lem và nhỏ bé, tôi nắm lấy nó và cứ giữ nguyên như vậy, mãi mãi.

HẾT